Digitized by Google

7/6

J. E. B. Mayor.

Digitized by Google

J: Mitford.
31625 1813.

XM 8.23 PHE

See Class. Journal. N°. XV. p. 126.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

PHERECYDIS
FRAGMENTA

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLEGIT
EMENDAVIT ILLVSTRAVIT

COMMENTATIONEM
DE PHERECYDE VTROQVE
ET PHILOSOPHO ET HISTORICO

PRAEMISIT

DENIQVE

FRAGMENTA ACVSILAI
ET INDICES

ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZ

GERAE
LITTERIS ET SVMTV ROTHII
CIↃIↃCCLXXXVIII

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZ

Etiamſi per nimiam dilationem opuſculi diu promiſſi, quanquam non mea culpa factam, parum aberat, quin, quod moleſtiſſimum mihi accidiſſet, animus virorum quorundam egregie doctorum, de quorum amicitia mihi inſigniter gratulatus eram, a me alienaretur: tamen ego tantum abeſt vt deſperauerim de recuperando amicorum doctiſſimorum fauore, vt etiam confidam, eos eodem me, quo antea, eſſe amore amplexuros, ſi vel ex me cognouerint, vel ipſa libri mei lectione intellexerint, moram illam non obfuiſſe, ſed profuiſſe meis conatibus. Nam intra hunc annum, et quod excurrit, ex quo dilata fuit editio, non modo in annotationibus quaedam minus recte minusue plene dicta vel emendare potui vel plenius tradere, quanquam in vtroque genere nunc quoque aliorum ſtudiis multa relicta eſſe probe intelligo, ſed licuit etiam, ſaltem obiter, conferre codicem Homeri Lipſienſem et editionem Iliados Villoiſonianam, in quo vtroque libro ſcholia antiqua nunc emendatiora leguntur, nunc magis prolixa, quam in reliquis libris plerisque, quaedam etiam inſunt, quae non habent ceteri. Sed de his qualibuscunque mei operis augmentis malim vt viri me doctiores iudi-

cent. Mihi iam id agendum videtur, vt, qua ratione in illustrandis emendandisque operis Pherecydei reliquiis versatus sim, paucis ostendam.

Scilicet sicubi lectionem corruptam aliquam detexisse mihi viderer, etiamsi plane persuasum haberem, meliora et certiora a me substitui posse, nolui tamen aliorum iudicium occupare atque praecipere, sed seruata lectione vulgari in textis, emendationem loci proposui tantum ea qua decet modestia in subiectis notis, ita vt cuilibet suo permitterem gaudere sensu. Deinde res ipsas a Pherecyde narratas eo modo tractaui, vt vel eas cum aliorum narrationibus compararem, vel ex aliis scriptoribus illustrarem et confirmarem, vel etiam, vbi quaedam obscuritas inesset, adhibitis coniecturis, maxime ex historia vel analogia petitis, magis explanarem, monstrans simul modum, quo hic vel ille mythus oriri probabiliter potuerit. Quibus in rebus, nisi omnibus, certe multis, si non prorsus me prospero successu caruisse iudicauerint idonei harum rerum iudices atque arbitri, magnum laboris molestissimi praemium tulisse mihi videbor.

Adieci etiam ACVSILAI fragmenta, sed fere semper annotationibus destituta, idque eam ob caussam, quia et pauca sunt, certe a me pauca inuenta, et pleraque vel cum Hesiodo consentiunt, vel iam in explicandis Pherecydeis obiter tractata fuerant.

Digitized by Google

fuerant. Eadem illa cauſſa, quod pauca omnino nouimus de Acuſilai vita, mouit me, vt nec iis, quae de ea dici potuiſſent, repetendis tempus chartasque vellem perdere.

De Pherecyde vero, tam philoſopho quam hiſtorico, quia plura dici poterant, quam in praeſtantiſſimorum virorum ſcriptis dicta inueneram, omnia, quae quidem eo pertinere viderentur, quanta potuit maxima diligentia collegi. Quo quidem in loco multa mihi repetenda fuiſſe, quae iam alii bene docuerant, res ipſa luculenter declarat. Sed de hoc non magis verendam puto virorum doctorum reprehenſionem, quam de audaculis *) nonnullis conatibus explicandi quaedam in hiſtoria et philoſophia antiqui Pherecydis, quae incerta ſunt et obſcura. In talibus enim debet liberum omnibus eſſe iudicium. Nec ego is ſum, qui meam opinionem vi aliis obtrudere velim, vel contra dicentibus indigner.

Quod ad illos Pherecydis locos attinet, de quibus iam in Hellanico facta eſt mentio, vt p. 5. et 7. p. 21. 49. 50. 69. 106. 114. 154. eorum nonnullos hic quoque repetendos eſſe putaui, nonnullos vero recte mihi videbar praetermittere poſſe. Vtriusque generis locos lector diligens comparatione inſtituta facile inueniet ipſe.

*) Liceat enim vti hoc Gelliano vocabulo.

Digitized by Google

Denique conficiendi indicis moleſtias ſubterfugere nolui, certior factus ab amicis compluribus, indicis defectum in Hellanico non parum recto vſui obeſſe.

Praeter haec vix habebam, Lector Beneuole, de quibus agerem tecum, niſi forte illud, quod in praefatione ad Hellanicum iam tetigi, de afferendis et laudandis variis libris et libellis, ad argumentum aliquod ſpectantibus. Sed cum hoc in genere valde dubium ſit an vnquam conſenſuri ſint viri docti, hoc ſemper ſtudui efficere, vt vtilitas aliqua naſci poſſet lectoribus omnis generis. Omnino enim hoc mihi fuit vbique conſilium, vt non ſolum tirones et minus exercitatos aliquo modo iuuarem, ſed etiam doctioribus, ſi qui lectu dignum iudicaſſent meum opuſculum, quaedam non inutilia aut iniucunda in memoriam reuocarem. Sic, vt hoc vtar, p. 11. laudaui multos, et fortaſſis plures, quam opus eſſe videri poſſet, ſcriptores de metempſychoſi Pythagoraea, quanquam non proprie ad Pherecydem pertinentes †): et tamen me non id inepte putabam feciſſe. Praeterquam enim quod e ratione doctrinae Pythagoricae non temere putatur colligi poſſe, quae fuerit Pherecydeae doctrinae indoles, plerique illorum ſcriptorum reſpexerunt ſimul ad Pherecydem; id quod ipſe

†) Minus bene videbar omiſiſſe librum perutilem *Adami Wilb. Franzii*: critiſche Geſchichte der Lehre von der Unſterblichkeit der Seelen, Lubecae 1747. 8. p. 296. ſqq.

ipſe oſtendi ibidem exemplo *Irheuii.* Libro *Scipionis Aquiliani*, de placitis philoſophorum qui ante Ariſtotelis tempora floruerunt *), vti non licuit.

Ceterum vt a quolibet poſſit intelligi, quid a me praeſtitum ſit in hac fragmentorum collectione, quam non ignoro mutilam adhuc nec omnibus numeris abſolutam eſſe, quidue aliis praeſtandum ſuperſit, non inutile putaui breuem hic indicem ſubiicere illorum ſcriptorum, equibus non minus ea, quae in praemiſſa commentatione disputata ſunt, quam ipſa Pherecydis fragmenta petii.

INDICVLVS
SCRIPTORVM VETERVM

e quibus vel ea, quae ad vitam vtriusque Pherecydis pertinent, vel ipſius operis Pherecydei reliquiae hauſtae ſunt:

Abulpharagii hiſtoria dynaſtiarum.
Achillis Tatii introductio in Aratum.
Aeliani varia hiſtoria.
Antigonus Caryſtius.
Antoninus Liberalis.
Apollodorus.
Apollonii Dyſcoli hiſtoria commentitia.
Apollonius Technicus ap. Salmaſ. ad Solin.
Apoſtolius.

)(3 Apu-

*) Qui liber non ſolum Venet. 1620. 4. ſed etiam, ni fallor, cum *Bruckeri* notis editus eſt.

Apuleius.
Ariſtoteles.
Athenaeus.
Auguſtinus.
Brunckii analecta veterum poetarum Graecorum.
Chronicon Paſchale.
Cicero.
Clemens Alexandrinus.
Damaſcius de principiis.
Diodorus Siculus in excerptis Valeſianis.
Diogenes Laertius.
Dionyſius Halicarnaſſeus.
Eratoſthenis cataſteriſmi.
Etymologicum Magnum.
Euſebii praeparatio euangelica.
chronicon.
Euſtathii παρεκβολαὶ ad Homerum.
Freculphi chronicon.
Galenus.
Georgii Cedreni ſynopſis.
Georgii Syncelli chronographia.
Heraclides de politiis Graecorum.
Hermiae irriſio gentilium philoſophorum.
Heſychius lexicographus.
Heſychius Mileſius.
Hippocrates.
Hyginus.
Iamblichi vita Pythagorae.
Ioſephus.
Iſidori origines.

Iuſtinus

Iuſtinus Martyr.
Lactantius.
Lucianus.
Macrobius.
Marcellini vita Thucydidis.
Marcianus Capella.
Maximus Tyrius.
Origenes.
Pauſanias.
Phauorinus.
Photius.
Plato.
Plinii Hiſtoria naturalis.
Plotinus.
Plutarchus.
Pollucis onomaſticon.
Porphyrii vita Pythagorae.
de antro Nympharum.
Probus ad Virgilii eclogas.
Proclus ad Timaeum.
Q. Serenus Sammonicus.
Scholiaſtes Apollonii Rhodii.
Arati.
Ariſtophanis.
Euripidis.
Germanici Caeſaris.
Heſiodi.
Homeri.
Pindari.
Sophoclis.

Seruius

Digitized by Google

Seruius ad Virgilium.
Sextus Empiricus.
Sorani vita Hippocratis.
Stephanus Byzantinus.
Stobaeus.
Strabo.
Suidas.
Synesii encomium caluitiei.
Tatianus.
Tertullianus.
Themistius.
Tzetzis commentar. ad Lycophronem.
Chiliades.

E recentioribus, qui ex professo de Pherecyde eiusque vita scripserunt, praeter *Fabricii* bibliothecam graecam, vsus sum *Vossii*, *Heinii*, *Salmasii* et *Tiedemanni* libris, a me p. 2. iam laudatis, saepissime etiam contuli Ill. *Heynii* notas ad Apollodorum.

COM-

COMMENTATIO DE PHERECYDE
SYRIO ET ATHENIENSI.

§. 1.

Quod in Hellanico mihi faciendum putaueram, vt fundamenti loco ponerem, quae *Suidas* de eo breuiter collecta exhiberet, idem nunc quoque de Pherecyde placebat. *Suidas* igitur habet haec:

Φερεκύδης, Βάβιος, Σύριος. ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἡ Σύρα, πλησίον Δήλου. γέγονε δὲ κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην· ὡς συγχρονεῖν τοῖς ζ΄ σοφοῖς, καὶ τετέχθαι περὶ τὴν μέ Ὀλυμπιάδα. διδαχθῆναι δὲ ὑπ᾿ αὐτοῦ Πυθαγόραν λόγος· αὐτὸν δὲ οὐκ ἐσχηκέναι καθηγητὴν, ἀλλ᾿ ἑαυτὸν ἀσκῆσαι, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν· ἑτέρων τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον φερόντων. καὶ πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσηγήσασθαι. ἐζηλοτύπει δὲ τὴν

Θά-

Θάλητος δόξαν. καὶ τελευτᾷ ὑπὸ πλήθους φθειρῶν. ἔστι δὲ ἅπαντα, ἃ συνέγραψε, ταῦτα· Ἑπτάμυχος, ἤτοι Θεοκρασία, ἢ Θεογονία. ἔστι δὲ Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους.

Φερεκύδης Ἀθηναῖος, πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν. ἔγραψεν Αὐτόχθονας. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. Παραινέσεις δι' ἐπῶν. Πορφύριος δὲ τοῦ προτέρου οὐδένα δέχεται πρεσβύτερον, ἀλλ' ἐκεῖνον μόνον ἡγεῖται ἀρχηγὸν συγγραφῆς.

Φερεκύδης Λέριος, ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς οέ Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου. Περὶ Ἰφιγενείας. Περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν. καὶ ἄλλα.

Horum omnium perſpicua explicatio et illuſtratio diligens, quanquam et difficilis eſt, et ab aliis iam ex parte fuit tentata, vt a *Salmaſio* a), *Voſſio* b), *Heinio* c), et *Tiedemanno* d), tamen mihi non praetermittenda hoc loco videbatur, vel quia neceſſario quodam vinculo cohaeret cum omnibus quae poſtea dicenda erunt, vel quia in virorum illorum doctiſſimorum de ea disputationibus quaedam animaduertiſſe me putabam, quae minus accurate vel certe minus plene dicta eſſent. Iam

a) in exercitatt. Plin. ad Solinum, T. II. p. 840-47. ed. Pariſ. 1629. fol. Hic tamen maiorem etiam, quam erat, confuſionem rerum effecit.

b) de hiſtorr. Gr. 1, 1. p. 8. ſq. maxime 4, 4. p. 443-47.

c) diſſert. ſur Pherecyde, Philoſophe de Syre, in Memoires de l' acad. royale des Sciences et belles Lettres de Berlin, 1749. 4. p. 303-40.

d) Griechenlands erſte Philoſophen, von **Diet. Tiedemann**, (Lipſ. 1780. 8.) p. 153-86.

Iam ad genus primi Pherecydis quod attinet, vocatur ille a *Suida*, vt a *Strabone* e), filius Βάβιος, qui quis fuerit tantum abeſt vt conſtet, vt ne nominis quidem ſcriptura ſatis certa ſit. Nam *Alexander* Polyhiſtor f) eum vocaſſe legitur Βάδυα. Horum locorum cum loco *Euſtathii* g), vbi Pherecydes dicitur ὁ Βαβυλώνιος, comparatione motus eſt *Voſſius*, vt veram ſcripturam in *Suidae* et *Diogenis Laertii* locis putaret Βάβυος, in *Euſtathio* quoque reponendam. Quam quidem viri acuti criſin mihi valde placere fateor, etſi de loco *Euſtathii* alia vera videri poſſe infra patebit. Pherecydes igitur patre vſus eſt Babye, et gente fuit *Syrius*, h. e. ortus ex inſula Syro, quae eadem et Σύρα vocabatur, vt eſt apud *Suidam* atque *Heſychium Mileſium* h) et Συρία, quod nomen praeter *Homerum* i) habet *Euſebius* k): quales locos in mente videtur habuiſſe *Grotius* l). Sed de hoc Syrii nomine magna oriri poſſit controuerſia. Quanquam enim Pherecydes philoſophus a plerisque *Syrius* appellatur, etiam ſimpliciter ὁ Σύριος, ſine nomine Pherecydis m): non tamen deſunt

e) 10, p. 487. B. ed. *Caſaub.*
f) ap. *Diog. Laert.* 1, 116.
g) ad Odyſſ. ο, p. 1787, 17. ed. Rom.
h) de vitis philoſophorum p. 47. ed. *Plantin.* Antuerp. 1572. 8.
i) Odyſſ. ο, 402. cf. *Euſtath.* l. l.
k) praep. euang. 10, 3. p. 465.
l) ad Matth. 7, 6.
m) ap. *Maxim. Tyr.* diſſ. 10, 4. Poſſit etiam huc referri locus *Galeni* in *Hippocratis* epidem. 2, 5. T. IX. opp. p. 156. A. ed. *Charter.*

loci ſcriptorum veterum, in quibus vel *Syrus* vel *Aſſyrius* dicitur. Facillimum quidem eſſet, ſimpliciter dicere a librariis tales locos eſſe corruptos. Verum quia non dubito quin appellatio illa, quamuis falſa et verae hiſtoriae contraria, profecta ſit ab auctoribus ipſis, cauſſas ſententiae meae et argumenta afferenda eſſe intelligo. Scilicet *Syrus* vocatur Pherecydes a *Cicerone* n), *Luciano* o), *Auguſtino* p), *Iſidoro* q), *Marciano Capella* r), *Photio* s), *Achille Tatio* (v. infra §. 8. not. b.) et *Iohanne Tzetza* t). Iam etiamſi concedere velim, apud Ciceronem et Iſidorum et Capellam et Photium hoc tribui poſſe librariorum negligentiae, praeſertim cum etiam ipſum Pherecydis nomen male in Iſidoro ſcribatur *Pherecides*: tamen de reliquorum locis idem recte fieri nego. Nam *Lucianus* quidem, ipſe Syrus, videtur ſuae genti vindicare voluiſſe nobiliſſimum philoſophum, quanquam, vt infra videbimus, in hiſtoricis eum commemorat; *Auguſtinus* diſerte inter ſe opponit Graecos et Syrum Pherecidem; et *Tzetzes* quin τοῦ Σύρου Φε-

ter. vbi commemoratur γραφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ. Sed γναφέως ibi legendum eſſe docebitur infra §. 5.

n) Tuſc. 1, 16. in antiquis quidem editionibus.

o) de macrobiis, T. II. p. 474. ed. *Graeu.*

p) contra Acad. 3, 17. T. I. opp. p. 218. E. ed. Benedictin.

q) origg. 1, 37. 38.

r) de nuptiis philologiae et Mercurii, 2, p. 36. et 41. Vtroque loco deeſt Pherecydis nomen.

s) Cod. 279. ex *Helladio*, p. 870. ed. *Hoeſchel.*

t) Chiliadd. 11, 77. vbi de Pythagora: σὺν τῷ Θαλῇ κατήκουσε τοῦ Σύρου Φερεκύδους.

Digitized by Google

Φερεκύδους scripserit, non τοῦ Συρίου, plane nos dubitare vetat metrica scribendi ratio, qua vsus est. Scripsit enim versibus politicis. Accedit quod ab eodem *Tzetza* u) et ab *Augustino* w) diserte Pherecydes vocatur Assyrius, ita vt hic etiam satis inepte et ridicule ad Pherecydem trahat notum illum *Virgilii* locum x): „Assyrium vulgo nascetur amomum." Vnde fortassis locus *Eustathii*, in quo Pherecydes appellatur ὁ Βαβυλώνιος, etsi e *Strabonis* loco indicato exscriptus est, non solicitandus possit videri. Hoc saltem certum puto, in *Tzetza* non cum *Vossio* p. 447. legi debere τοῦ Συρίου. Magis cum illo metri genere conuenit *Salmasii* p. 843. B. emendatio: τοῦ δὲ Συρίου. Sed haec, propter Augustini locum, saltem non necessaria est. Iam vero Assyriam et Syriam promiscue olim dictam fuisse, docet praeter multos alios y) insignis

 qui-

u) Chill. 2, 869. sq.
Θαλῆς σοφὸς Μιλήσιος, εἷς τῆς σοφῶν ἑπτάδος,
τοῦ Ἀσσυρίου μαθητὴς ὑπάρχων Φερεκύδους.

w) epist. 137. (all. 3.) T. II. p. 308. E.

x) ecl. 4, 25. *Virgilium* enim in hac ecloga tanquam verum vatem cecinisse sublimius aliquod argumentum, atque adeo de Iesu nascituro, multi olim et recentioribus temporibus opinati sunt. v. quos laudat *Fabricius* biblioth. lat, T. I. p. 308. sq. ed. *Ernest.*

y) *Herodot.* 7, 63. Ἀσσύριοι --- ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι· ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. *Schol. Apollon.* 2, 948. Ἀσσυρία --- ἐκαλεῖτο πάλαι Συρία, διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων

quidam locus *Meleagri* z), e quo aliisque α) videtur etiam ratio reddi posse, cur Τύριος nominetur Pherecydes a *Georgio Cedreno* β), quod ipsum quoque Pythagorae accidisse *Eusebius* testatur γ). Quanquam ego quidem apud *Cedrenum* Τύριος malim in Σύριος mutare.

§. 2.

Pergit *Suidas* ad Pherecydis aetatem, eumque vixisse dicit Alyattis temporibus, regis Lydorum, atque adeo aequalem fuisse septem sapientibus, et natum circa Olympiadem XXXXV. Sed de hac quoque vitae Pherecydis parte dissensio est. Multo recentiorem eum esse Homero et Hesiodo, et *περὶ τὰς Ὀλυμπιάδας* (h. e. tum demum, cum iam tempora computari solerent ad Olympiadas) vixisse, tradit *Clemens Alexandrinus* a).

Multo

γόνων ῥέοντα εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόναι πόντον. cf. *Iustin.* 1, 2. extr.

z) in Cel. *Brunckii* analectis T. I. p. 37. n. CXXVII.
Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δ' ἐμὲ τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις. ---
Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; ---

α) v. c. *Virgil.* Ge. 2, 465. --- Assyrio fucatur lana veneno. Hic enim per Assyrium venenum intelligi φάρμακον s. colorem purpureum, atque adeo *Tyrio*, non *Assyrio*, proprie dicendum fuisse, quilibet facile videt, coll. *Ouid.* metamm. 11, 166. etc.

β) in synopsi historiarum T. I. p. 94. B.

γ) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

a) stromm. 1, p. 323. B. quem locum exscripsit *Euseb.* praep. euang. 10, 13. p. 500. A.

Digitized by Google

Multo antiquiorem Heraclito facit *Origenes* b). Ad Olympiadem LVIIII. eum refert *Diogenes Laertius* c). Regnante Romae Seruio Tullio eum fuiſſe dicunt *Cicero* d) et *Freculphus* e). Circa tempora Polycratis regis Samiorum, Amaſidis regis Aegypti, et Cyri maioris f) et Croeſi, atque adeo ſeptem ſapientum aetate floruiſſe innuit *Tzetzes* g). Paullo ante vel circa illud tempus, quo Iudaei vel in Aegypto vel in Babylonia exules fuere h), ponit eum *Euſebius* i). Omnes igitur conſentiunt, eum valde vetuſtum eſſe. Vnde etiam antiquus vocatur a *Cicerone* l. l. et ὁ παλαιὸς a *Plutarcho* k). Neque ita discrepant omnium horum ſcriptorum rationes, quin veriſimile putandum ſit, eum vere intra Olymp. XXXXV. et LVIIII. vixiſſe. cf. *Tiedemann.* p. 155. Sed *Iſidorus* l) Pherecydem claruiſſe

b) contra Celſ. 6, p. 303. ed. *Spencer.* Cantabr. 1677. 4.

c) 1, 121.

d) Tuſc. 1, 16.

e) chronic. Tom. I. 3, 17. p. 140. ed. *Commelin.* 1597. 8.

f) Cyri temporibus claruiſſe Pherecydem, auctorem fabularum, praeceptorem Pythagorae, dicit etiam *Abulpharagius* in hiſt. dynaſtiar. p. 82. ed. *Pocock.* Oxon. 1663. 4.

g) Chill. 11, 71. ſqq. cf. *Euſtath.* ad Odyſſ. *o*, p. 1786, 50. *Plin.* H. N. 7, 56.

h) de qua calamitate v. 2 Regg. 23, 29. ſqq. 24, 1. ſqq.

i) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

k) de facie in orbe lunae, T. II. opp. p. 938. B. ed. *Wechel.*

l) origg. 1, 41.

Digitized by Google

isse auctor est post Herodotum, iis temporibus quibus Esdras legem conscripsit; quae computandi ratio manifesto declarat, ab *Isidoro* intellectum fuisse Pherecydem Atheniensem, historicum. qua de re plura dicentur infra §. 10. Quod vero *Begerus* m) Pherecydem Syrium dicit Olymp. XXVIIII. floruisse, id vel nimiae oscitantiae aut festinationi, vel operarum aut scribendi vitio tribuendum arbitror.

§. 3.

Quod mox dicit *Suidas*, Pherecydem Pythagorae magistrum fuisse, id confirmatur a plurimis scriptoribus *a*). Vnde vero noster ipse sapientiam suam acceperit, non eadem omnium sententia est. *Suidas* quidem negat eum doctore vsum esse, ipsum potius dicit sua industria atque diligentia se erudiuisse, nactum libros arcanos Phoenicum. Quod quam ineptum sit statuere, quanquam ita sentiunt *Clemens*

m) in spicilegio antiquitatis p. 139.

a) vt *Cic.* Tusc. 1, 16. et de diu. 1, 50. *Greg. Abulpharagio* l. l. *Androne Ephesio* ap. *Diog. Laert.* 1, 119. *Plinio* H. N. 2, 79. *Clem. Alex.* stromm. 1, p. 300. C. *Tatiano* orat. contr. Graecos p. 246. A. ed. Benedict. ad calcem *Iustini Martyris*, Paris. 1742. fol. cf. p. 265. B. *Euseb.* praep. euang. 10, 4. p. 470. D. *Diogene Laert.* 8, 2. *Iamblicho* vit. Pythag. §. 9. 11. 184. 252. *Porphyrio* vit. Pythag. §. 1. 2. 55. *Augustino* ll. ll. *Aeliano* V. H. 5, 2. *Lactant.* 7, 8. *Apuleio* Florid. p. 351. sq. ed. *Elmenh. Eustath.* p. 1786, 51. cf. *Beger.* spicileg. antiqu. p. 136.

Digitized by Google

Clemens Alexandrinus b), *Philo Byblius c)*, *Hesychius Milesius* et *Eustathius* ll. ll. bene ostendit *Tiedemannus* p. 157. Multo ineptius esset, si quis cum *Isidoro*, Basilidis Gnostici filio *d*), eum e Chami prophetia profecisse diceret *e*). Aeque improbabile est, quod *Diogenes Laertius* narrat *f*), eum Pittacum audiuisse. Qua de re non opus est vt plura dicantur post *Heinium* p. 306. et *Tiedemannum* p. 156. qui idem p. 158. de eorum opinione exponit, qui e verbis *Suidae*: ἐζηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν, colligere voluerunt, eum Thaletis discipulum fuisse. Vanam hanc opinionem e linguae inscitia patet natam esse. Nam verba illa cum *Heinio* p. 303. et 307. explicanda sunt de aemulatione, qua incitatus Pherecydes ad eandem, quam Thales assecutus erat, laudem et gloriam peruenire studuerit *g*). Poteram etiam huc referre locos *Tzetzae* supra iam indicatos, qui, quia Thaletem faciunt discipulum Pherecydis, plane refellere posse videantur opinionem paullo ante propositam. Sed cum scirem, hanc *Tzetzae* rationem ferri nullo modo posse propter aetatem Thaletis, qui quadraginta fere annos Pherecyde antiquior est, vti iis nolui. --- Magis vera, saltem ex

b) stromm. 1, p. 300. D. et 6, p. 643. C. vbi tamen etiam Pythagorae et Thaletis praeceptores ignorari dicit.

c) e *Sanchuniathone* ap. *Euseb.* praep. eu. 1, 10. p. 41. D.

d) ap. *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 642. A.

e) v. omnino *Heinius* p. 308- 10.

f) 1, 116.

g) *Diog. Laert.* 2, 46. diserte: ἐφιλονείκει Θάλητι Φερεκύδης.

Digitized by Google

ex parte, videtur *Iosephi h*) sententia esse, quo auctore Pherecydes Syrius et Pythagoras et Thales ab omnibus Graecis dicebantur fuisse Aegyptiorum atque Chaldaeorum discipuli. Etsi enim non certo constet, Pherecydem ad Chaldaeos iter fecisse discendi caussa, nisi quis hinc velit ortum putare cognomen Βαβυλώνιος, dubitari tamen vix potest de peregrinatione eius in Aegyptum suscepta, tum eas ob caussas, quas *Tiedemannus* p. 157. attulit, et quibus infra §. 9. a me plures addentur, tum etiam ob locum *Georgii Cedreni* paullo ante indicatum, qui *Tiedemanni* diligentiam fugerat *i*). *Heinius* quidem p. 310-12. *Huetium* k) secutus, ex ipsis Mosis libris, per mercatores Phoenicios in insulam Syrum delatis, sapientiam suam hausisse existimat, eamque in rem praeter alia affert locum *Iuuenalis l*), vnde appareat, linguam Phoeniciorum siue Cananaeorum incognitam fuisse ple-

h) contr. Apion. 1, p. 1034. E. quem locum in libros de praep. euang. transtulit *Euseb.* 10, 7. p. 478. B.

i) Verba sunt: *ὡς Ἕλληνες ἱστοροῦσι, καὶ Φερεκύδης ὁ Τύριος, καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς τούτους* (Aegyptios) *ἐξεδήμησαν, θεολογίαν καὶ φυσιολογίαν ἀκριβεστέραν μαθήσεσθαι παρ' αὐτῶν ἐλπίσαντες.*

k) *Heinius* laudat *Huetii* demonstr. euang. propos. 4. cap. 7. Sed in prima saltem et secunda Huetiani operis editione nihil de Pherecyde nominatim reperire potui.

l) sat. 14, 101. sq.
Iudaicum ediscunt, et seruant, ac metuunt ius,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moses.

Digitized by Google

plerisque populis vicinis, atque adeo libros Mosaicos recte vocari potuisse ἀπόκρυφα βιβλία. Eadem quoque fuit *Guilielmi Irhonii m*) opinio. Sed cum eius vanitatem dudum demonstrauerint viri docti, in his peculiari libello *Theophilus Wernsdorfius n*), ne verbum quidem ad eam refutandam addendum putaui.

§. 4.

Merita Pherecydis duo tantum commemorat *Suidas*, quorum prius est, quod quibusdam auctoribus primus scripserit oratione prosaica. In qua Lexicographi traditione non nisi de rebus philosophicis intelligendum esse vocabulum συγγραφὴ, videtur apparere ex aliis eius locis *a*), et e *Diogene Laer-*

m) in opere de palingenesia veterum siue metempsychosi, (Amst. 1733. 4.) lib. 2. cap. 2.

n) in diss. de metempsychosi veterum non figurate sed proprie intelligenda (Viteb. 1741. 4.) p. 36. Praeter hos cf. *Ambros. Rhodii* dial. de transmigratione animarum Pythagorica, Hafn. 1638. 8. *Paganin. Gaudentius* de Pythagoraea animarum transmigratione, Pisis 1641. 4. *Casp. Loescher* de metempsychosi Pythagorica, Lips. 1666. 4. *Eberh. Dau. Hauber* de metempsychosi Pythagoraea, Vlm. 1724. *Ioh. Ad. Hartmanni* metempsychosis Pythagorica ab imputationibus absurdis liberata, Marb. 1733. 4.

a) Ἑκαταῖος Μιλήσιος --- πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται. Eadem repetit *Suidas* in v. ἱστορῆσαι et συγγράφω.

Laertio b), qui *Theopompum* ſecutus philoſophum noſtrum ait πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι. *Plinius c*) tamen ſimpliciter: „proſam, inquit, orationem condere Pherecydes Syrius inſtituit." Conſentiunt item hac de re *Apuleius* l. l. *Iſidorus d*), inprimisque *Strabo e*) et ex eo *Euſtathius f*), qui ita deſcribunt, vt appareat, Pherecydem non a poetica, ſed a metrica tantum oratione receſſiſſe. Vnde cauſſa perſpici facile poteſt, cur *Maximus Tyrius* in loco ſupra iam allato dixerit: τοῦ Συρίου τὴν ποίησιν σκόπει. Sed *Freculphus* l. l. dicit, eum hiſtoriarum inuentorem haberi, et *Iſidorus* alio quodam loco *g*) meminit ſententiae quorundam, qui putauerint, Pherecydem Syrum primum apud Graecos verſibus hexametris ſcripſiſſe. Hoc quidem quam ineptum ſit, videtur ita manifeſtum eſſe, vt verbis non ſit opus. Freculphus autem nec per ſe magnae auctoritatis eſt, et refellitur locis reliquorum ſcriptorum, quibus iungi poteſt locus *Origenis h*), vbi narrat, quae Celſus dixerat, Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecydem, Zoroaſtren, et Pythagoram ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, et paullo poſt primo quidem discernit τὰ Λίνου καὶ Μουσαίου καὶ Ὀρφέως ποιήματα et Φερεκύδου τὴν γραφὴν (fort. legendum συγγραφὴν,) ſed mox de hac ita loquitur,

b) 1, 116.
c) H. N. 7, 56.
d) origg. 1, 37.
e) 1, p. 18. A. B. Verba ipſa exſcripſi iam in praefat. ad *Hellanic.* p. XV. ſq.
f) ad Jl. α, p. 9.
g) origg. 1, 38.
h) contra Celſ. 1, p. 14. ſq.

Digitized by Google

tur, vt praeter praecepta quaedam ethica videatur intelligere allegorias et fictas historiolas. Quod statim addit *Suidas*, alios hoc inuentum tribuere Cadmo Milesio, id non satis recte dictum arbitror. *Plinius* enim l. l. diserte tradit, Cadmum Milesium primum condere instituisse historiam. e quo loco explicandus est eiusdem *Plinii* locus alius *i*), vbi Miletum negat fraudandam esse ciue Cadmo, qui primus prosam orationem condere instituit. Itaque certum putari potest, Pherecydem primum philosophorum deseruisse metricam scribendi rationem. Alia quaestio est, quis primus fuerit historicus, quae, cum vix commode possit solui *k*) nec huc admodum pertineat, recte a me potest praetermitti. Hoc vnum addidisse sufficiet, etiam eos scriptores, qui merito alias magnis laudibus tolluntur, vt *Strabonem* l. l. quem deinde *Suidas*, *Eustathius* et *Freculphus* secuti sunt, nullo modo a crimine confusi Pherecydis philosophi cum historico absolui posse. De qua solemni Pherecydarum inter se confusione plura posthac dicere constitui.

Alterum, quod Pherecydi tanquam inuentori a *Suida* et *Hesychio Milesio* tribuitur, est dogma de metem-

i) H. N. 5, 29.

k) Nam ap. *Clem. Alex.* v. c. stromm. 6, p. 629. A. dicitur *Eumelus Corinthius*, qui Olymp. VIIII. floruit, *τὰ Ἡσιόδου μεταλλάξαι εἰς πεζὸν λόγον.* quanquam ego quidem plane non dubito, quin *Clemens* recentiorem aliquem Eumelum intellexerit, eumque historicum. cf. *Groddeck* über die Argonautica p. 95. in Biblioth. der alt. Litteratur u. Kunst, II. Stück. Götting. 1787. 8.

Digitized by Google

metempſychoſi. In quo vtrum errauerint hi duo ſcriptores, an vera tradiderint, non facile eſt definire. Si tamen, quae mea ſit ſententia, dicere licet, putem ego non temere eorum narrationem reiiciendam eſſe. Verum quidem eſt, reliquos ſcriptores veteres fere omnes Pherecydem dicere dogmatis de animi immortalitate auctorem. Ita narrat rem *Cicero l*), *Auguſtinus m*), *Lactantius n*) et vt videtur *Marcianus Capella o*). Sed vix tamen videtur poſſe dubium eſſe, quin intelligendum ſit dogma de metempſychoſi. Vt enim neminem facile negare puto, in vniuerſum hoc dogma cum illa de animorum immortalitate doctrina ab antiquis philoſophis ſaepe confuſum fuiſſe: ita ſpeciatim ſententia mea non repugnat iis, quae de Aegyptiorum hoc in genere placitis ſcimus p), a quibus

l) Tuſc. 1, 16.

m) locis ſupra laudatis.

n) 7, 7. 8.

o) de nuptiis philol. et Merc. 2, p. 36. Locus ſatis obſcurus eſt hic: „Philologia ex „aromate praeparato acerraque propria Atha„naſiae primitus ſupplicauit, matrique eius „gratiam multa litatione perſoluit, quod nec „Vedium cum vxore conſpexerit, ſicut ſuade„bat Etruria, nec Eumenidas ad Chaldaea mi„racula formidauit, nec igne vſſerit, nec „lympha ſubluerit, nec animae ſimulacrum „Syri cuiusdam dogmate verberarit.“ *Grotius* ad h. l. Pherecydem, inquit, innuit, qui animae immortalitatem docuerat.

p) Sic v. c. *Herodotus* 2, 123. *πρῶτοι καὶ τόνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσι εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου*

quibus Pherecydem verisimiliter sua accepisse vidimus supra. Accedit, praeter alia quae §. 5. traduntur, locus quidam *Tatiani q*), in quo etiam alius locus *r*) ad metempsychoseos inprimis doctrinam refertur a viris doctis. Videtur igitur Pherecydes primus ad Graecos transtulisse hanc de animorum migratione sententiam, quanquam *Irhouius* l. l. omnibus viribus id egit, vt Pherecydem ab ea demonstraret alienum fuisse.

§. 5.

Quae *Suidas* porro dicit de mortis genere, quo obierit Pherecydes, ea in vniuersum a plerisque confirmata reperiuntur. Etsi enim ex *Hermippi* narratione *a*) Pherecydes, qui in bello, quod inter Ephesios et Magnetas gerebatur, Ephesii vt victores essent optaret, cum praetereuntium aliquem, cuias esset, interrogasset, et ille se Epheso oriundum ostendisset, ab eo postulasse dicitur, vt ipsum cruribus prehensum in Magnetum regionem traheret, post victoriam ibidem ab Ephesiis sepe-

που ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται. etc. cf. *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 618. B.

q) orat. contr. Graec. p. 265. B. Πυθαγόρας, Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν, (cf. infra fr. LXXIII.) καὶ τοῦ Φερεκύδους δόγματος κληρονόμος ἐστί. Ita legendus est hic locus. v. not. r.

r) ibid. p. 246. A. γελῶ τὴν Φερεκύδους γραολογίαν, καὶ τοῦ Πυθαγόρου τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν.

a) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

Digitized by Google

ſepeliendum, quo nuncio accepto aduenerint etiam poſtridie Epheſii, et victis Magnetibus Pherecydem, qui interea mortuus eſſet, ſepeliuerint magnifice; etſi item alii *b*) Pherecydem dicunt Delphos veniſſe, ibique ſe de monte Coryceo praecipitem dediſſe; etſi denique *Plutarchus* *c*) famam quandam, quae Lacedaemone lata fuerit, commemorat, e qua Spartani Pherecydem interfecerint in rei publicae ſalutem, eorumque reges oraculum aliquod ſecuti pellem occiſi philoſophi diligenter cuſtodierint: tamen haec omnia videntur fide indigna eſſe, quia reliqui ſcriptores fere omnes eadem vel ſimilia narrant ac a *Suida* tradita vidimus, vt *Ariſtoteles* *d*), *Plutarchus* *e*), *Pauſanias*

b) eod. loco, vbi tamen *Diogenes* plane tacet de eorum nominibus et fide hiſtorica.

c) in Pelopida T. I. p. 289. A. Ferebatur haec fama a vatibus nonnullis et ducibus Pelopidae: Φερεκύδην τὸν σοφὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναιρεθέντα, καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ κατά τι λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φρουρουμένην.

d) hiſt. animall. 5, 31.

e) in Sylla T. I. p. 474. F. qui etiam aliis in locis huc alludit, vt adu. Stoicos T. II. p. 1064. A. Stoici Ἡρακλείτῳ φασὶ καὶ Φερεκύδῃ καθήκειν ἂν εἴπερ ἠδύναντο τὴν ἀρετὴν ἀφεῖναι καὶ τὴν φρόνησιν, ὥστε παύσασθαι φθειριῶντας καὶ ὑδρωπιῶντας. Sic in lib. quo oſtendit, non poſſe ſuauiter viui ſecundum Epicurum, T. II. p. 1089. F. negat ſe exprobrare velle Epicureis morbos, cum ſciat, καὶ Φερεκύδην καὶ Ἡράκλειτον ἐν νόσοις χαλεπαῖς γενομένους.

Digitized by Google

nias f), *Heraclides g*), *Antigonus Caryſtius h*), quidam apud *Laertium* 1, 118. *Iamblichus i*), *Porphyrius k*), *Photius* ex *Helladio* l. l. *Heſychius Mileſius* l. l. *Aelianus l*). Horum plerique non ſolum Pherecydem hoc peſſimo morbo periiſſe dicunt, ſed etiam Alcmanem poetam et Syllam dictatorem, item Acaſtum, Peliae filium, et Calliſthenem Olynthium, aliosque. Φθεῖϱες autem illae quales fuerint, *Kuhnius* oſtendit *m*), nempe vermiculi e nimio humore et concretis ſordibus inter cutem et crinem nati, quos a pedibus recte vocare poſſumus *pediculos*, quanquam *Plinius n*) et *Apuleius o*) Pherecydem dicunt copia ſerpentium, h. e. animalium repentium, ex corpore eius erumpente exſpiraſſe. Eodem enim modo apud *Diodorum Siculum p*) φθεῖϱες et ἑϱπετὰ videntur eſſe ſynonyma. Dum igitur hoc morbo laboraret philoſophus, a multis dicitur ad eum veniſſe Pythagoras, eum curaturus, cui tamen non magis quam aliis amicis videre eum licuerit. Pherecydes enim, qui

f) 1, 20. p. 48.

g) de politiis Graecorum, ap. *Gronou.* T. VI. p. 2827.

h) hiſt. mirab. c. 95.

i) vit. Pythag. §. 184. 252.

k) vit. Pythag. c. 55.

l) V. H. 4, 28. et 5, 2.

m) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

n) H. N. 7, 51.

o) Florid. p. 351. ſq. ed. *Elmenhorſt.*

p) 3, 29. quem locum iam ante me hic aptum eſſe obſeruauit *Hieron Mercurialis* varr. lectt. 5, 6.

Digitized by Google

qui ſciret, corpus ſuum per phthiriaſin valde deforme factum eſſe, ſi qui eſſent, qui quomodo valeret percontarentur, per fores digitum carne nudatum exeruiſſe traditur, adiectis verbis χροΐ δῆλον ſ. χρωτὶ δῆλα, h. e. valetudo mea quae ſit, ſatis cutis demonſtrat, quae verba poſthac apud philoſophos *q*) acceperunt vim prouerbii, cuius vſus eſſet in ſummo periculo, in maxima calamitate *r*). Pythagoram etiam narrant ſuam in magiſtrum pietatem eo declaraſſe, quod eum mortuum humaret *s*). Haec quidem eſt maxime vulgaris de morte Pherecydis narratio, etiam a recentioribus viris doctis credita, vt videtur, ſaltem ſaepe repetita. Sed cum neque de ipſo morbi et mortis genere conſentire viderimus veteres omnes, neque de loco in quo ſepultus ſit Pherecydes, quem alii *t*) inſulam Delum fuiſſe dicunt, alii *u*) Samum, alii deni-

q) Nam etiam apud *Laertium* l. l. legendum eſt παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, cum vulgo legatur φιλολόγοις.

r) v. *Diog. Laert.* 1, 118. *Apoſtolius* prouerbb. 20, 87. *Suid.* in χροΐ δῆλα, *Aelian.* V. H. 4, 28. *Syneſ.* encom. caluitiei p. 85. C. ed. *Petau.* Pariſ. 1640. fol. cuius locum laudat *Suidas* in v. ἐπηλυγάζονται. Quin ab ipſo *Xenophonte* cyneg. 5, 31. huc alluſum fuiſſe non improbabiliter exiſtimat *Zeunius*.

s) v. *Laert. Apuleius*, *Iamblichus* ll. ll. *Porphyr.* §. 15. *Diodor. Sic.* in excerptis Valeſ. p. 242.

t) *Diogenes Laertius*, *Aelianus*, *Diodorus*, *Iamblichus*, *Porphyrius* in locis modo indicatis.

u) vt *Heraclides* in *Gronouii* theſ. antiquu. Gr. T. VI. p. 2827. E.

Digitized by Google

denique w) ipsam insulam Syrum, neque de tempore quo idem mortuus sit x): parum abest quin verissima omnium putem, quae *Hippocrates* de Pherecydis morbo nobis tradidit y). Scilicet ex eius

w) *Maximus Tyrius* diss. 13, 4. νοσεῖ σῶμα, καὶ ταράττεται, καὶ φθείρεται· ἀλλ' ἂν ἐπιστήσῃς αὐτῷ ψυχὴν ἐῤῥωμένην, ἀμελεῖ τῆς νόσου, καὶ ὑπερφρονεῖ τοῦ κακοῦ. Ὡς Φερεκύδης ὑπερεφρόνει ἐν Σύρῳ κείμενος, τῶν μὲν σαρκῶν αὐτῷ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἑστώσης ὀρθῆς, καὶ καραδοκούσης τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δυσχερήστου τούτου περιβλήματος.

x) v. *Tiedemann* p. 165. sq.

y) epidem. 7, 101. T. VIIII. p. 586. ed. *Charter.* in qua editione cum valde corruptus legatur locus, secutus fere sum lectiones in editione opp. *Hippocratis* ab *Ioh. Antonide van der Linden* curata (Lugd. Bat. 1665. 8. 2 voll.) T. I. p. 863. sq. in textum receptas, quamuis non vertendo expressas. Apposui autem ipsa verba Graeca, vt sicubi minus recte sensum assecutus essem, quippe in re minus mihi familiari, facilius a lectoribus peritioribus posset corrigi: Φερεκύδη μεθ' ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς τῆς νυκτὸς πλευροῦ δεξιοῦ ἄλγημα, καὶ πρότερον εἰθισμένον, ἔληξεν. ἠρίστησεν. ἐξελθὼν ἔφριξε. πυρετὸς ἐς νύκτα, ἀνώδυνος. βηχίον ῥέον τι ξηρόν. οὖρα οὐ (haec particula, etsi abest in ed. *Lind.* non mihi superflua videbatur) πολλὰ, ὑπόστασις πολλή. ξυσματώδεα, μαδαρὰ, διεσπασμένα, ἀπ' ἀρχῆς· μετὰ δὲ τέσσαρας θολερὰ ὑφίστατο. Δευτέρῃ (*Charter.* male καὶ) τὸ οὖρον οὐκ ἄχροον,

eius narratione post solstitium hibernum nocte Pherecydes liberatus fuit a dextri lateris doloribus, quibus

ἄχροον, ὑπόστασιν ἔχον, καὶ τὸ ξύστημα (*Chart.* σύστημα) οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ, ψύξιος ἐούσης. Τριταίῳ αὐτομάτη κοιλίη ὑπῆλθε. Τετάρτη, βαλάνου γεγονότος, κοπρώδεα καὶ χολώδεα διεχώρησεν. ὑγρὸς περίῤῥοος. ὕπνος ἐς νύκτα οὐ πάνυ, ἡμέρης δέ τι ἐκοιμᾶτο. δίψα οὐ σφοδρή. τεταρταίῳ, μάλιστα ἐς νύκτα, δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο σῶμα (Hoc nomen in *Chart.* deest) μαλθακὸν ὑπερεφέρετο αἰεί. (*Chart.* ὑποφέρειν ἀεί. *Lind.* ὑπεφέρετο α.) πυρετὸς ἐκρατεῖτο πρὸς χεῖρα (h. e. vt quidem e manus contactu colligebatur. v. *Foesii* oecon. Hippocr. p. 537. b.), καὶ ὑπενότιζεν. ἄδηλος σφυγμὸς σφόδρα ἐν μετώπῳ. φλεβῶν βάρος ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσι καὶ ἐν τῇσιν ὑποχωρήσεσι πάσῃσιν, ὀλίγον χρόνον. διὰ παντὸς ἀνώδυνος. ἀπ' ἀρχῆς ἀσώδης, καὶ κατὰ μικρὸν ἤμει. Ἑβδόμη παρὰ βαλάνου ὑπεχώρησε τρὶς χολῶδες καὶ κοπρῶδες, ὑγρὸν σφόδρα καὶ ὠχρόν. καὶ ἤδη τι ὑποπαρέκρουσε. καὶ νοτὶς ἐπ' ὀλίγον ἔστιν ὅτε περὶ μέτωπον. τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τὸ πρόσωπον. τὰ ὄμματα διὰ κενῆς, ὡς εἴ τι βλέπων ξυνέστρεφε, καὶ πάλιν κατέμυεν. αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἀπέβαλεν. Ἑβδομαῖος (*Chart.* ἐνναταῖος) ἱδρὼς, πρωῒ ἀρξάμενος μέχρι στήθεος, διετέλει ἕως ἐτελεύτησε. καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε, καὶ ἡ παραλήρησις. περὶ μέτωπον πλεῖστος ἱδρὼς, καὶ οἷον δεινὸν μὲν ἢ ἔκλευκον. τὸ δέρμα δὲ τὸ ὑπὸ τὰς τρίχας ἐστιγμένον (*Chart.* ἐσμιγμ.). ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐπηρμένον. ὑφῆκεν ἐφ' ἑωυτὸν χολῶδες. Ὀγδόην

quibus antea vexari ſolebat, et pranſus eſt. Sed egreſſus horrore quodam correptus fuit, quem nocte febris ſecuta eſt, non quidem cum doloribus coniuncta, ſed comitem tamen habens tuſſiculam quandam ſiccam. Vrinae parum reddidit, ſed in qua multa ſubſiderent, eaque ab initio quidem ramentoſa, h. e. inteſtinorum particulis mixta, glabra ſiue non cohaerentia, ac diuulſa, poſt quatuor vero dies turbida. Die ſecundo vrinam mittebat non decolorem, et in matula nulla ſedimentorum concretio apparebat, vbi perfriguiſſet. Tertio die ſponte aluus ſoluta eſt, et quarto die poſt ſubditam glandem z) ſtercoroſa et bilioſa prodierunt, fluxu quidem liquido. Noctu non magnopere, ſed interdiu paullo magis dormiuit. Sitis non erat vehemens. Die quarto, ad noctem maxime, cutis circa frontem et reliquum corpus mollis ſemper eminebat. Febris vincebatur ad manum et haec paullulum humeſcebat. Arteriae pulſus in fronte erat valde obſcurus; et venarum grauitas quaedam, h. e. tarditas, laſſitudo, per paruum tempus apparebat in conuerſionibus (np. quando aegrotus ſe con-

> Ὀγδόην ὡς ὑπὸ κωνώπων ἀναδήγματα. πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν οἷον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα, λευκῷ φλέγματι περιεχόμενα. ἐπεχρέμπτετο δὲ καὶ ἔμπροσθεν σμικρὰ, λευκὰ, γαλακτώδεα.

z) *Barthol. Caſtellus* lex. medic. in v. Glans, interpretatur „ſuppoſitorium ſ. medicamentum „topicum anodicatum, oblongum duos, tres, „quatuorue digitos transuerſos, figura tereti „et rotunda, candelae inſtar, olim glandis „forma, ad aluum ſolicitandam maxime et ad „alios ani affectus comparatum.“

conuertebat) et in omnibus egeſtionibus. Omnis omnino doloris expers ab initio premebatur anxietate circa cor atque ſtomachum, et paullatim vomebat. Septimo die poſt ſubditam glandem ter egeſſit ſtercora felle mixta, valde liquida et pallida. Et iam aliquantum delirabat, ita vt interdum circa frontem humiditas erumperet. Vultum ſtragula obtexit: oculos fruſtra contrahebat, quaſi aliquid videret, ac rurſus nictabat. Stragula abiiciebat. Septimo die ſudor, qui mane oriri coeperat vsque ad pectus, permanſit donec moreretur. Febris et delirium creuit. Plurimus ſudor inprimis circa frontem erat, graueolens ille vel valde albus. Cutis autem ſub crinibus erat interpuncta, dextra praecordia tumebant, et demiſit ſponte bilioſa. Octauo die apparebant vari tanquam a culicum morſibus. Ante obitum tuſſiuit, et eiecit velut ex muco fungos, compacta quaedam et alba pituita circumdata. Sed antea quoque exſpuerat parua, alba, lactea. Haec *Hippocratis* narratio quin de Syrio Pherecyde intelligenda ſit, dubitare vix licet. Nolo iam vrgere locum *Galeni* ſupra §. 1. laudatum, in quo γναφεὺς veram lectionem eſſe docet locus *Hippocratis* aliquis *α*), quem

α) epidem. 7, 98. T. VIIII. p. 585. B. ed. *Chart.* T. I. p. 861. ed. *Lind.* ὁ γναφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ, ὁ φρενιτικὸς, μετὰ δὲ καύσιος τρομώδης σκελέων. τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθέν· (*Chart.* et hic et in *Galeni* loco male ἐγκαταδαμάσειν) ὁ παλμὸς (*Chart.* ὀφθαλμὸς) μέγας, βραχείη κίνησις, φωνὴ κεκλασμένη, σαφὴς δέ. οὖρον καθαρὸν, ὑπόστασιν οὐκ ἔχον. ἢ ῥα διὰ τὴν τῆς θαψίης ἐσχάρωσιν

quem in mente habuit *Galenus*. Sed cum ex hoc ipſo Hippocratis loco recte poſſit colligi, per inſulae Syri mentionem principi medicorum in memoriam ſimul reuocatum eſſe celeberrimum olim eius alumnum, quem propter hanc ipſam celebritatem non opus eſſe putaſſe videtur vt patriae nomine inſigniret: narratio illa ſi non vera videri viris doctis, certe non omitti ab iis debebat β). Sunt autem multa, quae vehementer eam poſſint commendare, quorum quaedam hoc loco commemorare non alienum a conſilio eſſe exiſtimabam. Hippocrates enim eſt omnium, quos nunc quidem de Pherecyde aliquid retuliſſe ſcimus, antiquiſſimus, quippe qui natus ſit Olympiade octogeſima, atque adeo viginti tantum Olympiadas poſt Pherecydis mortem. Hippocrates potuit etiam omnium optime de morbis iudicare, et omnium certiſſime rem cognoſcere e tabulis in templo Aeſculapii Coi aſſeruatis, in quibus mos fuerat ſcribere liberatos morbis et quid auxiliatum eſſet, vt poſtea ſimilitu-

ϱωσιν (*Chart.* ὑποχώϱησιν) ὀκτωκαιδεκαταῖος ἀνῆκε μολυνθεὶς ἄνευ ἱδϱῶτος. Apud *Galenum* γναφεὺς legendum eſſe, non γϱαφεὺς, declaratur eo, quod mox ab illo diſerte diſtinguit Pherecydem, remiſſis lectoribus ad locum Hippocrateum antea exhibitum.

β) Neſcio an haec narrationis Hippocrateae omiſſio inde profecta ſit, quod bonis indicibus carent editiones operum Hippocratis.

γ) v. *Plin.* H. N. 29, 1. Haec tamen *Plinii* aliorumque veterum de tabulis illis narratio valde ſuſpecta erat *Henr. Meibomio*, in diſſ. quam Helmſt. 1659. *Conringio* praeſide habuit, de incubatione in fanis deorum, §. 52. ſq.

Digitized by Google

do proficeret γ). Haud dubie enim talium quoque morborum ibi memoria ſeruata fuit, quorum nondum remedium repertum et cognitum eſſet. His meae ſententiae argumentis addi alia multa poſſunt. *Ariſtoxenus* v. c. δ), maximae auctoritatis ſcriptor et Ariſtotelis diſcipulus, ſimpliciter *νοσήσαντα* dicit mortuum eſſe Pherecydem, et *Diodorus Siculus* l. l. Pythagoram ad Pherecydem veniſſe auctor eſt, poſtquam audiuiſſet, eum *νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν* *), mox quoque bis nominat ſimpliciter *νόσον*, cui Pherecydes ob ſenectutem ſuccumbere debuerit. Praeterea in *Aeliani* ε) narratione quaedam reperiuntur, quae cum Hippocratea quodammodo conueniunt. Ait enim, Pherecydem primo emiſiſſe ſudorem calidum, viſcoſum et mucori ſimilem. Videtur igitur Pherecydis morbus nil niſi tabes fuiſſe, vel potius illa *febris* peſtilentis et epidemicae ſpecies, quae hodie *petechialis* vocatur, cum tabe coniuncta. Sic Antiochus Illuſtris ab auctore libri ſecundi de rebus Maccabaeorum (9, 9.) dicitur periiſſe ſic, *ὥστε καὶ ἐκ τοῦ σώματος σκώληκας ἀναζεῖν*, ſed apud *Appianum* (Syriac. p. 212. ed. *Toll.*) legitur *φθίνων τελευτῆσαι*. Quam facile autem fuerit ſerioribus ſcriptoribus, propter illa, quae Hippocrates de illo morbo narrauit, v. c. propter pellem ſub crinibus eminentem, ionthos ſiue varos, qui culicum morſus indicare viderentur, h. e. maculas morſibus culicum ſimiles, quae hodie petechiae dicuntur, etc. febrem petechialem in phthiriaſin mutare, non opus

δ) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.
*) De qua formula v. *Triller.* ad *Thom. Mag.* p. 373 ſqq.
ε) V. H. 5, 2.

opus eſt vt multis demonſtretur. Potuit etiam haec narrationis verae corruptio talibus narrationibus adiuuari, qualis eſt *Maximi Tyrii* in loco ad not. w. allato, vbi corpus et carnes Pherecydis ſimpliciter dicuntur φθείρεσθαι. Denique ſententia mea non parum eo videtur confirmari, quod etiam alia conſtat poſterioribus temporibus de Pherecydis morte conficta fuiſſe. Vt enim taceam quae ſupra fabuloſa ex *Hermippo*, *Diogene Laertio* et *Plutarchi* Pelopida narraui, aliud eiusmodi tradit *Aelianus* ζ), nempe Delios dixiſſe, Deum in Delo ſ. Apollinem Pherecydi hunc phthiriaſeos morbum iratum immiſiſſe, quia aliquando in Delo diſcipulis praeſentibus cum alia multa de ſapientia ſua iactauerit, tum vero etiam hoc, ſe nulli deo ſacrificia obtuliſſe, et tamen non iniucundius aut triſtius viuere, quam qui hecatombas offerrent. Haec quidem fabulam ſapere plane mihi perſuaſum eſt. Videtur conſtans fuiſſe veterum opinio, maxime improbos et in deum impios homines affligi a diis peſſimis morbis, et in horum morborum numero inprimis eſſe phthiriaſin. Laudabo vnum hanc in rem exemplum, quod etiam in eo ſimile reperitur eſſe noſtrae hiſtoriae, vt fictam narrationem exhibeat. Nam etſi *Pauſanias* η) eo conſilio dicit, Syllam phthiriaſi periiſſe, vt eum oſtendat poenas dediſſe diis Graeciae, quorum templa violauerat: multo tamen ſanior *Appianus* θ) febris tantum mentionem facit, qua correptus dictator mortuus ſit. Sed vix mirari ſatis potui, cum viderem etiam recentioribus viris doctis placuiſſe hanc

ζ) V. H. 4. 28.
η) 9, 33. p. 777.
θ) bell. ciuu. 1, p. 693.

Digitized by Google

hanc opinionem, pediculari morbo vix perire quenquam, nisi qui vel inhumana saeuitia vel diuinos honores appetendo humanitatem quasi omnem exuerit *ι*). In iis, qui hanc sententiam fouerunt, memoratu dignissimus mihi semper visus est vinolentus homo *Dominicus Baudius*, in cuius poematum collectione *κ*) extat carmen funebre in obitum Philippi II., Hispaniarum regis p. 224 - 28. In pluribus huius carminis locis diuinae vindictae tribuitur interitus Philippi per morbum pedicularem. Poterat hoc facile ferri in poeta. Sed vere sic statuisse *Baudium*, docent verba eius in nota carmini illi subiecta p. 229. sq. Dum enim caussas afferre studet, cur in eo poemate fuerit acerbior et intemperantior, quam homini priuato in supremam potestatem licere fas piumque sit, praeter alia scribit haec: „Illud etiam vehementiam styli exaspe„rauit, quod non memineram quenquam excelsae „dignitatis principem interisse tali genere mortis, „nisi qui vel saeuiendo, vel diuinos honores affe„ctando humanitatem exuisset.“ Mox tamen sensit, quam temere haec dicta sint. „Ferunt tamen, „inquit, duos poetas, genus hominum innocen„tissimum, phthiriasi consumtos fuisse, Pherecy„den et Alcmanem.“ Idem in alia nota p. 667. sq. de eodem morbi genere scripsit haec: „Genus „ipsum mortis etsi ad naturales caussas referri solet „a medicorum filiis, tamen religiosius censeo cum „Aegyptiorum Magis digitum Dei in tam notabili „casu suppliciter venerari.“ Iam cum recentiores et-

ι) quo eodem fortassis referendum est, quod *Aelianus* V. H. 5, 2. Pherecydem dicit sudasse ἱδρῶτα θηριώδη.

κ) Notaui paginas ad edit. Amst. 1640. 12.

etiam viros ſatis eruditos ita ſtatuiſſe appareat, profecto non mirum eſſe poteſt, ſi veteres quoque de Pherecyde talia effinxiſſe dicam ex illa opinione de eius in deos impietate. Haec autem opinio multis modis et naſci potuit et ali. Cum enim theologia Pherecydis aeque obſcura eſſet ac *Heracliti* liber περὶ φύσεως vel *Lycophronis* Caſſandra λ): quae obſcuritas inprimis ex allegorica, qua delectabatur, docendi ratione exiſtebat μ): facile fieri poterat, vt ex eius ſcriptis talia exſculperentur ab hominibus vel minus intelligentibus vel etiam maleuolis, quae occaſionem praeberent tam dure de eius in deos animo iudicandi. Huc accedebant iactationes ſcientiae res futuras praedicendi, et alia, de quibus §. 7. dicetur. Quare ei ab *Apollonio Dyſcolo* ν) tribuitur τερατοποιΐα, plane vt Pythagorae apud *Euſebium* ξ) σοφία τερατώδης. Maxime huc faciebat haud dubie dogma de metempſychoſi. Cum enim Pythagoram propterea vehementer irriſum fuiſſe conſtet ο), quomodo Pherecy-

λ) Ita diſerte dicit *Clem. Alex.* ſtromm. 5, p. 571. C. et *Proclus* ad *Platonis* Timaeum lib. 1. p. 40. ed. Baſ. 1534. fol. ἡ Πλάτωνος, inquit, παράδοσις οὐκ ἔστι τοιαύτη αἰνιγματώδης, οἷα ἡ Φερεκύδου.

μ) *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 642. A. Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν. cf. *Origenes* contr. Celſ. 1, p. 15. 6, p. 303. ſq.

ν) hiſt. commentit. c. 6.

ξ) praep. euang. 14, 12. extr. it. in epiſtolis, quae *Xenophonti* adſcribuntur, 1, 8.

ο) v. *Lucian.* in Gallo T. II. p. 162. ed. *Graev.*

Digitized by Google

cydem, doctrinae illius auctorem, ab eiusmodi cauillationibus et criminationibus liberum tutumque fuisse putabimus? Et magna cum veri specie eum ob illud dogma potuisse impietatis in deos accusari, cum per se quilibet facile intelligit, tum perspicue docuit *Perizonius* π). His vero omnibus semel fictis puto quenquam exortum esse, qui, quo verior videretur narratio de Pherecydis phthiriasi, Pherecydi ipsi supponeret epistolam illam ad Thaletem, quam *Diogenes Laertius* ϱ) seruauit. Hanc enim spuriam esse, post *Salmasium* p. 844. A. qui hoc ex ipsa temporum ratione demonstrauit, non aliis melioribus argumentis puto ostendi posse, quam appositis verbis ipsis: *εὖ θνήσκοις, ὅταν τοι τὸ χρεὼν ἥκοι. νοῦσος με καταλελάβηκε, δεδεγμένον τὰ παρὰ σέο γράμματα. φθειρῶν ἔβρυον πᾶς, καί με εἶχεν ἠπίαλλος. ἐπέσκηψα δ' ὦν τοῖσιν οἰκιήτῃσιν, ἐπήν με καταθάψωσιν, ἐς σὲ τὴν γραφὴν ἐνέγκαι. σὺ δὲ ἢν δοκιμάσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μιν φῆνον· ἢν δὲ οὐ δοκιμάσητε, μὴ φήνῃς. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὔκω ἥνδανεν. ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκίη πρηγμάτων, οὐδ' ὑπισχνέομαι οὔτ' ἀληθὲς εἰδέναι. ἅσσα δ' ἂν ἐπιλέγῃ θεολογέων, τὰ ἄλλα χρὴ νοεῖν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῇ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον, οὔτε τῶν τινα ἰητρῶν, οὔτε τοὺς ἑταίρους ἐσιέμην. προσεστῶσι δὲ τῇ θύρῃ, καὶ ἐρομένοις ὁκοῖόν τι εἴη, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλεϊθρης, ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ. καὶ προεῖπ' αὐτοῖσιν ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς.*

§. 6.

π) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

ϱ) 1, 122. Latine versam epistolis Laconicis atque selectis inseruit *Gilbertus Cognatus*, T. I. Bas. 1554. 12. p. 189. sq.

Digitized by Google

§. 6.

Iam vt ad ſcripta Pherecydis cum *Suida* veniamus, in vniuerſum e *Ioſepho a*) obſeruandum eſt, vetuſtiſſimos philoſophos, vt Pherecydem Syrium, Pythagoram, Thaletem, pauca ſcripſiſſe; quae eorum ſcripta a Graecis omnium antiquiſſima, ſed vix tamen genuina exiſtimata ſint. Ex hoc loco, cui iungi poteſt locus *Plotini b*), iam per ſe fortaſſis poterit colligi, vera tradidiſſe *Suidam*, cum vnum tantum opus Pherecydi tribueret, quod inſcriptum Ἑπτάμυχος, et in libros decem diuiſum, complecteretur narrationem de imperio deorum et genere, h. e. theologiam. Nam hanc eſſe veram verborum *Suidae* ſententiam, neque cum *Kuſtero* legendum Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρατία, ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία, qua lectione recepta, numerus librorum Pherecydis temere augeretur *c*), ſatis docent

a) contr. Apion. 1, p. 1034. E. τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων τε καὶ θείων πρώτους παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντας, οἷον Φερεκύδην τὸν Σύριον, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Θάλητα, πάντες συμφώνως ὁμολογοῦσιν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων γενομένους μαθητὰς, ὀλίγα συγγράψαι. καὶ ταῦτα τοῖς Ἕλλησιν εἶναι δοκεῖν πάντων ἀρχαιότατα, καὶ μόλις αὐτὰ πιστεύουσιν ὑπ' ἐκείνων γεγράφθαι.

b) ennead. 5, 1, 9. τῶν ἀρχαίων οἱ μάλιστα συντασσόμενοι αὐτοῖς, Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν, καὶ Φερεκύδου δὲ, περὶ ταύτην μὲν ἔσχον τὴν φύσιν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐξειργάσαντο ἐν αὐτοῖς αὐτῶν λόγοις, οἱ δὲ οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀγράφοις ἐδείκνυον συνουσίαις, ἢ ὅλως ἀφεῖσαν.

c) *Heinii* tamen haec videtur eſſe ſententia p. 326.

docent verba ſtatim addita: ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους. Mihi potius alio modo lectio videtur deprauata. Nam vel Δεκάμυχος legendum puto, vel ἐν βιβλίοις ἑπτά. Et poſteriorem quidem rationem fateor magis priori placere, cum ob illam cauſſam quae infra §. 8. tradetur, tum quia facillime potuit ἑπτὰ a librariis mutari in δέκα propter ſimilitudinem ſequentis membri de Pherecyde Athenienſi. Vocabulo θεολογία, quod *Suidas* addidit tanquam ſynonymum vel interpretamentum nominis Ἑπτάμυχος, vtitur *Clemens Alexandrinus d*) ita, vt illud videatur pro titulo operis ponere. Iam etſi hic locus *Clementis* recte poſſit de ipſis rebus in Heptamycho tractatis intelligi: vnde etiam, vt ſupra vidimus *e*), Pherecydes apud eundem *Clementem* dicitur ἀλληγορήσας θεολογῆσαι, et θεολόγος vocatur a *Plutarcho f*): tamen in *Apollonii Technici* loco *g*) non puto aliter niſi de ipſa libri inſcriptione poſſe accipi, ita vt recte hinc cum *Salmaſio* videatur demonſtrari poſſe, Pherecydem Syrium vſum eſſe dialecto Ionica. *Apollonii* verba ſunt: Ἐμεῦ, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δοριέων, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον. ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ ῥώγκα. Σώφρων,- καὶ

d) in loco ſupra §. 5. not. λ. iam indicato.

e) in loco, quem §. 5. not. μ. attuli. Sic *Philo Byblius* in loco ſaepius laudato: Φερεκύδης ἐθεολόγησε.

f) in Sylla, T. I. p. 474. F. cf. *Andron Epheſius* ap. *Diog. Laert.* 1, 119.

g) quem e libro de pronominibus, nondum edito ſed in bibliotheca regia Pariſienſi latente (v. *Kuſter.* ad *Suid.* T. I. p. 284.), exſcripſit *Salmaſius* p. 841. E.

Digitized by Google

καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ ἀστρονομίας, καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ, καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν ἄν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὸ οἱ πεζολόγοι διὰ τοῦ ι οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ε. καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι. Non vero ad Pherecydem Syrium pertinere locum *Scholiastis Apollonii* 2, 1214. vbi Θεογονία laudatur, ostendam infra ad fr. XXXVII. Pherecydis heptamychon nondum perditum fuisse *Suidae* temporibus, videatur quis sibi recte colligere posse ex eo, quod nullam plane interitus mentionem facit Lexicographus. Sed certius est, opus illud adhuc superfuisse Diogenis Laertii et Origenis aetate *h*). Obscuritatem eiusdem et harum tenebrarum caussam §. 5. iam attuli. Quaerendum nunc esset, annon praeterea quaedam scripserit noster philosophus. Et de epistola quidem quid sentiam, notum est e superioribus. Sed nec aliter videtur posse iudicari de illo libro, qui de victu salubri agit, et in *Hippocratis* operibus *i*) reperitur. Cum enim, teste *Galeno*

h) *Diog. Laert.* 1, 119. σώζεται τοῦ Συρίου τὸ βιβλίον ὃ συνέγραψεν --- *Origen.* c. Cels. 1, p. 14. Celsus dixerat, τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάστρην, καὶ Πυθαγόραν --- ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Fateor tamen, hunc *Origenis* locum minus luculentum esse.

i) in edit. *Charter.* vna cum commentario *Galeni*, T. VI. p. 220-37. Sed in edit. *Linden.* sine illo commentario T. I. p. 626-32.

Digitized by Google

no k), alii eum Hippocrati tribuerent, alii non item, hi vero ita inter ſe disſentirent, vt quidam Philiſtionem, quidam Ariſtonem, quidam Pherecydem, auctorem eius agnoſcerent; cumque non conſtet, Syrium Pherecydem vnquam operam dediſſe rebus medicis: ab hoc ſaltem iſtum librum ſcriptum eſſe improbabile eſt. Videtur Galenus alium Pherecydem intellexiſſe, qui a *Sorano l*) dicitur Hippocratis genealogiam ſcripſiſſe. Plane vero ridiculum non minus quam egregiae ignorantiae eſt, quod *Gabriel Humelberg m*) Pherecydem vocat poetam tragicum percelebrem. Scilicet bonus ille homo videtur ne fando quidem aliquid vnquam audiuiſſe de locis veterum ſcriptorum ſaepe corruptis atque adeo ab interprete bono emendandis. Hinc ille, cum fortaſſis aliquando incidiſſet in locum aliquem, in quo Pherecydis opus vocaretur *ποίησις n*), bona fide pro veris et genuinis *Sammonici* verbis accepit, quae nunc quidem *o*) ſic deprauata reperiuntur:

Sed quis non paueat Pherecydis fata tragoedi,
Qui nimio ſudore fluens animalia tetra
Eduxit, turpi miſerum quae morte tulerunt?

Etiam

k) ad *Hippocratis* aphoriſm. 6, 1. T. VIIII. p. 248. B. ed. *Chart.*

l) in vita Hippocratis, huius operibus praefixa, T. I. p. 1. A. ed. *Charter.*

m) in notis ad Q. Serenum Sammonicum p. 28. ed. Tigur. 1540. 4.

n) qua de re v. §. 4. Hinc fortaſſis ignoſcendum eſt *Baudio*, cum, vt §. 5. vidimus, Pherecydem poneret in poetarum numero.

o) in eius opuſculo de medicina c. 5. v. 4. ſqq.

Digitized by Google

Etiam *Perizonius p)*, quod mireris, ſine vlla mendi ſuſpicione hunc locum laudauit. Sed *Burmannus q)* tentauit ſaltem aegri huius loci medelam, quanquam an veram lectionem inuenerit valde dubito. Coniicit enim vel *tragoedus* legendum eſſe, vel *tragoeda*. Ipſe quidem neutram coniecturam ſibi placere oſtendit. Sed mihi non ſpernenda videtur poſterior, vt *tragoeda* poſitum dicatur pro *tragica*: niſi *Sammonicum* ipſum erraſſe putare malimus, quod quidem apparet facile potuiſſe fieri. Nam non ſolum *Suidas* Pherecydi Lerio tribuit librum de Iphigenia, quae eius traditio de tragoedia recte poteſt intelligi, ſed etiam tales loci, qualis eſt *Abulpharagii* (vid. ſupr. p. 7. not. *f.*), in quo Pherecydes philoſophus auctor fabularum vocatur, ad fabulas ſcenicas trahi potuerunt.

De illo *Clementis Alexandrini* loco, e quo videtur colligi poſſe, Pherecydem Syrium etiam hiſtorica quaedam ſcripſiſſe, infra dicetur §. 10.

§. 7.

Nunc videndum eſt, quomodo factum ſit, vt Pherecydes, etſi tam pauca ſcripſerit, tantam tamen et auctoritatem olim et nominis celebritatem reperiatur nactus eſſe. Vt enim taceam, eum non ſolum ſaepe a veteribus ſcriptoribus iungi cum Pythagora, cum Thalete, cum Anaxagora, Platone et Socrate *a)*, ſed etiam, teſte *Clemente Alexandrino*

p) ad *Aelian.* V. H. 5, 2.
q) in poetis latinis minoribus, T. II. p. 298.
a) v. *Themiſtius* orat. 2. p. 38. A. ed. *Harduin.* *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 643. C. *Ioſephus* l. l. *Ce-*

no b), a nonnullis ipſum relatum eſſe in numerum ſeptem ſapientum, quin adeo, ſi *Tertulliano c*) credimus, pro deo habitum: ſcimus e *Plutarcho d*), eum vna cum Terpandro ac Thalete inſigniter honoratum fuiſſe Spartae, quia hi viri conſtanter eadem docuerint, quae Lycurgus. Huius igitur magnae auctoritatis plures reperiri poſſunt cauſſae, quarum non leuiſſima videtur eſſe haec, quod primus omnium Graecorum et proſa oratione de rebus diuinis atque philoſophicis ſcripſit, et dogma de migratione animorum tradidit: cuius vtriusque rei nouitas non potuit hominum animos non percellere *e*). Permultum item ad augendam eius gloriam

l. l. *Cedrenus* ſupra not. i. ad §. 3. *Origenes* contra Celſ. 4, p. 223. p. 227. it. p. 228. vbi Pherecydis et Pythagorae et Socratis et Platonis ὁμιλίαι vocantur σεμναί.

b) ſtromm. 1, p. 299. D. Neque falſa tradidiſſe *Clementem*, luculenter demonſtrat locus *Hermippi* ap. *Diog. Laert.* 1, 42. Similiter in epigrammate, quod e *Diog. Laert.* 1, 120. in analecta ſua transtulit Cel. *Brunckius*, T. III. n. DXII. Pherecydes ita loquens inducitur: τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος. et *Plutarch.* in Pelopida T. I. p. 289. A. vocat eum Φερεκύδην τὸν σοφόν.

c) de anima p. 641. ed. *Froben.* „plerosque au„tores etiam deos exiſtimauit antiquitas, ne„dum diuos, vt Mercurium Aegyptium, — „vt Orpheum, vt Muſaeum, vt Pherecydem „Pythagorae magiſtrum.“

d) in Agide et Cleom. T. I. p. 799. F.

e) Huc pertinent verba *Auguſtini* epiſt. 137. T. II. p. 308.

Digitized by Google

riam contulisse putanda est Pythagorae summa auctoritas. Saepe enim factum esse constat, vt non solum discipulus ob magistrum, verum etiam ob discipulum magister magis inclaresceret. Fortassis etiam ipsa libri eius obscuritas famam ei conciliasse videri queat. Certe etiam nostris temporibus id interdum accidisse notum est. Sed cum haec omnia *Suida* duce iam supra attulerim, diutius iis hic immorari nolo. Immo ad ea progrediar, quae ille omisit, sed quae tamen quin inprimis nominis Pherecydei claritatem adiuuerint, dubitari vix a quoquam potest. Et primo quidem in horum numerum referri debet scientia eius astronomica, quam praeter *Iosephum*, cuius verba not. a. ad §. 6. posui, et *Christodorus Coptita* testatur *f*), et heliotropium illud in insula Syro, h. e. spelunca aliqua, per quam obseruari poterat vmbra atque adeo solstitia *g*). Etsi enim spelunca illa erat naturae opus *h*), neque adeo vera tradi-

p. 308. E. „quod (nempe animae immortalitatem vitamque post mortem futuram) apud Graecos olim primus Pherecydes Assyrius cum disputasset, Pythagoram Samium illius disputationis nouitate permotum ex athleta in philosophum vertit.“

f) v. 351. sqq. in *Brunckii* anall. T. II. p. 469. καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης ἱστάμενος· σοφίης δὲ θεουδέα κέντρα νομεύων, οὐρανὸν ἐσκοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.

g) *Laert.* 1, 119. σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρᾳ τῇ νήσῳ. v. *Hein.* p. 317. sqq.

h) v. *Homer.* Odyss. ο, 402. sq.

diſſe putari poteſt *Fabricius i*): tamen vſus eius poterat a Pherecyde monſtrari, et ipſa huic vſui aptior reddi, quale quid eodem fere tempore, Olympiade duodeſexageſima, fecit Anaximander Mileſius, diſcipulus Thaletis *k*). Deinde multa ad augendam Pherecydis gloriam et auctoritatem contuliſſe arbitror inſignem eius morum et vitae integritatem non minus quam grauitatem et conſtantiam philoſopho dignam. Prioris virtutis teſtimonium ſatis honorificum praebent verba *Themiſtii* l. l. βασιλέως προμηθεῖται τὸ δαιμόνιον καθαρὰς φυλάξαι καὶ δικαίου φόνου τὰς χεῖρας, μᾶλλον Φερεκύδου καὶ Πυθαγόρου. Sed conſtantiam eius, praeter locum *Origenis* not. a. et *Maximi Tyrii* §. 5. not. w. allatum, demonſtrat locus *Helladii* apud *Photium*, iam ſaepius nominatus, vbi agit de phthiriaſi, qua periiſſe Pherecydes ferebatur, ὃν καὶ, inquit, λέγουσι γενικῶς τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν. Pro γενικῶς enim legendum eſt γενναίως. Denique plurima reperiuntur in vetuſtis ſcriptoribus, e quibus appareat, eum bono quidem, vt videtur, conſilio, ſed fucum tamen facere ſtuduiſſe imperitae multitudini, quam ſcimus rebus miris et quarum originem genuinam non magis quam veram naturam intelligant, ſaepe magis moueri quam grauiſſimis et ſubtiliſſimis argumentis. Quare fere omnes anti-

i) in biblioth. gr. Vol. I. p. 371. „heliotropii, „inquit, in Syra inſula, a Pherecyde vt „aiunt poſiti, diſerta mentio apud Homerum „Odyſſ. o, 403.“ Fortaſſis tamen vir doctus his verbis voluit ſuſpectam reddere et ridere hanc de Pherecydeo heliotropio narrationem.

k) v. *Plin.* H. N. 2, 8. omninoque *Bochart* geogr. ſacr. p. 445. ed. Frcf. 1674. 4.

antiquiſſimorum temporum viri ſapientes, qui vere prodeſſe cuperent plebi, vt Numa, Zalmoxis *l*), ipſe Socrates et Pythagoras, reperiuntur vſi eſſe hoc artificio. Sunt autem duplicis maxime generis, quae nec Pherecydi illud ignotum fuiſſe oſtendunt. Primo enim iactauit aliquam familiarem cum diis conſuetudinem. Iactationis huius exemplum e *Theopompo Diogenes Laertius* (1, 117.) narrat hoc: Iuſſit ille Lacedaemonios neque aurum magni aeſtimare, neque argentum. Quod quidem vt faceret, Herculem ſibi dicebat per ſomnium mandaſſe, qui eadem nocte reges iuſſit parere Pherecydi. Voluit igitur haud dubie hoc modo efficere, vt diligenter et ſemper obſeruarentur leges Lycurgi, qui non niſi ferreorum numorum vſum ciuibus permiſerat *m*). Nonnulli quidem apud *Diogenem* voluerunt hanc fraudem tribuere Pythagorae. Sed cum pene certum ſit, ad hanc hiſtoriam alluſiſſe *Plutarchum* in loco illo, quem not. c. indicaui, non ſolum iſtam opinionem puto reiiciendam eſſe, ſed etiam aliam, quam *Heinius* p. 316. propoſuit, qui et *Theopompi* locum et locum *Plutarchi* §. 5. not. c. allatum malebat referre ad alium quendam, ignotum nobis, Pherecydem, quia non conſtaret aliunde, noſtrum vnquam Spartae fuiſſe. Accedit quod non veriſimile eſt, eodem tempore alium praeter noſtrum Pherecydem philoſophum vixiſſe. Quo minus enim alium quam philoſophum intelligas apud *Plutarchum*, vetat epitheton τὸν σοφόν. In hac familiaritatis cum diis iactatione eo vsque progreſſus eſt Pherecydes, vt etiam victum

 eorum

l) v. tamen quae ad *Hellanicum* dixi p. 64. ſq.

m) v. *Xenophon* de rep. Laced. 7, 5. ſq. *Aeſchines* dial. 2, 24. vt mittam alios.

eorum et linguam ſibi cognitam eſſe oſtentaret. *Plutarchus* enim *n*) ridet opinionem eorum, qui dicant, lunam, quae et dicatur eſſe et vere ſit Minerua, alere homines, mittendo iis quotidie ambroſiam, qua Pherecydes antiquus putet deos ipſos veſci. Profecto ſi haec tradidit Pherecydes, quae poeta quidem, ſed non item philoſophus videtur dicere poſſe, vix eum defendere auſim. Vt autem haec vere ab eo tradita fuiſſe credam, facit locus *Ariſtotelis* *o*), in quo Pherecydem non minus quam poetas videtur voluiſſe ridiculos reddere. Alterum huius generis exemplum eſt, quod dixiſſe fertur, menſam a diis vocari θυωρόν *p*). Sed de hoc vix dubito quin male intellectus fuerit philoſophus.

n) de facie in orbe lunae, T. II. p. 938. B.

o) metaphyſ. 2, 4. p. 42. ed. *Sylb.* οἱ περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνον ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν. θεοὺς γὰρ ποιοῦντες τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, τὰ μὴ γευσάμενα τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας, θνητὰ γενέσθαι φασί. δῆλον δὲ ὡς ταῦτα τὰ ὀνόματα γνώριμα λέγοντες αὐτοῖς, καίτοι περὶ αὐτῆς τῆς προφορᾶς τῶν αἰτίων τούτων, ὑπὲρ ἡμᾶς εἰρήκασιν. εἰ μὲν γὰρ χάριν ἡδονῆς περὶ αὐτῶν θιγγάνουσιν, οὐθὲν αἴτια τοῦ εἶναι τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία. εἰ δὲ τοῦ εἶναι, πῶς ἂν εἶεν αἴδιοι δεόμενοι τροφῆς; ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν μυθικῶς σοφιζομένων οὐκ ἄξιον μετὰ σπουδῆς σκοπεῖν.

p) *Diog. Laert.* I, 119. ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν. *Suidas*: θυωρός· κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα. ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι.

Digitized by Google

ſophus. Voluit enim, quod iam alii obſeruarunt, non quamlibet menſam nomine *θυωρὸς* ſignificare, ſed anclabrem *q*), quae fere idem indicabat quod altare, vt apud Hebraeos שֻׁלְחָן. Vtut vero ſit, haec atque talia fortaſſis alia eum iactitaſſe puto, vel quia ipſe per phantaſiam deceptus de eorum veritate ſibi perſuaſerat, vel quia, quamuis quam vana eſſent non ignoraret, ſic videbatur ſibi viam quoque parare poſſe ad indoctorum hominum animos, cum doctiorum admirationem inſigni ſua ſapientia excitaſſet. Eodem conſilio eum rerum futurarum praeſcientiam prae ſe tuliſſe dicerem, niſi exempla, quae de ea relata leguntur, tam incerta eſſent. Scilicet *Diogenes* 1, 116. ex eodem *Theopompo*, vt videtur, narrat, eum aliquando, cum ad littus Samium *r*) ambulans nauem vento ſecundo aduentare vidiſſet, dixiſſe fore vt ea paullo poſt ſubmergeretur: idque eo conſpiciente factum eſſe *s*). Non improbabile hoc videbatur *Heinio* p. 314. Deinde pergit narrare *Diogenes*, hauſta ex puteo

 aqua

q) *Feſtus*: anclabris, menſa miniſteriis diuinis apta. Etymologiam vocabuli *θυωρὸς* tradit *Tzetzes* ad *Lycophr.* 93. *θυωρὸς, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα ὠροῦσα καὶ φυλάττουσα.*

r) *παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Σάμου.* Ita enim, non *τῆς ψάμμου*, legendum eſſe dudum vidit *Caſaubonus*.

s) Eadem paullulum mutata refert *Apollonius Dyſcolus* hiſt. commentit. c. 5. e cuius loco, vt ex iis quae mox e *Porphyrio* afferentur, confirmatur emendatio *Caſauboni* apud *Diogenem τῆς Σάμου.*

Digitized by Google

aqua bibisse eum et praedixisse terrae motum tertio die futurum. Et euentum praedictioni respondisse. Non dicit *Diogenes*, vbi hoc factum sit. Sed *Apollonius Dyscolus t*) insulam Syrum nominat, *Maximus Tyrius u*) Samum. Ceterum etiam terrae motum recte praedici potuisse a physico, demonstrare conatus est *Heinius* p. 313. Denique cum Messenen Pherecydes venisset, dicitur a *Diogene* suasisse hospiti Perilao, vt cum suis in aliam regionem migraret. Quod dum facere cunctaretur Perilaus, Messene dicitur ab hostibus expugnata fuisse. Hanc tertiam narrationem *Heinius*, qui priores duas non improbabiles putauerat, p. 315. ostendit repugnare chronologiae. Sed omnes tres historiolas istas *Porphyrius* w) docet ad Pythagoram referendas, et a *Theopompo* mala fraude ad Pherecydem relatas esse, quo melius tegeret ipse plagium in *Androne Ephesio* commissum, quare etiam locorum nomina immutauerit. Nam secundum *Andronis* narrationem Pythagoram, non Pherecydem,

t) in loco modo indicato, vbi Pherecydes narratur magnam inde gloriam reportasse. Male vulgo hic legitur ἐν Σκύρῳ pro ἐν Σύρῳ. Idem vitium tollendum est e verbis *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 3, 76. „inter Myconem et Gyarum, Scyrum vnam de Cycladibus esse dicunt: vnde fuit Pherecydes philosophus."

u) diss. 19, 5. αὐχμοὺς καὶ ἐπομβρίας καὶ σεισμοὺς γῆς καὶ πυρὸς ἐκβολὰς καὶ πνευμάτων ἐμβολὰς καὶ ἀέρων μεταβολὰς ὁ θεὸς οἶδε μόνος, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὅσοι δαιμόνιοι. Οὕτω καὶ Φερεκύδης σεισμὸν Σαμίοις προεμήνυσε.

w) apud *Euseb.* praep. euang. 10, 3. p. 464. sq.

dem, submersionem nauis non Sami, sed Megarae in Sicilia; terrae motum non in Syria, i. e. Syro (vid. §. 1.), sed Metapontii x); expugnationem non Messenes, sed Sybaris praedixisse. Quanquam vero et per se narrationes tales probabilitate omni carent, et speciatim eae, quas narraui, vix putari possunt ad Pherecydem pertinere, cum potius vel ab ipso Pherecyde ob caussam supra indicatam, vel ab eius discipulis aliisue assectatoribus, excogitatae videantur, vel certe a posteriorum temporum hominibus nimis scilicet exornatae: tamen eum ab eiusmodi ostentationis vel piae cuiusdam fraudis suspicione defendere ego quidem nolim, cum ob ea quae antea similia attuli, tum ob locos quosdam *Origenis* y), qui hoc saltem videntur demonstrare, constantem olim famam fuisse de Pherecydis vaticinia iactandi studio. *Origenem* enim ita puto argumentari: „Si Celsus di„cit, volucres magis etiam quam Pherecydes, Py„thagoras, Socrates et Plato, qui tamen a popu„laribus

x) Non igitur bonos auctores secuti sunt *Cic.* de Diu. 1, 50. et 2, 13. et *Plin.* H. N. 2, 79. cum hanc de terrae motus praedictione historiam referant ad Pherecydem. Sed omnino vanitas rei apparere videtur e narrandi diuersitate et inconstantia, quae cum ex parte iam a me paullo ante obseruata sit, tum magis debet agnosci loco *Ammiani Marcellini* 22, 16. collato. Hoc enim auctore nec Pythagoras, nec Pherecydes, sed Anaxagoras, ab Aegyptiis edoctus, putealem limum contrectans tremores futuros praedixit terrae.

y) contr. Cels. 4, p. 223. 227. 228.

„laribus ſuis diuini z) putati ſunt, diuinae naturae „participes eſſe factas, nempe quoniam aues olim „putabantur rerum futurarum certiſſimae indices: „apparet, hos philoſophos et graues viros minus „a Deo amari, quam animalia ratione carentia. „Quae ſententia e Celſi placitis ſponte fluens cum „et ridicula et abſurda ſit, opinionum illius de aui„um vi diuinatrice, quam opponere conatus eſt „prophetiis in libris Iudaeorum et Chriſtianorum „ſacris commemoratis, vanitas et futilitas a quoli„bet poteſt perſpici.“

§. 8.

Reſtat vt de philoſophico Pherecydis Syrii ſyſtemate, maxime de eius coſmogonia, quaeratur. Quam quaeſtionem cum vel poſſem ſilentio recte praeterire, quia iam a multis non indiligenter tractata fuit, vel etiam deberem, quia non ego hoc mihi ſumo, vt abſtruſae philoſophiae veterum capita omnia ſatis tenere videri velim: tamen ipſe quoque paullo diligentius contemplari conſtitui, tum quia id exigere videbatur diſſertationis meae ratio

z) Huc pertinet locus *Maximi Tyrii* not. u. allatus. Potius tamen phyſicum, quam diuinum, Pherecydem nominandum putat *Cicero* de Diu. I, 50. Aliter *Tertullianus* de anima p. 665. ed. *Froben.* „Scimus etiam magos eli„cere explorandis occultis procatabolicos et „paredros et pythonicos ſpiritus. Non enim „et Pherecydes Pythagorae magiſter his for„ſan artibus diuinabat, ne dicam ſomniabat. „Quid ſi idem daemon in illo fuit, qui et in „Euphorbo res ſanguinis geſſit?“

Digitized by Google

ratio atque plenitas, tum quia hoc quoque in genere videbar mihi quaedam animaduertisse nondum animaduersa aut tradita a viris doctis. Tale est v. c. quod *Tiedemannus* p. 176. secutus fortassis *Fabricium a*), dicit, solum *Achillem Tatium b*) esse, qui Pherecydem perhibeat vna cum Thalete aquam pro primo rerum omnium principio habuisse. Nam praeter *Isacium Tzetzen c*) plane cum *Achille Tatio* consentit *Scholiastes Hesiodi d*). Iam cum *Sextus Empiricus e*) non hoc solum referat, Pherecydem dixisse, γῆν τὴν πάντων εἶναι ἀρχὴν, quam eandem sententiam sequuntur *Diogenes Laertius*

a) in notis ad *Sext. Empir.* hypotypos. 3, 4. §. 30.

b) in isagoga ad *Arati* Phaenomena c. 3. p. 123. E. ed. *Petau.* in Vranologio. Paris. 1630. fol. Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ ὑφιστῶσιν· ὃ δὴ καὶ χάος καλεῖ ὁ Φερεκύδης, ὡς εἰκὸς, τοῦτο ἐκλεξάμενος παρὰ τοῦ Ἡσιόδου οὕτω λέγοντος (theog. 116.)

ἤ τοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετο.

Παρὰ γὰρ τὸ χέεσθαι ὑπολαμβάνει τὸ ὕδωρ χάος ὠνομάσθαι.

c) ad *Lycophr.* 145. παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον, κατὰ Φερεκύδην καὶ Θαλῆν. Eadem leguntur ap. *Phauorin.* in v. δήναιαν θάλασσαν.

d) ad theog. 116. p. 239. b. Φερεκύδης ὁ Σύριος καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ φασιν εἶναι, τὸ ῥητὸν τοῦ Ἡσιόδου ἀναλαβόντες.

e) Pyrrhon. hypotyp. 3, 4. §. 30.

ertius (1, 119.), *Hermias f*), atque *Probus g*), ſed etiam diſerte *h*) hactenus dicat eum a Thalete receſſiſſe, vt ipſe quidem terram, Thales vero aquam, putaret omnium eſſe principium: videndum eſt, quomodo hae traditiones poſſint inter ſe conciliari.

Scilicet *Diogenes*, *Hermias*, *Probus* ll. ll. *Damaſcius i*), et ex parte *Maximus Tyrius k*) vno ore conſentiunt, Pherecydem tria ſtatuiſſe rerum principia: Ζῆνα, Χθόνα, Χρόνον. Haec illi varie determinant ac definiunt. *Diogenes* quidem docet, ipſum Pherecydei operis initium fuiſſe hoc: *Ζεὺς μὲν καὶ Χρόνος εἰς ἀεὶ καὶ Χθὼν ἦν. Χθονίῃ δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοῖ.* His in verbis primam difficultatem parere poteſt illud *εἰς*. Poteſt

f) irriſ. gentilium philoſophorum c. 12. p. 404. D. edit. Benedictin. ad calcem Iuſtini Martyris, Pariſ. 1742. fol.

g) ad *Virgil.* ecl. 6, 31. „Plane trinam eſſe „mundi originem, et *Lucretius* confitetur „(5, 93-95.) --- *Afranius* etiam in Augure: „Modo poſtquam arripui trabes, hunc noſtrum „augurem, mare, coelum, terram ruere ac „tremere diceres. Conſentit et *Pherecydes*, „ſed diuerſa adfert elementa. Ζῆνα, inquit, „καὶ Χθόνα καὶ Κρόνον, ignem ac terram „tempus ſignificans, et eſſe aethera qui regat „terram, qua regatur tempus, in quo vni„uerſa pars moderetur.“

h) aduerſ. Mathematt. 9, 5. §. 360.

i) de principiis c. 14. p. 257. ſq. in *Ioh. Chph. Wolfii* anecdotis Graecis T. III. Hamb. 1723. 8.

k) diſſ. 10, 4.

Digitized by Google

Poteſt enim vel εἰς legi vel εἷς. Illam vero lectionem huic praeferendam eſſe, bene oſtendit *Tiedemann* p. 173. ſqq. et luculenter apparet e *Damaſcio.* Alterum, quod difficile explicatu videtur, Iouem dediſſe γέρας τῇ Χθονίῃ, et tum demum hanc fuiſſe terram appellatam, praeclare *Tiedemannus* p. 172. ſq. cum aliis intellexit ſic, vt illud γέρας ſit motus, quo confuſum antea Chaos in ordinem ſit redactum. *Hermias* per Ζῆνα dicit a Pherecyde intellectum fuiſſe aethera, h. e. vltimum et altiſſimum atque vndique circumfuſum et extremum omnia cingentem atque complexum ardorem,. interprete *Cicerone* (de Nat. D. 1, 14.), qui breuius etiam (2, 45.) interpretatur ſummam partem coeli. *Hermiae* explicationi nec *Euſtathius l*) repugnat, nec ipſe *Euripides m*). Per Χθονίην autem idem *Her-*

l) ad *Homer.* Odyſſ. α, p. 1387, 24. quem locum non laudaſſem, niſi ibidem paullo poſt, vbi de diuerſis Iouis nominibus agit, haec addidisſet: Ζὴν, καὶ Ζὰν, καὶ Ζὰς, καὶ Ζὴς, παρὰ Φερεκύδῃ.

m) ap. *Clem. Alex.* protrept. p. 48. A. et ſtromm. 5, p. 603. C.

ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

quem locum ſic vertit *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides ſublime fuſum, immoderatum aethera,
Qui tenero terram circumvectu amplectitur?
Hunc ſummum habeto diuum: hunc perhibeto Iouem.

Hermias a Pherecyde dicit terram fuiſſe ſignificatam; per Κρόνον *n*), tempus. Aethera quidem eſſe principium agens, terram autem principium patiens; et tempus id, in quo fiant quae fiunt. Sed *Leucippum* haec vt nugas ſpreuiſſe, et principia rerum putaſſe infinita et minima quaeuis, quorum quae tenuiſſima eſſent, ea in altum aſcenderent et ignis atque aer fierent, quae vero craſſiora, ea ſubſiderent et aqua ac terra exiſterent. Ab *Hermia* non disſentit *Damaſcius* *o*), qui Pherecydem

cf. *Lucret.* 1, 251. ſq. *Virgil.* Ge. 2, 325. ſqq. Sed *Plato* in Timaeo T. III. p. 58. D. ed. *Steph.* nulla Iouis mentione facta aethera explicat ſic: ἀέρος τὸ εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος.

n) Ita etiam legi vidimus in loco *Probi.* Sed haec vocabula, Χρόνος et Κρόνος, promiſcue poſita eſſe a veteribus ita puto notum eſſe, vt omni demonſtratione recte mihi videar poſſe ſuperſedere.

o) Verba ſunt: Φερεκύδης ὁ Σύριος Ζῆνα μὲν εἶναι (ita enim legendum eſt pro ζῶντα μενέναι) ἀεὶ, καὶ Χθονίαν, τὰς τρεῖς πρώτας ἀρχάς. τὴν μίαν φημὶ πρὸ τῶν δυοῖν, καὶ τὰς δύο μετὰ τὴν μίαν· τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόνου ἑαυτοῦ Πῦρ καὶ Πνεῦμα καὶ Ὕδωρ· τὴν τριπλῆν οἶμαι φύσιν τοῦ νοητοῦ· ἐξ ὧν ἐν πέντε μυχοῖς διῃρημένων πολλὴν γενεὰν συστῆναι θεῶν, τὴν πεντέμψυχον καλουμένην. ταυτὸν δὲ ἴσως εἰπεῖν πεντέκοσμον. Fortaſſis ad haec poſtrema reſpexit *Plato* in Timaeo T. III. p. 55. D. vbi, poſtquam dubitari poſſe dixit, vtrum ſtatuen-

Digitized by Google

dem docuisse dicit: „Iouem, tempus, et terram „fuisse tria aeterna rerum principia., ita quidem „vt vnum eorum ante duo existat.“ Quodnam fuerit hoc principium, quod ante reliqua existat, h. e. prius quam reliqua cogitandum sit, apparere videtur ex iis, quae mox addit: „tempus suo par„tu produxisse ignem, aerem, aquam.“ Haec enim conueniunt cum iis, quae ex *Hermia* attulimus: in tempore omnia fieri. ita vt sensus verborum *Damascii* sit: sensim atque adeo procedente tempore e reliquis principiis, aethere et chao, orta esse haec elementa: ignem, aerem, aquam. Statim addit *Damascius*: „haec tria elementa vna „cum aethere et chao diuisa fuisse per quinque „conclauia,“ h. e. vnumquodque peculiarem aliquam,

statuendi sint mundi infiniti, an finiti, illud quidem arbitratur hominis indocti futurum esse, *πότερον δὲ*, disserere pergit, *ἕνα ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότας λέγειν προσήκει, μᾶλλον αὖ, ταύτῃ στὰς, εἰκότως διαπορήσαι.* Illos *μυχοὺς* commemorat etiam et miro modo explicat *Porphyrius* de antro nymphar. c. 31. *πανταχοῦ τοῦ διθύρου φύσεως ὄντος συμβόλου, εἰκότως καὶ τὸ ἄντρον οὐ μονόθυρον, ἀλλὰ δύο ἔχον θύρας, ὡσαύτως τοῖς πράγμασιν ἐξηλλαγμένας· καὶ τὰς μὲν, θεοῖς τε καὶ τοῖς ἀγαθοῖς προσηκούσας· τὰς δὲ, θνητοῖς καὶ φαυλοτέροις. ἀφ᾽ ὧν καὶ Πλάτων ὁρμώμενος, οἶδε καὶ αὐτὸς κρατῆρας, καὶ ἀντὶ τῶν ἀμφορέων λαμβάνει πίθους, καὶ δύο στόματα --- τῶν δύο πυλῶν· καὶ τοῦ Συρίου Φερεκύδου μυχοὺς, καὶ βόθρους, καὶ ἄντρα, καὶ θύρας, καὶ πύλας λέγοντος· καὶ διὰ τούτων αἰνιττομένου τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις.*

quam, in qua operaretur, regionem accepisse, quodque destinatum fuisse peculiari cuidam vsui. „Ex his natam esse magnam gentem deorum, quae „πεντέμψυχος fuerit vocata." nempe quia et ex illis quinque principiis alia existerent, et haec rursus alia gignerent. „Sed eandem quoque vocari „fortassis posse πεντέκοσμον." nempe quia vnumquodque illorum patet latissime. Iam si cum his duobus principiis, aethere et chao, et tribus elementis, igni, aëre, aqua, coniungas tempus ac terram, quae non separatim hic iterum commemorare *Damascio* placuit, intelligi poterit inscriptio operis Pherecydei Ἑπτάμυχος, supra e *Suida* tradita. Porro *Probi* locus quam similia contineat iis, quae iam ex *Hermia* atque *Damascio* apposui, non est opus vt prolixe demonstrem. Leuem tantum eius verborum transpositionem postulo hanc: „ignem (h. e. aethera), terram, ac tempus signi-„ficans." Videtur ille quidem sententiam Pherecydis in eo non satis recte cepisse, quod tempus dicit terra regi, quam *Hermias* vocauerat patiens principium. Sed cum in vniuersum non reliquis philosophiae Pherecydeae expositoribus repugnet, ipse potius terram ab aethere regi dicat: videri potest recte quidem rem intellexisse, verum obscurius explicasse. *Maximus Tyrius* denique Ζῆνα solum et Χθονίην affert, omisso Χρόνῳ, sed addit τὸν ἐν τούτοις Ἔρωτα, quo quid significetur intelligi satis potest e *Procli* aliquo loco *p*), et e consuetudine

p) ad *Plat.* Timae. lib. 3. p. 155. sq. τὴν Ἀφροδίτην παρήγαγεν ὁ δημιουργὸς, ἵνα καλῶς ἐπιλάμπῃ, τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ κοινωνίαν πᾶσι τοῖς ἐγκοσμίοις, καὶ τὸν ἔρωτα ὀπαδὸν αὐτῆς,

dine loquendi omnium, qui cosmogonias olim condiderunt, vt *Hesiodi q)*, *Empedoclis* et *Parmenidis r)*, atque ipsius *Platonis s)*, qui omnes secuti videntur *Orphei* placita *t)*. Scilicet intelligitur vis

αὐτῆς, ἑνοποιὸν ὄντα τῶν ὅλων. ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν τοῦ ἔρωτος αἰτίαν. ἔστι γὰρ καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής. εἰκότως ἄρα φιλίας ἐστὶν αἴτιος τοῖς δημιουργήμασι, καὶ ὁμολογίας. καὶ ἴσως πρὸς τοῦτο ἀποβλέπων καὶ ὁ Φερεκύδης ἔλεγεν, εἰς ἔρωτα μεταβεβλῆσθαι τὸν Δία, μέλλοντα δημιουργεῖν. ὅτι δὴ τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἐναντίων συνιστὰς, εἰς ὁμολογίαν καὶ φιλίαν ἤγαγε, καὶ ταυτότητα πᾶσιν ἐνέσπειρε καὶ ἕνωσιν, τὴν δι' ὅλων διήκουσαν.

q) theog. 120. de quo loco inprimis v. *Plat.* Sympos. T. III. p. 178. vbi praeter alia, ὁμολογεῖται, inquit, ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι. πρεσβύτατος δὲ ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός ἐστιν. cf. p. 180. B. et *Plutarch.* amatorr. T. II. p. 756. F.

r) v. *Plutarch.* de facie in orbe lunae T. II. p. 926. sq.

s) in Symp. l. l. et p. 202. E. et aliis in locis.

t) Certe in Argonauticis v. 422. leguntur haec:

πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα.

Addi potest locus *Damascii* p. 256. Ἡσίοδος μοι δοκεῖ πρῶτον γενέσθαι τὸ χάος ἱστορῶν, τὴν ἀκατάληπτον τοῦ νοητοῦ καὶ ἡνωμένην παντελῶς φύσιν κεκλήκέναι χάος· τὴν δὲ τὴν πρώτην ἐκεῖθεν παράγειν, ὥς τινα ἀρχὴν τῆς ὅλης γε-

 νεάς

vis genitrix omnium rerum, quam vix viuidius pingere poterant, quam imagine amoris, qua et coniunctio similium partium cum similibus et aetheris siue Iouis vis penetrandi per materiam et e chao elementa atque ex his reliqua omnia procreandi egregie describitur. Insignis hanc in rem est locus *Euripidis* hic *u*):

τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ' ἂν εἴποις, οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε, καὶ ἐφ' ὅσον διέρχεται.
Αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τῆς θεοῦ.
Ἐρᾷ μὲν ὄμβρον γαῖ, ὅτε ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει.
Ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταυτὸν δύο,
φύουσιν ἡμῖν πάντα καὶ τρέφουσ' ἅμα,
δι' ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Restant

νεᾶς τῶν θεῶν· εἰ μὴ ἄρα χάος μὲν τὴν δευτέραν τῶν δυοῖν ἀρχῶν. Τὴν δὲ, καὶ τάρταρον, καὶ ἔρωτα τὸ τριπλοῦν νοητόν. τὸν μὲν ἔρωτα ἀντὶ τοῦ τρίτου, ὡς κατὰ ἐπιστροφὴν θεωρουμένην. τοῦτο γὰρ οὕτως ὀνομάζει καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις. etc.

u) qui locus propter praecipuam praestantiam saepe et a multis veteribus laudatus reperitur, in

Digitized by Google

Restant nunc reliqua *Maximi Tyrii* verba: καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν, καὶ τὴν θεῶν μάχην, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸν πέπλον. quae, si nullum praeter hunc locum haberemus, plane non possent intelligi. Sed priora, vsque ad μάχην, satis bene illustrantur ab *Origene w*). Scilicet hic apud Pherecydem reperiri dicit narrationem aliquam de exercitu contra alium exercitum in acie collocato, quorum alteri Κρόνος praesit, alteri Ὀφιονεύς, ita vt vterque alterum prouocet ac aemuletur. Hos narrabat Pherecydes pactionem inter se fecisse, vt, vtri eorum in Ogenum incidissent, hi pro victis haberentur, qui vero illos expulissent, ii coelum tenerent. His *Origenis* non minus quam illis reliquis *Maximi Tyrii* verbis lucem affert locus *Clementis Alexandrini x*): Φερεκύδης ὁ Σύριος λέγει· Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλόν. καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ Ὠγῆνον, καὶ τὰ Ὠγήνου δώματα. Hoc pallium s. φᾶρος apud eundem *Clementem y*) dicitur Pherecydes collocasse in alata quercu: τί ἐστιν ἡ ὑπόπτερος δρῦς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῇ πεποικιλμένον φᾶρος· πάντα ὅσα Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν, λαβὼν ἀπὸ τῆς τοῦ Χὰμ προφητείας τὴν ὑπόθεσιν. Igitur haec omnia allegorice explicanda esse, ipse *Clemens* testatur. Sed quomodo explicari possint, de eo dissentiunt viri docti, quorum variorum varias interpretationes attulit *Heinius* p. 330. sq. Mihi fateor vnice placere eorum explicationem, qui per pallium extensum significari pu-

 tant,

in his ab *Athenaeo* 13, p. 599. sq. qui etiam alios similes locos addidit.

w) contra Cels. 6, p. 303.

x) stromm. 6, p. 621. A. vbi Pherecydem dicit sua sumsisse ex *Homer*. Il. σ, 483. et 606.

tant, materiam antea conglobatam tandem ab Ioue extensam fuisse, h. e. coelum factum esse, ita vt plana sub coelo existeret superficies, quam deinde diuideret in terram continentem et aquas siue Oceanum. Hanc enim esse vim verborum Ὠγῆνος et Ὠγήνου δώματα, neque cum *Heinio* p. 330. intelligi debere Gehennam, e libris Mosis desumtam, satis perspici potest ex *Hesychio*, et ex iis quae *Salmasius* p. 842. C. atque *Bochartus* p. 708. sq. ea de re disputauerunt. cf. *Apollon. Rhod.* 1, 506. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 231. Iam cum quercus, quam quasi fundamentum fecit Iupiter, in quo coelum collocaret, firmitatis ac duramenti imago sit, alis autem significetur motus atque celeritas: recte videtur hic verbis Pherecydis tribui posse sensus: Iupiter coelum non solum firmum et durabile effecit, variisque modis exornauit z), sed ad celerem quoque motum aptum reddidit. Neque enim cum *Tiedemanno* p. 184. per quercum illam puto intelligi posse terram, quia ipsa *Clementis* verba videntur huic interpretationi repugnare, et quia veterum philosophorum fere constantem opinionem fuisse scimus hanc: terram quiescere, coelum moueri. Ego certe quidem nullo modo possum adduci vt credam, quod quidam tradiderunt, Pythagoram terrae adscripsisse motum, nedum vt Pherecydem iam ita sensisse mihi persuadeam. Immo anti-

z) Dignus est qui hic conferatur locus *Platonis* in Tim. T. III. p. 40. A. Deus τοῦ θείου τὴν πλείστην ἰδέαν --- εὔκυκλον ἐποίει, τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν, ἐκείνῳ ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανόν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ πεποικιλμένον εἶναι καθ' ὅλον.

Digitized by Google

antiquis quoque temporibus impiam putatam fuiſſe hanc ſententiam ſatis conſtat. Quare vel vnum *Plutarchi* α) locum attuliſſe ſufficiet: Ἀρίσταρχος ᾤετο δεῖν Κλεάνθη τὸν Σάμιον ἀσεβείας προκαλεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὡς κινοῦντα τοῦ κόσμου τὴν ἑστίαν, ὅτι φαινόμενα σώζειν ἀνὴρ ἐπειρᾶτο, μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος, ἐξελίττεσθαι δὲ κατὰ λοξοῦ κύκλου τὴν γῆν, ἅμα καὶ περὶ τὸν αὐτῆς ἄξονα δινουμένην. Et quanquam iam *Plato* β) ſententiam illam amplexus eſſe videatur, tamen hoc ab eo paullo obſcurius dictum fuiſſe ipſe *Cicero* γ) obſeruauit. Itaque cum haec conſtituta eſſent, poteram pergere in explicandis allegoriis Pherecydeis, niſi impedimentum obiectum viderem ab *Heinio* p. 331. ſq. Is enim ea, quae ſupra e *Clemente* attuli, quia hic ipſe deſumſiſſe ſe illa dicit ex *Iſidoro*, Baſilidis Gnoſticae ſectae auctoris filio, pro ſuppoſititiis habere non dubitauit. Inprimis eum, vt ſic ſtatueret, mouiſſe videtur illa ipſa obſcura et ſymbolica loquendi ratio. Ego vero temere hoc factum eſſe arbitror, quia nihil videtur certius eſſe, quam in antiqua theologia reperta fuiſſe talia ſymbolica. Satis perſpicue iam *Clemens* id oſtendit δ): παρεστήσαμεν τὸ συμβολικὸν εἶδος ἀρχαῖον εἶναι, κεχρῆσθαι δὲ αὐτῷ οὐ μόνον τοὺς προφήτας τοὺς

α) de facie in orbe lunae T. II. p. 933. A. v. omnino *Achill. Tat.* introd. in Aratum c. 4. p. 127. D. cf. c. 28. init.

β) in Timaeo p. 40. B. vbi tamen non eum proponere voluiſſe ſententiam ſupra allatam, clarum fit ex alio loco p. 55. D. E.

γ) Acad. 4, 39.

δ) ſtromm. 6, p. 618. A. cf. 2, p. 358. B. 5, p. 569. A. et multis aliis in locis.

παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παλαιῶν τοὺς πλείονας, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ τὰ ἔθνη βαρβάρων οὐκ ὀλίγους. His positis --- nolo enim plura hanc in rem argumenta afferre --- facilius erit ea quoque, quae ex *Origene* attuli, et quae plane non tetigit *Tiedemannus*, expedire. *Origenes* quidem ipse p. 304. et *Heinius* p. 329. illum Ophionea in theologiam Pherecydis translatum fuisse dicunt e libris Mosis, vbi extat notissima illa historia de serpente, ὄφει. Consentit etiam quodammodo *Philo Byblius* in loco supra indicato: παρὰ Φοινίκων καὶ Φερεκύδης λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, ἐθεολόγησε περὶ τοῦ παρ' αὐτῷ λεγομένου Ὀφιωνέως θεοῦ, καὶ τῶν Ὀφιωνιδῶν. At vero quominus hanc sententiam ego veram putem, his impedior argumentis. Primo enim manifestum est, Ophionea apud Pherecydem fuisse deum quendam, qui pugnauerit contra Κρόνον, quem supra vidimus a Pherecyde positum esse in rerum principiis. Iam vero notissimum est, veteres cosmogoniarum conditores ita descripsisse mundi originem, vt dicerent, deos cum diis vehementer et assidue bella gessisse: quibus narrationibus vix aliquid aliud potuerunt significare velle, quam ab initio omnia confusa fuisse, et alterum alteri quasi repugnasse. Apparet igitur, per prosopopoeiam veteribus vsitatissimam ex primis rerum principiis et elementis deos factos esse *e*). Hinc illae gigantomachiae et titanomachiae. Deinde valde verisimile est, Ophioni illi a Pherecyde nomen a serpente deriuatum ita tributum fuisse, vt notio serpentis ipsius plane periret,

e) Huc pertinet locus *Aristotelis* supra iam §. 7. not. o. allatus. cf. *Plat.* Timae. T. III. p. 56. sq.

ret, nec nisi repugnantiae et inimicitiae idea inde remaneret. Huius enim symbolum videtur serpens fuisse ζ). Denique *Origenis* et reliquorum, quos modo commemoraui, opinionem vanam esse, declarant et alii scriptorum loci, in quibus Ophioneus non hominibus, qui tum nondum erant, vt apud Mosen, sed diis inimicus fuisse dicitur η), et

D 4 inpri-

ζ) Satis hoc potest intelligi ex *Artemidoro* onirocrit. 2, 13. p. 101. ed. *Rigalt.* Paris. 1603. 4. qui, ὄφις, inquit, np. quam quis per somnium vidit, ἔχθραν ἐπάγει.

η) Talis est *Claudiani* locus de raptu Proserp. 3, 339. sqq.

Hic (in Aetnaeis cacuminibus) patuli rictus: hic prodigiosa Gigantum
Tergora dependent, et adhuc crudele minantur
Affixae truncis facies, immaniaque ossa
Serpentum passim cumulis exsanguibus albent,
Et rigidae multo suspirant fulmine pelles,
Nullaque non magni iactat se nominis arbor.
Haec centumgemini strictos Aegaeonis enses
Curuata vix fronte leuat. liuentibus illa
Exultat Coei spoliis. haec arma Mimantis
Sustinet. hos onerat ramos exutus Ophion.
Altior at cunctis abies vmbrosaque late

Ipsius

inprimis totius Pherecydeae philofophiae nexus, qui videtur hic fere fuiffe: Ab initio ftatim tria rerum principia erant, Iupiter, Chthonia, Tempus. Nondum autem ordo quidam rerum apparebat; omnia quae erant, h. e. Chaos f. Chthonia, confufa inter fe iacebant. Iupiter igitur ea voluit ordinare. Id vero non vno quafi ictu, fed fenfim demum potuit fieri. Cronus enim fiue Tempus in grauem aduerfarium incidit, neque adeo Iouem in rebus ordinandis adiuuare fatis potuit, h. e. multum temporis effluxit, antequam Chaos ordinaretur. Hi tamen, Cronus eiusque aduerfarius Ophioneus, tandem conuenerunt inter fe; hoc quidem pacto, vt qui in Oceanum incidiffent, pro victis haberentur, reliqui coelum tenerent. Iam vero Cronus f. Tempus per ipfam fui naturam non potuit in Oceanum deiici. Ergo Cronus coelo potitus eft *), h. e. poft longum temporis fpatium tandem

Ipfius Enceladi fumantia geftat opima
Summi terrigenum regis, caderetque grauata
Pondere, ni laffam fulciret proxima quercus.

Quatenus hic locus meam fententiam adiuuet, non videtur opus effe vt oftendam. Fere eadem cum Pherecyde cecinit *Orpheus* ap. *Apollon. Rhod.* 1, 503. fqq. cf. *Schol. Aefchyl.* Prometh. 964. *Schol. Ariftoph.* nubb. 246. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 1191.

*) Huc fpectare videtur locus *Tertulliani* de corona militis p. 451. ed. *Froben.* Bafil. 1562. fol. „*Saturnum Pherecydes ante omnes refert* „*co-*

tandem coelum exortum eſt. Tum Iupiter, fugato aduerſario, h. e. rerum omnium confuſione ſublata, diſtinxit intra pallium ſuum, h. e. ſub coelo ϑ), terram et aquas. Itaque Iupiter ſ. aether, coniunctus per Ἔρωτα cum Chthonia ſ. Chao, vel vt *Proclus* tradebat, totus quaſi ipſe Amor factus, produxit terram, ignem et aquam. Ex aqua tandem natus eſt aer ι).

Ex his omnibus, quae hactenus dicta ſunt, recte videtur colligi poſſe, Pherecydem ab *Achille Tatio* aliisque recte dici aquam pro primo elemento habuiſſe, modo non negligamus diſcrimen, quod conſtituendum eſt inter principia rerum et elementa κ). Principia enim Pherecydi erant aether, chaos, tempus; elementa autem, ignis, terra, aqua, aer. Igitur aqua fuit in ſecundariis quaſi rerum principiis, ſed tamen ipſa quoque, cum multis aliis rebus originem dederit, cenſeri potuit in

„*coronatum.*" np. poſt victoriam de aduerſario reportatam, cuius ſymbolum olim erat corona.

ϑ) Ita enim intelligenda eſſe verba ἐν αὐτῷ in loco *Clementis*, quem ſupra priori loco poſui, facile patet ex altero loco, et magis ex ipſa re. Particula ἐν igitur idem valet quod ἐντός. *Plato* p. 40. C. dixit ἐντὸς οὐρανοῦ.

ι) cf. *Plato* p. 32. B. p. 49. C.

κ) Neque enim nobis licere ab iis quae poetae atque adeo coſmogoniarum auctores vetuſtiſſimi de rerum principiis tradiderunt, recedere, contendit *Plato* p. 40. D. E. p. 53. D. Scilicet ſuum cuique. --- *Ariſtotelis* in hoc genere diligentia laudanda eſt, qui diſtinguere ſolet τὰς ἀρχὰς et τὰ στοιχεῖα.

Digitized by Google

in primis rerum elementis. Accedit quod ne *Aristoteles* λ) quidem huic explicationi dici poteſt aduerſari. Tradit enim, eos qui miſcuerint cum veritate fabulas, nec tamen omnia his inuoluerint, h. e. philoſophos vetuſtiſſimos, vt Pherecydem et alios nonnullos, primum rerum principium poſuiſſe optimum. Siue enim principium intelligamus, recte poteſt aether atque adeo Iupiter et agens aliquod principium intelligi, ſiue de elemento explicemus, poſſumus de aqua accipere, modo memores ſimus loci *Pindari* μ): ἄριστον μὲν ὕδωρ, vel *Homeri* ν), vbi Neptunus vocatur πρεσβύτατος καὶ ἄριστος. Vnde etiam Zeno χάος apud *Heſiodum* dixit aquam eſſe, e qua omnia fierent, etiam terra ξ). Neque reiicienda videtur haec ſententia. Vt enim Heraclitus (v. §. 9.), ita etiam Heſiodus, ſi *Tzetzae* credimus ο), permulta hauſit ex Orpheo.

§. 9.

λ) metaph. v, 4. p. 246. ed. *Sylb.* οἵ γε μεμιγμένοι αὐτῶν (antiquorum poetarum), καὶ τὸ μὴ μυθικῶς ταῦτα λέγειν, οἷον Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες, τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων δὲ σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας, ὁ μὲν τὴν φιλίαν στοιχεῖον, ὁ δὲ τὸν νοῦν ἀρχὴν ποιήσας. cf. *Heinius* p. 332. ſq.

μ) Olymp. 1, 1. cf. *Schol. Hom.* Il. ξ, 302.

ν) Odyſſ. ν, 142.

ξ) v. *Schol. Apollon.* 1, 498.

ο) ad *Lycophr.* 399. Ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ, τὴν Ὀρφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας θεογονίαν.

Digitized by Google

§. 9.

Quae §. superiori, fortassis nimis prolixe, de Pherecydis philosophia exposui, ea si quis diligenter perpendere voluerit, docere possunt, Pherecydem per Iouem suum s. aethera intellexisse naturam aliquam ratione praeditam et sapientem, quae vi diuina in chaos operata sit: quam sententiam et Platonem a) postea secutum esse constat, et a Pherecyde aliisque antiquis philosophis atque poetis ex Aegyptiorum theologia in Graecam translatam fuisse probabile est. Omnino enim, vt non commemorem, quia spuria non sine caussa putantur, quae *Hermes Trismegistus* b) habet de cosmogonia Aegyptiorum, plura sunt, quae supra §. 3. tra-

a) Saepe miratus sum, cur *Plato*, quantum mihi quidem constat, ne semel quidem meminerit Pherecydis. Et ex iis quidem, quae de plagiis Platonis in scriptorum ipso antiquiorum libris comperta habemus (v. *Thom. Crenii* de furib. librariis diss. epistolica II. Lugd. Bat. 1708. 8. p. 54-56. et Cel. *F. V. L. Plessing* über den Aristoteles, in Cel. *Caesaris* Denkwürdigkeiten aus der philosoph. Welt, Vol. III. Lips. 1786. 8. p. 105-108.) possit quis colligere, id fortassis a Platone factum esse, quo melius plagium commissum celaret. Sed potest etiam eius rei caussa ex nimis caro librorum illo tempore pretio repeti, cuius exempla post alios attulit idem *Plessing* p. 10. sq.

b) serm. sacr. c. 3. *ἦν σκότος ἄπειρον ἐν ἀβύσσῳ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα λεπτὸν νοερὸν δυνάμει θείᾳ ὄντα ἐν χάει. ἀνέθη δὲ φῶς ἅγιον, καὶ ἐπάγη ὑπ' ἄμμῳ ἐξ ὑγρᾶς οὐσίας στοιχεῖα.* etc.

Digitized by Google

3. traditam *Iosephi* narrationem de Pherecydis peregrinatione ad Aegyptios suscepta demonstrare posse videantur, etiamsi *Diodorus Siculus* (1, 96.), vbi recenset eos Graecorum philosophos, qui discendi caussa Aegyptum adierint, nullam Pherecydis mentionem faciat. Cogitemus enim illum Ophionea: Nonne plane idem est cum Typhone *c*), h. e. deorum aduersarius, atque adeo pugnae elementorum et extremae in chao confusionis egregia imago *d*)? Cogitemus etiam locum *Damascii e*): *ἐν Αἰγυπτίοις τισὶ λόγοις --- ἡ μὲν μία τῶν ὅλων ἀρχὴ σκότος ἄγνωστον ὑμνουμένη· καὶ τοῦτο τρὶς ἀναφωνούμενον οὕτως· τὰς δὲ δύο ἀρχὰς ὕδωρ καὶ ψάμμον, ὡς Ἡραΐσκος· ὡς δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ Ἀσκληπιάδης, ψάμμον καὶ ὕδωρ.* etc. Cogitemus denique, apud *Origenem f*) Heraclitum quoque dici de illa deorum pugna exposuisse. Cuius placita de rerum omnium origine eadem fuisse, quae Orphei, satis colligere possumus e *Platone g*), et diserte dicit *Clemens Alexandrinus h*). Orpheum autem scimus ab Aegyptiis petiisse maximam suae sapientiae partem. Cum igitur Orphei principia theo-

c) v. *Hellanic.* fragm. III. p. 41. sqq.

d) *Celsus* ap. *Origenem* 6, p. 303. postquam de Ophioneo dixit, *τούτου βουλήματος φησὶν ἔχεσθαι καὶ τὰ περὶ τοὺς Τιτάνας καὶ Γίγαντας μυστήρια, θεομαχεῖν ἀπαγγελλομένους· καὶ τὰ παρ' Αἰγυπτίοις περὶ Τυφῶνος, καὶ Ὥρου, καὶ Ὀσίριδος.*

e) in *Wolfii* anecdotis Graecis T. III. p. 260. sq.

f) contr. Cels. 6, p. 303.

g) in Cratylo, T. I. p. 402. B.

h) stromm. 6, p. 629. A. *σιωπῶ Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον, ὃς παρ' Ὀρφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν.*

Digitized by Google

theogonica non admodum diuersa sint a Pherecydeis *i*): luculenter inde apparere puto veritatem narra-

i) Non potui mihi temperare, quin huc apponerem locum *Damascii* de principiis c. 13. in *Wolf*. anecd. Graec. T. III. p. 253. sq. praesertim cum *Hellanici* in eo fiat mentio: ἡ κατὰ τὸν Ἱερώνυμον φερομένη (Ὀρφικὴ θεολογία), καὶ Ἑλλάνικον, εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν, οὕτως ἔχει· ὕδωρ ἦν, φησὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ ὕλη, ἐξ ἧς ἐπάγει (leg. ὑπάγει) ἡ γῆ, δύο ταύτας ἀρχὰς ὑποτιθέμενος πρῶτος, ὕδωρ καὶ γῆν· ταύτην μὲν ὡς φύσει σκεδαστήν· ἐκεῖνο δὲ, ὡς ταύτης κολλητικόν τε καὶ συνεκτικόν· τὴν δὲ μίαν πρὸ τῶν δυοῖν ἄῤῥητον ἀφίησιν· αὐτὸ γὰρ τὸ μηδὲ φάναι περὶ αὐτῆς, ἐνδείκνυται αὐτῆς τὴν ἀπόῤῥητον φύσιν· τὴν δὲ τρίτην ἀρχὴν μετὰ τὰς δύο γεννηθῆναι ἐκ τούτων, ὕδατος φημὶ καὶ γῆς· δράκοντα εἶναι, κεφαλὰς ἔχοντα προσπεφυκυίας ταύρου καὶ λέοντος, ἐν μέσῳ δὲ θεοῦ πρόσωπον· ἔχειν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων πτερά· ὠνομάσθαι δὲ χθόνον ἀγήρατον· καὶ Ἡρακλῆα τὸν αὐτόν· συνεῖναι δὲ αὐτῷ τὴν ἀνάγκην φύσιν οὖσαν· τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν, ἀσώματον, διοργωμένην, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῶν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην· ταύτην οἶμαι λέγεσθαι τὴν τρίτην ἀχὴν κατὰ τὴν οὐσίαν ἑστῶσαν· πλὴν ὅτι ἀρσενόθηλυν αὐτὴν ὑπεστήσατο, πρὸς ἔνδειξιν της πάντων γεννητικῆς αἰτίας· καὶ ὑπολαμβάνω τὴν ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις θεολογίαν ἀφεῖσαν τὰς δύο πρώτας ἀρχὰς, μετὰ τῆς μιᾶς πρὸ τῶν δυοῖν της τῇ σιγῇ παραδοθείσης, ἀπὸ της τρίτης μετὰ τὰς δύο, ταύτης ἐνστήσασθαι τὴν ἀρχὴν, ὡς πρώτης ῥητόν τι ἐχού-

ρείῳ διαβάντι τὸν Ἴστρον, πόλεμον ἀπειλοῦντα πέμψαι σύμβολον ἀντὶ τῶν γραμμάτων, μῦν, βάτραχον, ὄρνιθα, οἰστὸν, ἄροτρον. ἀπορίας δὲ οὔσης οἵας εἰκὸς, ἐπὶ τούτοις, Ὀροντοπάγας μὲν ὁ χιλίαρχος ἔλεγεν, παραδώσειν αὐτοὺς τὴν ἀρχήν· τεκμαιρόμενος ἀπὸ μὲν τοῦ μυὸς, τὰς οἰκήσεις· ἀπὸ δὲ τοῦ βατράχου, τὰ ὕδατα· τὸν ἀέρα τε ἀπὸ τῆς ὄρνιθος· καὶ ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ, τὰ ὅπλα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρότρου, τὴν χώραν. Ξιφόδρης δὲ ἔμπαλιν ἡρμήνευσεν· ἔφασκε γὰρ, ἐὰν μὴ ὡς ὄρνιθες ἀναπτῶμεν, ἢ ὡς μύες κατὰ τῆς γῆς, ἢ ὡς οἱ βάτραχοι καθ' ὕδατος δύωμεν, οὐκ ἂν φύγοιμεν τὰ ἐκείνων βέλη· τῆς γὰρ χώρας οὐκ ἐσμὲν κύριοι. Ἀνάχαρσίν τε τὸν Σκύθην φησὶ καὶ αὐτὸν κοιμώμενον κατέχειν, τῇ μὲν λαιᾷ, τὰ αἰδοῖα· τῇ δεξιᾷ δὲ, τὸ στόμα· αἰνιττόμενον, δεῖν μὲν ἀμφοῖν, μεῖζον δὲ εἶναι γλώττης κρατεῖν ἢ ἡδονῆς. Iam vero *Vossius f)* videtur satis

f) p. 445-47. cuius disputationi, quae inprimis in eo versatur, vt ostendat, plures olim scriptores duplicibus gentis nominibus appellatos fuisse, altero petito ab illo loco, in quo nati, altero ab eo, vbi diu commorati essent, iungi possunt, quae *Salmasius* habet p. 846. A. et quae de Hellanicorum confusione ipse dixi in Commentat. de Hellanico p. 29. sq. item quod Linus, licet vere Chalcidensis fuerit, tamen cum diu Thebis permanserit, ibique fuerit humo conditus, teste *Pausania* (9, 29. extr.), ideo Thebanus vocatus est. Quod aperte probat eius epitaphium a *Diogene Laertio* (1, 4.) allatum. v. *Montfaucon* diss. de priscis Graecorum et Latinorum litteris, adiecta eius Palaeographiae Graecae, §. 22. p. 559.

tis demonſtraſſe, Lerium Pherecydem eundem eſſe cum Athenienſi, et hiſtorici, non philoſophi, nomine hic opus eſſe patet. Itaque plane non dubito, quin apud *Clementem*, ſiue huic ipſi tribuendus ſit error, ſiue deſcriptoribus eius, cum *Tiedemanno* p. 169. pro Σύριος legendum ſit Λέριος *g*). *Photius* ex *Helladio* Pherecydem Syrum, qui genealogiam ſcripſerit, narrat phthiriaſi laboraſſe et magno animo *h*) hanc calamitatem tuliſſe. Scimus vero e ſuperioribus, Syrio Pherecydi, h. e. philoſopho, a multis tribui iſtum morbum. Et quanquam *Andron Epheſius i*) duo Syrios Pherecydas fuiſſe dicit, alterum aſtrologum, alterum theologum, filium Badyis et Pythagorae magiſtrum *k*): tamen *Eratoſthenes* vnum tantum Syrium Pherecydem agnoſcit, qui ſane potuit et aſtronomiam callere et de cosmogonia philoſophari *l*), et alterum Athenienſem, γενεαλόγον, quod ipſum a *Dionyſio* *Hali-*

g) cf. *Salmaſ.* p. 842. C. p. 846. A.

h) Nam γενναίως pro γενικῶς mihi legendum videri, iam ſupra oſtendi §. 7.

i) ap. *Diog. Laert.* 1, 119. vbi etiam *Eratoſthenis* ſententia commemoratur.

k) Hanc ſententiam poſt longam et confuſam diſputationem tandem amplectitur *Salmaſius* p. 844. C.

l) *Plato* in Timaeo T. III. p. 27. A. ἔδοξεν ἡμῖν Τίμαιον, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, ἀρχόμενον ἀπὸ της τοῦ κόσμου γενέσεως, τελευτῶντα δὲ εἰς ἀνθρώπων φύσιν.

Halicarnassensi m) confirmatur. Fuit enim antiquissimorum historicorum haec consuetudo, vt genealogias conderent *n*), quod studium quam vtile fuerit ad constituendam aliquam chronologiam, et quam praeclare viam parauerit ad verae historiae tractationem accuratiorem, nulla eget demonstratione *o*). Ergo plane errasse putandus est *Photius siue Helladius*, qui Pherecydi Syro s. Syrio tribueret opus genealogicum, quod a Pherecyde Atheniensi s. Lerio profectum esse probabile fit ex iis, quae de huius scriptis *Suidas* attulit. Quare etiam cum *Salmasio* p. 846. sq. opus hoc genealogicum puto

m) archaeol. 1, p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

n) Sic *Acusilai* γενεαλογίας laudat *Schol. Apollon.* 4, 1142. et *Hecataei* γενεαλογικὰ *Stephanus Byzant.* in v. Ἀμφαναὶ et Μελία, et *Athenaeus* 4, p. 148. F. cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 911. sq.

o) Pertinet huc locus *Platonis* in Timaeo T. III. p. 22. Σόλων ἔφη --- προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς (Aegyptiorum sacerdotes) περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους, --- τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης, καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αὖ περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας, ὡς διεγένοντο, μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν· καὶ τὰ τῶν ἐτῶν ὅσα ἦν οἷς ἔλεγε πειρᾶσθαι διαμνημονεύων, τοὺς χρόνους ἀριθμεῖν. cf. *de Bougainville* vues génerales sur les antiquités Grecques du premier âge, et sur les premiers historiens de la nation Grecque, considérés par rapport à la chronologie, in Memm. de l' acad. royale des I. et des B. L. Vol. XXVIIII. p. 67. sq.

puto esse illud ipsum opus de theogonia, quod idem vir doctus p. 842. A. recte videtur longe diuersum putare a θεολογίᾳ, quam supra §. 6. vidimus esse Syrii Pherecydis. Praeter hos antiquos scriptores poteram etiam multos recentiorum temporum viros doctos, eiusdem in confundendis Pherecyde philosopho et historico negligentiae reos, commemorare. Sed sufficiat vnum *Spanhemium p)* nominasse. Iam ex his omnibus simul sumtis recte colligi arbitror, historicum nostrum tertio fere anno post Herodotum esse natum, quinto decimo post Hellanicum *q)*. Non igitur vixit Darii Hystaspidae temporibus, quae erat *Vossii* p. 444. opinio, nec ante Xerxis expeditionem in Graeciam, vt Illustr. *Heynius* putabat *r)*, nec fuit Herodoto antiquior, aut Hecataeo Milesio aequalis *s)*. Non igitur reprehendenda est *Isidori t)* ratio, qua Pherecydem dicit fuisse Esrae aequalem, et post Herodotum claruisse. Esra enim anno Artaxerxis Longimani septimo, h. e. Olymp. LXXX, 3, accepit a rege potestatem in Iudaeam migrandi, ibique et religionem et politiam instaurandi. Quodsi ve-

p) ad *Callimach.* hymn. in lauacr. Pall. 82.

q) Herodotus enim natus est Olymp. LXXIIII, 1.

r) ad *Apollodor.* p. 923. Scilicet natus esse potuit Pherecydes ante Xerxis expeditionem illam paucos tantum annos.

s) Ita aetatem Pherecydis definiuit idem *Heyn.* p. 994. et 809. Sed Hecataeus Milesius non videtur vltra Olymp. LXXIII, 4. vixisse. v. Commentat. de Hellanico p. 4.

t) origg. 1, 41.

Digitized by Google

rum eſt, quod *Lucianus* tradit *u*), Pherecydem octoginta quinque annos vixiſſe, apparet eum mortuum eſſe Olymp. LXXXXVI, 1. qui ipſe annus erat Platonis trigeſimus ſecundus.

§. 11.

De ſcriptis huius Pherecydis nihil, quod plane certum ſit, relatum legimus. Nam quod *Suidas* dicit, eum a nonnullis perhiberi τὰ Ὀρφέως collegiſſe, id, niſi me omnia fallunt, dupliciter explicari poteſt. Τὰ Ὀρφέως enim poſſunt vel ſcripta Orphei ſiue poemata eſſe, vel de rebus philoſophicis placita. Si prior explicatio vera eſt, nil obſtat quo minus Pherecydem Athenienſem dicamus verſiculos Orphei paſſim ſparſos collegiſſe atque ſic ab interitu ſeruaſſe. Sed ſi alteram interpretationem ſequendam putamus, parum abeſt quin Pherecydem Athenienſem hic quoque confuſum exiſtimem cum Syrio. Hic enim, vt ſupra §. 9. demonſtratum eſt, de nonnullis conſenſit cum Orpheo, et ad hunc Syrium etiam apud *Suidam* referri poteſt articulus ὄν. Vtut ſit, ea ſaltem certa videntur eſſe, quae *Suidas* tradit de eius operibus reliquis, praeter illud, quod inſcriptum fuiſſe ait Αὐτόχθονας. Etſi enim ab Etymologici

u) Huius enim locum non de Pherecyde philoſopho, ſed de hiſtorico accipiendum eſſe, cum ſupra iam §. 1. innuerim, tum ex eo luculenter cognoſci poteſt, quod primo dicit ſe expoſiturum eſſe de hiſtoricis, deinde vero Hellanicum affert, et ſtatim poſt hunc aetatem Pherecydis indicat.

Digitized by Google

logici magni auctore *a*) laudatur *Φερεκύδης ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν*, tamen *Sylburgius* in indice reponendum ibi putauit *Φερεκράτης*. quam correctionem plane sibi placere ostendit Ill. *Heynius b*), ita vt etiam *Suidam* putet in similem locum corruptum incidisse. Sane ego quoque vt horum virorum sententiae accedam, pene moueor his fere argumentis. Quanquam enim non constat, Pherecratem quandam comoediarum suarum inscripsisse *Αὐτόχθονας*, quare fortassis quis hoc nomen putare possit e nomine *Αὐτόμολοι* ortum esse, quo nomine fuit Pherecratis fabula aliqua *); tamen simili

 omnino

a) Verba sunt: *Βοηδρομιὼν, μὴν παρὰ Ἀθηναίοις εἴρηται· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐτιμᾶτο Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. τὴν δὲ ἀρχὴν ἔλαβεν, ὅτι πολέμου συστάντος Ἀθηναίοις καὶ Ἐλευσινίοις, συμμαχήσαντος Ἴωνος κατὰ συγγένειαν, ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι. ἀπὸ οὖν τῆς τοῦ στρατεύματος βοῆς τῆς ἐπὶ τῷ ἄστει δραμούσης, ὅ τε Ἀπόλλων Βοηδρόμιος ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μήν. καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτο ἑορτή. Φερεκύδης δὲ ἐν τοῖς Αὐτόχθοσι, διὰ τῆς φωνῆς σημεῖον, ἣν τὸ πρότερον ἀξύνετον οὖσαν εὗρε καὶ διήρθρωσεν.* De re ipsa v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 69. *Pet. Castellan.* de festis Graec. in *Gronouii* thes. antiquitt. Graec. T. VII. p. 624. sq. *Meurs.* Graecia feriata, in eodem Gronouiani operis tomo p. 741.

b) ad *Apollod.* p. 995.

*) v. *Meurs.* biblioth. Att. in *Gronou.* thes. T. X. p. 1579. D. Saltem etiam aliis in locis librarii reperiuntur posuisse hoc notius nomen *Αὐτόχθονες* pro minus notis, vt apud *Achillem Tatium* introd. in Arat. c. 29. extr. pro *ἀντίχθονες*.

Digitized by Google

omnino ratione saepius errauit *Suidas*, cuius generis luculentum exemplum detexisse mihi videor in commentatione de Hellanico p. 28. Facile item fieri potuit, vt *Suidas* in libris, quos exscripsit, reperiret lectionem ita deprauatam, quia librariis notissimum erat Pherecydis nomen. Vnde etiam intelligi potest, me in Hellanico meo p. 106. contra viros doctos recte tuitum esse lectionem Φερεκράτης apud *Schol. Eurip.* Phoenn. 666. vbi emendarant Φερεκύδης. Profecto enim vix est credibile, quam saepe turpissime, etiam in nobilissimis veterum scriptorum nominibus, peccatum fuerit a recentioribus librorum editoribus aeque ac a superiorum seculorum librariis. Quis v. c. non miretur, apud *Isidorum* (origg. 1, 37. et 38.) non animaduersum fuisse vitium scripturae *Pherecides*, et c. 41. *Phaerecides*, item apud *Galenum* c) Φερεκίδου, etc.? Cui non bilem moueat librariorum tam veterum quam recentiorum supina negligentia, qua impediti non viderunt, apud *Isidorum* (origg. 1, 38.) pro *Achatesius* ponendum esse *Hecataeus*, apud *Freculphum* in loco ad §. 2. indicato pro *Ferechites* scribendum esse *Pherecydes*, et *Xenophanes* pro *Xenohipnes*? Quidni igitur etiam Pherecydis nomen substitui potuerit a sciolis scribis pro Pherecratis nomine? Certe similis error latet apud *Phauorinum* d): πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φερεκύδης. Veram enim lectionem docet *Eustathii* locus e), e quo *Phauorinus* sua

c) ad *Hippocr.* epidem. 2, 5. T. VIIII. opp. p. 156. A. ed. *Chart.*

d) in v. Παλλάδα. De re ipsa cf. *Eustath.* ad Odyss. α, p. 1419, 50.

e) ad *Homer.* Il. χ, p. 84.

Digitized by Google

ſua deſcripſit: πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν συγγενικοῖς. Hic patet male a lexici compilatore omiſſum eſſe nomen operis, quod, ſi additum fuiſſet, facile potuiſſet attentos reddere lectores *f*). Quae cum ita ſint, cumque Pherecydis Αὐτόχθονες a nemine praeter Etymologum laudati fuerint vnquam, ſaepiſſime autem e Pherecydis Ἱστορίαις teſtimonia petantur, ita vt non veriſimile ſit, *Suidam*, cum ſemel exponere conſtituiſſet de eius ſcriptis, omiſſurum fuiſſe opus illud nobiliſſimum: poſſit ſane quis exiſtimare, in *Suidae* loco vel Αὐτόχθονας mutandum eſſe in Ἱστορίας, vel omnino ſic reſcribendum: ἔγραψε περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας. Ego tamen id non facile auſim, quoniam, ſi quis mihi opponeret Pherecydis Syrii exemplum, cuius opus et ipſum a ſolo *Suida* vidimus nominari Ἑπτάμυχον, non haberem quod reſponderem, niſi forte hoc: videri tamen inſcriptionem Αὐτόχθονας fabulam potius ſcenicam ſapere, quam veram hiſtoriam.

§. 12.

Hoc opus Ἱστοριῶν ego quidem ſemper intelligendum puto, quotiescunque Pherecydis ἱστορίαι laudantur, vel vbi ille dicitur ἱστορῆσαι de aliqua re. Etſi enim *Tiedemannus* p. 171. etiam Syrii opus opinatur ἱστορίας dici potuiſſe, tamen hanc ratio-

f) Hoc idem *Philiſtidis* nomen ſuſpicabar aliquando reponendum eſſe ap. *Strab.* 3, p. 169. C. Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης. Nam *Plinius* H. N. 4, 22. „inſula, inquit, in qua prius oppidum Gadium fuit, vocatur ab *Ephoro* et *Philiſtide* Erythia."

Digitized by Google

rationem non sequendam arbitror ideo, quia et alias, cum de vetusto aliquo scriptore verba ἱστορία et ἱστορεῖν adhibita legimus, fere semper quin recte ea de historico intelligantur nemo dubitat, et, quod maximum est, ex iis, quae supra de Syrii Heptamycho attuli, satis constare videtur, in hoc nil nisi cosmogoniam tractatam fuisse. A cosmogonia autem plane diuersam esse mythologiam illam, quae historiis in Pherecydis Atheniensis opere narratis immixta reperitur, neque vetustissimos historicos a mythis plane abstinuisse, diserte indicatur a *Dionysio Halicarnassensi a*), vbi Pherecydem τὸν γενεαλόγον ponit in μυθογράφων veterum numero, et intelligetur ex ipsis reliquiis libri paullo post a me exponendis *b*). Mihi certe distinguenda videtur mythologia philosophica et historica. Illa tractat rerum originem ac naturam, et, quia antiquissimis temporibus homines nimis subiecti erant sensuum imperio, atque adeo vix aliquid de rebus metaphysicis nisi per symbola et imagines cognoscere poterant, a philosophis adhibenda fuit necessario, ita vt rerum principia et elementa mutaret in personas, hasque ad certius excitandam hominum indoctorum attentionem deos faceret. Haec exponit de hominibus rerum gestarum splendore et meritorum in alios praestantia olim nobilitatis, qui vere aliquando vixerunt, sed quorum et aetas incognita erat, et merita maiora videbantur, quam quae ab hominibus proficisci potuis-

a) archaeol. 1, 13. p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

b) cf. quae de Hellanici more dixi in commentat. de eo p. 9. sq. laudato etiam loco *Cic.* de Or. 2, 12. vbi simul de Pherecyde agitur.

potuiſſent. Mythologia igitur hiſtorica illos in deorum numero recenſet. Cum vero a diis non niſi magna et eximia fieri probabile eſſet, per poetarum phantaſiam factum eſt, vt multa de iis mira et fabuloſa narrarentur, quorum admixtione verum a falſo vel plane non vel raro ac dubie discerni nunc poteſt. Hac igitur mythologia, in qua etiam gentium atque vrbium origines tradebantur, vſi ſunt Hecataeus Mileſius, Hellanicus Lesbius, Pherecydes Athenienſis, et alii. Prius mythologiae genus celebrarunt Orpheus, Heſiodus in theogonia c), Pherecydes Syrius, Empedocles, etc. Negari tamen non poteſt, antiquiſſima iam aetate quosdam, quibus paullo ſubtilius meditari datum eſſet, v. c. Thaletem, hauſiſſe quidem ſua ex antiquis cosmogoniis ſiue theogoniis, ſed verbis magis propriis propoſuiſſe, ita vt paullo propius accederent ad poſteriorum philoſophorum grauitatem et ſubtilitatem. Debemus etiam fateri, non tam religioſe obſeruatum fuiſſe ab omnibus mythologiae philoſophicae et hiſtoricae discrimen, quin poetae maxime, ſed etiam philoſophi, vel imprudentes et inuiti, vel data opera, cum ad ſententiam ſuam confirmandam traditionibus quibusdam alteriusutrius mythologiae vidiſſent opus eſſe, vtramque iunxerint, vel potius confuderint, ita vt difficillimum ſit factu, interdum etiam plane non fieri poſſit, vt alteram recte ab altera diſtinguamus. Sed de his omnibus alio tempore fortaſſis plura exponendi

c) Ab hoc tamen, et multo magis ab *Homero*, quos deinde alii poetae longo ordine ſecuti ſunt, iam commixtum videtur vtrumque genus.

nendi erit occasio *d*). Nunc ad Pherecydem redeamus, cuius opus historiarum *Suidas* dicit partitum fuisse in decem libros. Quae eius relatio num omnino vera putanda sit, equidem definire me posse nego. Cum enim non solum apud *Scholiasten Apollonii e*) Pherecydes laudetur ἐν δωδεκάτῳ, quod sane cum *Heynio* l. l. quis mutari facile posse putet in τῷ δεκάτῳ, sed etiam apud *Phauorinum* in v. Ἀκρίσιος, vbi verba illius Scholiastae exscripta reperiuntur, ἐν δωδεκάτῃ, quae lectio non aeque facile refingi potest: fateor me dubium haerere, vtrum apud *Suidam* legendum arbitrer δώδεκα, an in reliquorum grammaticorum locis τῷ δεκάτῳ et τῇ δεκάτῃ. Vnde inceperit et quousque perduxerit Pherecydes hoc opus, plane nos ignorare fatendum est. *Salmasius* tamen p. 847. videtur non improbabiliter statuere, illud et argumento et ambitu simile fuisse bibliothecae *Apollodori*, quam docet fuisse synopsin et epitomen cycli epici, atque adeo a deorum generatione ex Coelo et Terra vsque ad reditum Vlyssis in Ithacam pertinuisse *f*). Idem *Salmasius* p. 846. hunc quoque Atheniensem Pherecydem scripsisse putat Ionica dialecto, cum quia Leros fuerit Ionici generis insula, tum ob locum aliquem Pherecydis a *Scho-*

d) Interim hac de re legi potest *Herm. von der Hardt* diss. de Pherecyde et Herodoto, Diodoro Siculo et Apollodoro, historicis vetustis, eorumque symbolico scribendi charactere, quae extat in eius Aenigmatis prisci orbis, (Helmst. 1723. fol.) p. 487-95.

e) 4, 1091. quem locum *Tiedemannus* p. 171. inuenire se potuisse negat. v. fragm. II.

f) cf. Ill. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 940. sqq.

Digitized by Google

Scholiasta Apollonii (3, 1178.) ſeruatum, qui legi poteſt infra fragm. XVI. et quem idem vir doctus hanc in rem laudauit in libro de helleniſtica p. 409. Et ex hac quidem ſententia vere fluere puto, quod ipſe vir magnus inde deriuauit, Pherecydem hunc noſtrum natum eſſe in inſula Lero, cuius etiam origines et fortunam libro peculiari deſcripſiſſe dicitur a *Suida*, diu autem commoratum Athenis. Poſſit quis ad hanc veterem, qua Pherecydes vſus ſit, dialectum Ionicam referendum putare vocabulum *κρώπιον*, quod ille pro vocabulo *δρεπάνη* legitur adhibuiſſe *g*) in nobiliſſima illa de morte Codri hiſtoria, regis Athenienſium vltimi, de quo, vt hoc obiter addam, ſic iudicat apud *Platonem h*) Diotima: *οἴει σὺ --- ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν ἂν τὸν ἡμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἔσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν;* Certe *falx* ſimpliciter vocatur a *Valerio Maximo* (5, 6, ext. 1.) et *Iuſtino* (2, 6, 20.) Sed

g) *Pollux* 10, 128. *δρεπάνη, καὶ ὡς Φερεκύδης ὠνόμασε, κρώπιον· περὶ γὰρ τοῦ Κόδρου λέγων, ὅτι ὡς ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξῆλθεν ἐν ἀγροίκῳ τῇ σκευῇ βουλόμενος λαθεῖν, φησὶν ὅτι τῷ κρωπίῳ τινὰ παίσας ἀπέκτεινε.*

h) in Sympoſ. T. III. p. 208. D. ed. *Steph.* Omnino de hoc Codri facto non eodem modo iudicaſſe reperiuntur veteres. Alii ex inſigni quadam animi magnitudine deriuabant, vnde prouerbium *εὐγενέστερος Κόδρου* (v. *Zenodot.* prouerbb. 4, 3.), alii tribuebant nimiae ſimplicitati ac temeritati, vnde factum eſt, vt *Κόδροι* appellarentur *οἱ διὰ ἀρχαιότητα εὐήθεις.* v. *Euſtath.* ad Odyſſ. *α*, p. 1391, 37.

Digitized by Google

Sed fuit haud dubie peculiare aliquod falcis maioris genus. Nam eo, quo gramina fecantur, vix quenquam interfeciſſet. Puto igitur, non peculiari cuidam dialecto, fed ipſi rei naturae obſecutum Pherecydem illo nomine vſum eſſe, quo magis appareret, qua potiſſimum falcium ſpecie i) caedem Codrus patrauerit. Sed cum etiam prior illa *Salmaſii* ratio mihi valde probetur, inprimis quia nemo, qui Pherecydis narrationes cum traditionibus Apollodori contulerit, negare poteſt, Pherecydem ab Apollodoro lectum fuiſſe: in ordinandis hiſtoriarum Pherecydis reliquiis ita verſari conabor, vt quantum quidem per earum paucitatem et per librorum ordinem a grammaticis indicatum aliasue cauſſas fieri potuerit, ſequar maxime bibliothecam Apollodori.

i) De variis falcium generibus, apud Romanos faltem, locus claſſicus eſt ap. *Catonem* de re ruſt. c. 11.

HI-

HISTORIARVM PHERECYDIS RELIQVIAE E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLECTAE EMENDATAE ILLVSTRATAE

E LIBRO I.

I.

Steph. Byz. Ὑσία, πόλις Βοιωτίας. — ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ.

Hoc oppidum, quod etiam Ὑσίαι vocabatur, ſitum fuit in confinio Arcadiae et Argolidis, iuxta Parthenium montem, quod apparet e *Pauſ.* 8, 6. qui 2, 24. extr. oppidum iſtud in Argolide collocat aeque ac *Strabo* 8, p. 376. C. vbi τόπος γνώριμος vocatur. Nec diuerſum videtur oppidum Hiſiae ap. *Plin.* H. N. 4, 5. quanquam in Achaia ponit.

II.

Schol. Apollon. 4, 1091. et *Phauorin.* in v. Ἀκρίσιος· Φερεκύδης ἐν δωδεκάτῳ (*Phau.* δωδεκάτῃ, v. ſupra §. 12.) ἱστορεῖ, ὡς Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη· χρωμένῳ δὲ αὐτῷ περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν

ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἐκ δὲ τῆς θυγατρός· πρὸς οὗ αὐτὸν δεῖ ἀπολέσθαι. ὁ δὲ ἐπανελθὼν (*Phau.* παρελθὼν) εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ. ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς (*Phau.* ὁ Ζεὺς) τῆς παιδὸς, ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῷ παραπλήσιος ῥεῖ· ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. καὶ ἐκφήνας (*Phau.* ἐκφήνας δὲ) αὐτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδὶ μίγνυται· τῶν δὲ γίνεται Περσεὺς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι (*Phau.* κρύπτουσα) Ἀκρίσιον. ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ· Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκίου Διὸς βωμόν. μόνος δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δὲ ἔφη· ἐκ Διός. ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός. καὶ κλείσας καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον. καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἁλιεύων. εἶτα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ δὲ ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἵ τινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Κάστορος, καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμυμώνης (*Phau.* Ἀμυμόνης), ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ (*Phau.* πρώτῃ). ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου προστίθησι Φερεκύδης τοῦ Ἀκρισίου, ὅτι μετὰ τὴν ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τῷ σὺν αὐτῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ἐν Σερίφῳ (*Phau.* paullo clarius: μετὰ τὴν ἐν Σερίφῳ ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τοῦ σὺν αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς Γοργόνης (leg. Γοργόνος) κεφαλῆς), Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἀπολείπει ἐν τῇ Σερίφῳ βασιλεύειν

λεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἔβη πλέων (Ita e *Phau.* legendum pro πλέον) εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωψι, καὶ τῇ Δανάῃ, καὶ τῇ Ἀνδρομέδᾳ. καὶ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὑρίσκει ἐν Ἄργει. ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τοὺς Πελασγοὺς, εἰς Λάρισσαν. μὴ καταλαβὼν (*Phau.* μεταλαβὼν) δὲ αὐτὸν, τὴν μὲν Δανάην καταλείπει παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ τοὺς Κύκλωπας. αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν. καὶ ἀφικόμενος, Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει, καὶ σὺν αὐτῷ ἕπεσθαι εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκεύει. τὸ δὲ πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν· ὁ δὲ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου, τιτρώσκει αὐτόν· καμὼν δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ. καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι, πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ (*Phau.* αὐτῷ) ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι· Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

Cum difficillimum eſſet hic discernere, quae eſſent e Pherecydis libro duodecimo, quae e primo petita, et tota hiſtoria bene cohaereret, locum integrum apponendum putaui. *Eurydicen*, Lacedaemonis filiam, habet etiam *Apollodor.* 2, 2, 1. et 3, 10, 3. vbi ſimul Lacedaemonis genus ab Ioue repetitur. Lacedaemon enim fuit Taygetes Atlantidis filius. cf. *Hellanic.* fr. XXIIII. Haec Eurydice in colle quodam Spartae dicitur aedificaſſe templum Iunonis Argiuae. v. *Pauſan.* 3, 13. p. 239. De thalamo Danaës aeneo ita ſcribit *Pauſan.* 2, 23. p. 164. ἄλλα δέ ἐστιν Ἀργείοις θέας ἄξια. κατάγαιον οἰκοδόμημα, ἐπ' αὐτὸ δὲ ἦν ὁ χαλκοῦς θάλαμος, ὃν Ἀκρίσιός ποτε φρουρὰν τῆς θυγα-

τρὸς

τρὸς ἐποίησεν· Περίλαος δὲ καθεῖλεν αὐτὸν (θάλαμον) τυραννήσας. Θάλαμος autem, quod per se intelligitur, h. l. neque cubile aut lectum coniugalem significare potest, neque partem gynaecei, quae fere in superiori aedium parte exstrui solebat, sed omnino domicilium s. conclaue. Sic in epigr. ap. Cel. *Brunck.* anall. T. III. p. 297. n. DCLXXXV. Nicolai Patriarchae ψυχὴ dicitur μακάρων ἀμφιπολεῖν θαλάμους, et ap. *Sophocl.* Electr. 190. filia habitat θαλάμους πατρός. Verba διὰ τῶν θεραπόντων videntur glossemati deberi. Iupiter Ἕρκιος s. Ἕρκειος (nisi forte Ὁρκίου legendum est. v. *Schol. Sophocl.* Ai. 492. cuius verba exscripsit *Schol. Eurip.* Hecub. 345.) videtur non admodum differre ab Ἐφεστίῳ. Nomen enim haud dubie inde accepit, quod in aedium penetralibus vel in loco septo coleretur. Hoc autem intelligi potest non solum ex etymologia et e disertis verbis *Festi* in v. Herceus, atque *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 2, 506. sed etiam ex eo, quod Priamus, quem Neoptolemus Achillis filius interemit, ad Hercei Iouis aram confugerat (v. *Ouid.* in Ibin 284. *Eurip.* Troadd. 17. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335. *Pauf.* 4, 17. p. 321. etc.), et quod, teste *Dionysio Halic.* archaeol. 1, 67. p. 54. ed. *Sylb.* p. 169. ed. *Reisk.* qui Penates graece vertere vellent, illi eos et aliis nominibus et Μυχίους vel Ἑρκίους vocabant. Quid sibi velit praepositio ὑπὸ ante verba τοῦ Ἑρκίου, plane non capio. Videtur illa primo occupasse locum praepositionis ἐπὶ, sed per hanc, quae forte tanquam interpretamentum margini adscripta fuerat, loco suo mota, postea vero a sedulo aliquo librario reuocata quidem, sed alieno loco posita fuisse. Historiam de Danaë cum filiolo vndis data carmine elegantissimo complexus erat *Simonides Ceus*, quod non integrum

Digitized by Google

grum ad nos peruenisse valde dolendum est. Reliquiae eius legi possunt in Cel. *Brunckii* anall. T. I. p. 121. n. VII. et in Cel. *Koeppen* griech. Blumenlese, T. III. (Brunovici 1787. 8.) p. 163. sqq. *Dictys* iste, qui Magnetis filius, Aeoli nepos, vocatur ab *Apollodoro* 1, 9, 6. et vna cum fratre Polydecte colonos deduxisse dicitur in Seriphum, vnam ex Cycladibus insulam (v. *Strab.* 10, p. 487.), videtur a solo Pherecyde Castoris e filia nepos vocari. Omninoque in horum hominum genealogia magna differentia cernitur. Sic *Apollod.* 2, 1, 4. extr. dicit, Nauplium, e Neptuno et Amymone natum, *in summa senectute* vxorem duxisse, ex Tragicorum quidem sententia Clymenen, Catrei filiam, (quam rationem secutus videtur *Pausan.* 2, 18. in.) sed secundum alios Philyram vel Hesionen. Idem *Apollodorus* tres eius filios commemorat, in quorum tamen numero non est Damastor. Scilicet potuit etiam *iunior* aliam quandam vxorem duxisse, e qua genuerit Damastorem: nisi dicere velimus, discrepantiam fortassis ortam esse e confusione huius antiquioris Nauplii cum Nauplio recentiori, qui fuit ex illius posteris, et in Argonautis recensetur ab *Apollonio* 1, 134. de qua confusione satis dixit Ill. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 274. Potuit autem Dictys Danaën et Persea recte vt cognatos spectare. Nam Acrisius (*οὐχ Πελασγῶν Ἀκρίσιος Callimach.* epigr. XX. ap. *Brunck.*), Danaës pater, erat filius Abantis, Abas filius Lyncei ex Hypermnestra. (v. *Pauſ.* 2, 16. *Apollod.* 2, 2, 1.) Lynceus patrem habuit Aegyptum, Aegyptus Belum, Belus Neptunum. (v. *Apollod.* 2, 1, 4.) Similiter Hypermnestra, Acrisii auia, fuit filia Danai natu maior, Danaus autem fuit et ipse Beli filius, atque adeo nepos Neptuni. vid. l. l. Igitur

 vter-

vterque, et Dictys et Acrisius, genus a Neptuno ducebant. Iam vt ad reliqua pergamus, quae videntur e Pherecydis libro secundo petita esse, (v. fragm. X.) Dictys, postquam Perseus Polydecten, quia Danaës amore captus tenebatur, in saxum mutauerat, solus regnauit in Seripho; Perseus vero Acrisium videndi cupidus Argum festinauit, sed imprudens auum interfecit disco, cuius ipse inuentor dicitur ap. *Pauf.* l. l. cf. *Apollod.* 2, 4, 3. sq. *Cyclopes*, qui non confundendi sunt cum Cyclopibus Homericis, et ad quos fortassis pertinet locus *Pollucis* 10, 139.

Ἀοϱτὴ, *παϱὰ Φεϱεκύδῃ εἰς τῶν Κυκλώπων*, erant proprie gens Thracica, qui deinde bello patria pulsi, alii alias regiones incolebant, plurimi Curetidem, h. e. Cretam. v. *Schol. Eurip.* Orest. 963. Seriphus autem non nimis longe distabat ab insula Creta. Fortassis igitur nonnulli eorum etiam Seriphum occupauerant, et comitati sunt Persea, vel quod societate iuncti essent cum Dictye, Persei cognato, vel omnino vt haberent, quod agerent. A poetis tamen haec videri possunt afficta esse. Certe *Pausan.* 2, 21. p. 159. narrat, Perseum secutos esse *λογάδας ἐκ Πελοποννήσου*. *Andromedam* Perseus nactus est itineris sociam, quia Medusae capite accepto venit etiam in Aethiopiam, Cepheo regi parentem, eiusque filiam Andromedam a bellua marina liberatam sibi vxorem duxit. v. *Apollod.* l. l. coll. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. e cuius loco explicari potest fabula ap. *Strab.* 16, p. 759. A. vbi fabulae scena male in Syria ponitur. Larissa, Thessaliae oppidum, satis notum est. (v. *Hellanic.* fragm. CXVI.) *Pausan.* 2, 16. p. 145. in hac ipsa historia: *ἐς Λάϱισσαν ἀπ-*

εχώ-

εχώρησε τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ. Plura enim hoc nomine oppida fuerunt. v. *Strab.* 9, p. 440. C. Notandum videbatur, quod tradit *Aristides* Aegypt. T. II. p. 351. ed. *Iebb.* τὸ περὶ Λάρισσαν πεδίον, θάλατταν εἶναι τὸ παλαιὸν, πολλὰ τεκμήρια. Certamen illud, cui interfuit Perseus, instituerat rex Larissaeorum, Teutamides, in honorem mortui patris. v. *Tzetz.* l. l. qui omnino cum nostro conferendus est. Vltima verba: ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους, videntur vitio quodam laborare. Ego scriberem: εἰς τὸ Ἄργος.

III.

Schol. Pindar. Nem. 4, 81. ἔοικε ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει·

Ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. primo dicit, se totam historiam narraturum esse κατὰ Φερεκύδην καὶ ἑτέρους. quare verba eius non exscribenda putaui. Sed deinde, ὁ Πηλεὺς, inquit, κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης, ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἄγων, ἐπὶ τῶν ἵππων ἥκει ἐν Φαργάλῳ, καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. Ex hoc *Tzetzae* loco priorem emendandum esse nemo non videt. Sed pro Φαργάλῳ reponi debet Φαρσάλῳ. Nam haud dubie oppidum illud Phthiotidis in Thessalia intelligendum est, quod et Pharsalus dicebatur et Pharsalia.

Et vltimum illud in vtroque loco, ἡ πόλις, videtur cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 795. delendum esse. Ad rem ipsam haec poterunt sufficere: Peleus fuit filius Aeaci ex Endeide (vnde ap. *Tzetz.* l. l. Δηΐδος mutandum est in Ἐνδηΐδος, vt recte editum est ap. eundem ad v. 53.) quibus parentibus etiam Telamonem natum esse fere omnium constans traditio est.

Φερεκύδης δέ φησι, ap. *Apollod.* 3, 12, 6. Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κυχρέως.

Hic pro Ἀκταίου placet *Heynio* vt legatur Ἄκτορος, qui fuerit Menoetii ex Aegina, filia Asopi, pater. v. *Hellanic.* fragm. LXXXXVIIII. De Cychreo, Salaminiorum heroe, vid. quos laudauit *Heyn.* p. 776. A *Tzetze* vocatur Κεγχρεύς, Neptuni e Salamine, Asopi filia, filius. Sed ad v. 451. scripsit: ὁ Κυχρεὺς ἢ Κυγχρεὺς, --- ἐβασίλευσε Σαλαμινίων. --- τοῦτον δέ τινὲς τὸν διφυῆ Κέκροπα φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη. Potest sane non spernenda videri Pherecydis ratio. Vt enim *Pausanias* 8, 15. p. 631. duo Telamonas distinguendos putauit, ita etiam alius Telamon, Peleo amicus, praesertim cum cognatus esset (Aeacus enim fuit filius Aeginae), facile potuit pro eius fratre haberi. Alius Aeaci filius, sed e Psamathe, Nerei filia, fuit Phocus. Hunc cum ob insignem virtutem a patre praecipue amari vidisset, Peleus a Telamone adiutus clam interfecit. Pulsi igitur ab Aeaco, Telamon in Salaminem se contulit, Peleus confugit ad Eurytum, qui alio nomine etiam

Digitized by Google

etiam Eurytion dicitur. De genere Euryti magna veterum traditionum differentia eſt, quam cum ſatis iam explicauerit *Verheyk.* ad *Antonin. Liberal.* c. 38. p. 256. ſq. recte potui praetermittere. Vnum locum addo, qui pertinebat ad *Antonini* locum, vbi Peleus dicitur confugiſſe ad Eurytionem, Iri filium. *Schol. Ariſtid.* ad Platon. 2. T. II. p. 125. *μέμνηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν πολύμηλον* (leg. *Πολυμήλαν* ſ. *Πολυμήλην*) *εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ, πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα.* Hanc traditionem, quae quibus ex auctoribus hauſta ſit neſcio, commemorat verſus finem ſcholii etiam *Tzetzes.* Filiam Euryti etiam *Apollodorus* 3, 13, 1. vocat Antigonen, e qua Peleus Polydoram ſusceperit. In hoc ſecutus eſt Pherecydem, quod docent verba *Schol Homer.* Il. *π*, 175.

ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν γ′ (*Villoiſ. ἐν τῷ Σ*) *Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης, τῆς Ἄκτορος θυγατρός. Φερεκύδης δὲ, ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος. Ἄλλοι δὲ, ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.*

In edit. *Villoiſ.* praemiſſa huic loco ſunt iſta:

ἡ διπλῆ (h. e. tale ſignum >), *ὅτι Φερεκύδης τὴν Πολυδώραν φησὶ ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ καθ᾽ Ὅμηρον διαβεβαιώσασθαι.*

Scilicet ad hos quoque locos pertinet obſeruatio, quae a multis iam facta eſt, v. c. a *Verheykio* l. l. cf. ad *Hellanic.* p. 71. et multis confirmari poteſt exemplis, ſaepe in genealogiis antiquis inter ſe permutari auum et patrem, filium et nepotem, filiam et neptidem. De Poly-

lydora cf. ad fr. VII. Pergit *Tzetzes*: *ἀναρτηθείσης* --- *Φθίαν*. quo in loco haud dubie vitium ineſt. Eurytum enim conſtat Phthiae in Theſſalia regem fuiſſe. Hunc autem Peleus, vt vidimus, in venatione imprudens et inuitus interfecit, eamque ob cauſſam Iolcum confugit, Magneſiae in Theſſalia oppidum, ad Acaſtum regem, a quo expiatus eſt. Acaſti vxor, Pelei amore capta, cum non ei perſuadere potuiſſet, vt cum ipſa coiret, vltionis cupida nunciari iuſſit Antigonae, fore vt Peleus Acaſti filiam, Steropen, vxorem duceret. Quo nuncio territa Antigone fauces ſibi praecluſit laqueo. v. *Apollod.* 3, 13, 3. Ergo non poſt Antigonae demum mortem Peleus petiit Phthiam, atque adeo in vtroque Scholiaſta legendum puto *ἐκ Φθίας*. Poſtea Peleus relicto rurſus Iolco Thetidem duxit, Nerei filiam, et cum ea Pharſalum venit, ac Thetideum vel condidit vel incoluit atque auxit. De hoc *Θετιδείῳ* v. ad *Hellanic.* fragm. CX. Sed de nuptiis Pelei cum Thetide poſſunt omnia ſatis nota eſſe ex locis ab *Heynio* ad *Apollod.* p. 794. ſq. laudatis. Quare nihil addo, niſi hoc, etiam in argumento iſto celebratiſſimo multas reperiri diuerſitates narrandi, quarum maxime memorabilis videtur illa, quam *Schol. Apollon.* 4, 816. et *Schol. Ariſtoph.* nubb. 1064. e *Staphylo* attulerunt, Chironis tantum artificio deberi famam de nupta Peleo Thetide, reuera Pelei vxorem fuiſſe Philomelam ſ. Polymelam, Actoris filiam.

IIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 60. *ὅτι ἡ Κορωνὶς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ. ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος*

κος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἣ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυν Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι.

Coronis fuit filia Phlegyae, qui in Theſſalia ponitur ab *Apollodoro* 3, 10, 3. cf. *Schol. Nicandr.* theriac. p. 32. ed. *Morell.* Ex hac nonnulli narrant Apollinem genuiſſe Aeſculapium. Ἀζανὶς κούρη vocatur illa in hymno Homerico in Apoll. 209. Videtur igitur fabula in Arcadia nata eſſe, ſed deinde in Theſſaliam translata propter ſimilitudinem nominis Phlegyarum, Theſſalicae gentis. Poteſt etiam tota difficultas e *Pauſania* explicari (2, 26. p. 170.). Is enim narrat, Phlegyam vna cum filia in Peloponneſum profectum eſſe, et hanc in Epidauriorum finibus peperiſſe Aeſculapium. Potuit igitur ex eo, quod in Argolide, quae confinis erat Arcadiae, Coronis partum edidit, tota res in Arcadiam transferri, indeque variis modis exornata denuo in Theſſaliam, Coronidis patriam. Laceria erat Magneſiae in Theſſalia oppidum. v. *Hellanic.* fragm. XXXIIII. Amyrus, auctore *Schol. Apollon.* 1, 596. erat fluuius e Theſſalia profluens, poſt Meliboeam, quod oppidum *Strabo* 9, p. 443. C. ponit ad ſinum, qui inter Peneum et Oſſam fuit. Addit Scholiaſtes, Amyrum nomen accepiſſe ab Amyro quodam, filio Neptuni. cf. omnino *Apollon. Rhod.* 4, 616. ſq. De coruo res ita narratur: Coronis, cum ex Apolline grauida eſſet, coiit cum Iſchye, Elati filio, Arcadis nepote. Qua de re cum Apollinem certiorem feciſſet albus coruus, Apollo Coronidem interfecit, et corui colorem album in nigrum mutauit. cf. *Ouid.* metamm. 2, 541. Apollinem in interficienda Coronide ope Dianae vſum eſſe, narrat etiam *Pauſan.* l. l. p.

 171.

171. Cur autem eadem ſimul interfecerit multas feminas Theſſalas, videtur haec cauſſa fuiſſe, quod illae adiuuiſſent concubitum Coronidis cum Iſchye. Aeſculapium Apollo δίδωσι Χείρωνι, nempe inſtituendum. v. *Apollod.* l. l. *Ouid.* 2, 628. ſqq. *Lactant.* 1, 10, 2. Ex huius diſciplina tantum profecit Aeſculapius, vt etiam mortuos in vitam reuocare auderet, quod ipſum quoque tradidit Pherecydes.

Schol. Eurip. Alceſt. 2. Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.

Ap. *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 96. Aeſculapium ab Ioue occiſum eſſe tradit Φερεκύδης, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίει.

Per haec ornamenta poetica nihil puto ſignificari niſi inſignem quandam et inauditam Aeſculapii peritiam artis medicae. Sed cum ille eſſet filius Apollinis, hic vltionis cauſſa filios Cyclopum interfeciſſe fictus eſt.

Schol. Eurip. l. l. Φερεκύδης οὔ φησι τοὺς Κύκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, γράφων οὕτω· παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων, Διῒ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν, τὸν παῖδα αὐτοῦ, κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστη γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας.

De Cyclopibus his, Coeli et Terrae filiis, qui fulmen Ioui fabricauerant, v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 9. ſq. Hos ipſos, non eorum filios, ab Apolline interemtos fuiſſe tradiderunt alii, vt *Apollod.* 3, 10, 4.

10, 4. Sed cum Pherecyde facit *Eurip.* Alcest. 5. sq. Admetus, filius Pheretis, Crethei nepos, rex Pherarum in Thessalia, satis notus est per vxorem Alcestidem. Pro vtroque κτένει post ὅτι *Heyn.* ad *Apollod.* p. 708. sq. mauult ἔκτεινε. Hanc mutationem ego quidem minus necessariam puto, quam alteram, qua ἀνέστησε legitur pro ἀνέστη. Electrum ortum esse ex Apollinis lacrymis, quas fuderit iussus ab Ioue seruire, Celtarum erat traditio. v. *Schol. Apollon.* 4, 611.

V.

Marcellinus in vita Thucydidis, non longe ab initio: *Θουκυδίδης --- ἀπόγονος τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο δὲ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν. τῷ δὲ Μιλτιάδῃ, πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν·*

Φιλαίας δὲ ὁ Αἴαντος, οἰκεῖ ἐν ταῖς Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίγνεται Δάϊκλος. τοῦ δὲ, Ἐπίδυκος. τοῦ δὲ, Ἀκέστωρ. τοῦ δὲ, Ἀγήνωρ. τοῦ δὲ, Ὄλιος. τοῦ δὲ, Λύκης. τοῦ δὲ, Τύφων. τοῦ δὲ, Λάϊος. τοῦ δὲ, Ἀγαμήστωρ. τοῦ δὲ, Ἰσσανδρος, ἐφ' οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης. τοῦ δὲ, Ἱπποκλείδης, ἐφ' οὗ ἄρχοντος Παναθήναια ἐτέθη. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης, ὃς ᾤκησε Χερῥόνησον.

In vniuersum de Miltiadis genere vid. quos laudaui ad *Hellanic.* fragm. VIIII. inprimisque *Rutgers.* varr. lectt. 1, 9. p. 28- 44. Philaeam etiam *Herodotus* 6, 35. vocat filium Aiacis, qui Aeaci nepos fuit, eumque dicit primum ex hac gente Athenis

nis habitasse. *Pausanias* quidem 2, 29. p. 177. ita scripsit: βασιλεύσαντα ἐν τῇ γῇ (in insula Aegina) πλὴν Αἰακοῦ, οὐδένα εἰπεῖν ἔχουσιν (Aeginetae), ἐπεὶ μηδὲ τῶν Αἰακοῦ παίδων τινὰ ἴσμεν καταμείναντα· Πηλεῖ μὲν συμβὰν καὶ Τελαμῶνι ἐπὶ φόνῳ φεύγειν τοῦ Φώκου, τῶν δὲ αὖ Φώκου παίδων περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκησάντων ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ Φωκίδι. et paucis interiectis p. 178. γεγόνασι δὲ ἀπὸ μὲν Πηλέως οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ βασιλεῖς. Τελαμῶνος δὲ τῶν παίδων, Αἴαντος μέν ἐστιν ἀφανέστερον γένος, οἷα ἰδιωτεύσαντος ἀνθρώπου· πλὴν ὅσον Μιλτιάδης ὃς Ἀθηναίοις ἐς Μαραθῶνα ἡγήσατο, καὶ Κίμων ὁ Μιλτιάδου προῆλθον ἐς δόξαν. Sed quo minus haec vera videri possint, plurimae caussae impediunt. Nam *Pausaniam* apparet haec e vulgari Aeginetarum fama hausisse: Pherecydi consentit Herodotus, qui praeterea Miltiadem diserte dicit fuisse οἰκίης τεθριπποτρόφου atque adeo nobilissimae. Ex Pausaniae sententia Philaeas vel Aiacis nepos habendus esset, vel omnino vnus posterorum eius e Telamone. quae genealogia quam longe absit a Pherecyde, patet abunde ex illo loco, quem *Apollodoro* debemus, iam p. 84. allatum. Reliqua virorum hic commemoratorum nomina pleraque sunt obscura. Λάϊος edidi cum *Dukero* pro Λάοϊς. Agamestor in archontum Atheniensium numero ponitur a *Dodwello* in opere de cyclis ad annum periodi Iulianae 3895. Tisander eidem *Dodwello* videtur circa Olymp. LIII. archon fuisse. Post verba ἐφ' οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις deesse quaedam quilibet videt. Quae ratio, coniuncta cum aliis caussis, nempe quod in vniuersum apparet totum locum esse mutilum, et quod ab *Herodoto* 6, 36. Miltiades ille, qui πρῶτον ἀπετείχισε τὸν ἰσθμὸν τῆς Χερσονήσου, diserte vocatur Cypseli filius, mo-

mouit *Rutgersium*, vt verba τοῦ δὲ Ἱπποκλείδης --- ἐτέθη poni iuberet ante verba τοῦ δὲ Μιλτιάδης --- Χεῤῥόνησον, et ante haec excidisse putaret Miltiadis patrem, Cypselum. Quae viri docti sententia mihi plane probatur. Sic quoque post Chersonesium Miltiadem ponendus est ille Miltiades, qui nunc post Tisandrum collocatus est, ita quidem vt statui debeat lacuna, quia Miltiadis Marathonii pater, Cimon, desideratur. Nam hic alter Miltiades ab aliis quidem Cimonis, ab aliis Cypseli filius vocatur (v. interpp. ad *Cornel. Nep.* Milt. 1, 1.), sed nunquam Hippoclidis, omninoque hic Miltiades cum priori, Cypseli filio, saepe confusus reperitur a scriptoribus. Cuius generis locus notissimus est ap. *Aelian.* V. H. 12, 35. vbi primus Miltiades dicitur ὁ τὴν Χεῤῥόνησον κτίσας (vnde et ex *Herodoti* loco paullo ante allato in nostro loco scribendum est ᾤκισε pro ᾤκησε), secundus Cypseli, tertius Cimonis filius. Immo primus est is, quem *Pausan.* 8, 39. p. 681. dicit Olymp. XXX, 2. archontem fuisse, sed 4, 23. extr. Olymp. XXVIIII. de qua differentia v. *Perizon.* ad *Aelian.* l. l. Hic fortassis plane non pertinet ad nostrum stemma. Certe nec Tisandri filius putari potest, et ob temporum rationem, et ob locum *Herodoti* 6, 127. sqq. in quo Hippoclides diserte vocatur filius Tisandri. Ceterum Hippoclides, qui archon fuisse dicitur Olymp. LIII, 3. vel LIIII, 3. putatur occasionem praebuisse prouerbio οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, de quo v. *Rutgers.* l. l. et *Erasm.* Chill. 1, 10, 12.

E LIBRO II.

VI.

Schol. Apollon. 2, 992. et ex eo *Phauorin.*: Ἁρμονία, νύμφη Ναΐς· ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνας εἶναι φησὶ Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος.

Esse haec e libro Pherecydis secundo petita, cognosci potest ex alio illius Scholiastae loco ad v. 994. vbi ad verba *Apollonii* ἄλσεος Ἀκμονίοιο adscripsit haec: ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα. μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β΄. quae ipsa quoque in lexicon suum transtulit *Phauorinus* in v. Ἀκμονίοιο ἄλσος. Verum ne haec quidem sufficiunt. Haud dubie enim cum Cel. *Brunckio* legendum est Ἀλκμονίοιο, propter Scholion ad 2, 373. Δοίας καὶ Ἄλκμων, ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Hinc quoque, quanquam contra dicit *Holstenius*, emendandus est locus *Steph. Byz.* Ἀκμόνια, πόλις Φρυγίας. --- κτίσαι δ' αὐτὴν Ἄκμονα τὸν Μανέως. ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης. Scribe Ἀλκμόνιον. Non haec vidit *Petitus* de Amazonib. c. 38. vbi tractat hos locos. Fortassis ex his locis explicari possint origines et genealogia Amazonum. Marte enim dicuntur prognatae, quia bellicosissimae putabantur; Harmonia, quia fortitudo sine ordine et concordia nihil plane valet. Haec Harmonia non illa fuisse perhibetur, quam Cadmus vxorem duxit, sed Ναΐς, quia Amazones primum innotuisse videntur ad fluuium Thermodonta in Ponto, (v. *Strab.* 12, p. 547. C.) a quo diuersus est torrens, ποταμὸς χείμαῤῥος, in Boeotia, ap. *Pauſ.* 9, 19. p. 747. Naïdes enim non tantum fontium, sed omnino aquarum praesides putabantur. *Porphyr.* antr. Nymphar.

Digitized by Google

phar. c. 8. ταῖς Ναΐσιν, αἱ ἐπὶ πηγῶν εἰσι, καὶ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαὶ, Ναΐδες ἐκαλοῦντο. c. 10. Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων παρεστώσας δυνάμεις. De Amazonibus v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 117. cf. *Petr. Wollenii* diss. de republica Amazonum, Vpsal. 1721. 8.

VII.

Schol. Apollon. 1, 1213. Φερεκύδης ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός. τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται. οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.

Pro Πηνειὸς *Berkel.* et *Verheyk.* ad *Antonin. Liberal.* c. 32. recte emendasse Σπερχειὸς, docet totus locus. *Spercheus* erat Thessaliae fluuius. Polydora haec nostra, mater Dryopis, distinguenda est a Polydora, Pelei filia, de qua v. ad fragm. III. Haec enim, etsi Boro, Perieris filio, nupta esset, mixta quidem ipsa quoque legitur cum Sperchеo, sed peperit ex eo Menesthium, Achillis λοχαγὸν (v. *Strab.* 9, p. 433. C. *Homer.* Il. π, 173. sqq.), non confundendum cum Arethi filio ap. *Homer.* Il. η, 9. Aliam Dryopis stirpem tradit *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. De Dryopibus v. fragm. XIII.

VIII.

Schol. Apollon. 1, 146. Φερεκύδης ἐν τῇ β', ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεσπίῳ γενέσθαι φησίν. ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας, αἰνίττεται λέγων, τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα.

Scilicet

Scilicet Endymion, qui parentes habuit Calycen, Aeoli regis Theſſaliae ex Enareta filiam, et Aethlium, Elidis conditorem, ex Neide nympha vel Iphianaſſa ſuscepit Aetolum, a quo Aetolia dicta eſt regio. Hic e Pronoa genuit Pleuronem, qui Xanthippe, Dori filia, vxore ducta, et aliorum liberorum pater extitit, et vero etiam Laophontes, quae adeo fuit e ſtirpe Deucalionis, cuius nepotes fuerunt Aeolus atque Dorus. v. *Apollod.* 1, 7, 3-7. De Ledae et Althaeae parentibus magna veterum controuerſia eſt. *Apollodor.* §. 10. matrem Eurythemidem nominat, *Hygin.* fab. 14. Leucippen. cf. *Heyn.* p. 111. Cuius diuerſitatis mihi quidem haec videtur eſſe cauſſa, quam ipſe Pherecydes innuit, quia Theſpius ſ. Theſtius habuit quidem in ſuis vxoribus Laophontam, ſed a Glauco deceptus fuit. Hic enim, fortaſſis ille qui Siſyphi fuit filius, concubuit cum Laophonta, et Althaeam genuit, quae alias ipſa quoque putatur Theſtii filia. Ex Althaea deinde etiam Ledam ſuscepit, quae videtur itidem vt filia educata fuiſſe in Theſtii aedibus, atque adeo vulgo pro ea habita. De Leda cf. *Hellanic.* fragm. CXXV.

VIIII.

Schol. Apollon. 2, 1252. Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνος φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ. καὶ ὅτι δὲ ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγίνετο ἴσον.

In vniuerſum conſentit *Apollodorus* 2, 5, 11. Sed Echidnam dicit Tartari ac Terrae filiam, 2, 1, 2. ita vt Typhonis ſoror exiſtat, quem iisdem pa-

Digitized by Google

rentibus natum tradit 1, 6, 3. Videtur igitur ille parentes Typhonis et Echidnae inter ſe confudiſſe. Nam *Heſiodus* theog. 295. ſqq. Echidnam facit filiam Chryſaoris et Callirrhoes, Oceani filiae; *Epimenides* ap. *Pauſan.* 8, 18. p. 635. Stygis et Pirantis. Iam vero Echidna nihil aliud videtur ſignificare niſi ſerpentem aliquam vel hydram monſtroſae magnitudinis et ſaeuitiei. Phorcys autem Pontum dicitur patrem habuiſſe ap. *Heſiod.* theog. 233-38. Remotis ergo fabulis manet hoc: in aqua natam eſſe illam Echidnam. Haec poſtea, cum ſemel a poetis et in feminam eſſet mutata, et ſummae perniciofitatis imago facta, recte potuit Typhoni nupta dici, qui ipſe quoque maximorum malorum auctor fingebatur, et noua mala protuliſſe, rurſus illa προσωποποιηθέντα. In quorum numero quin recte poni potuerit aquila iſta Promethei carnifex, dubitari vix poteſt. Prometheus enim magnis beneficiis affecerat homines.

X.

Schol. Apollon. 4, 1515. Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἡβήσαντος, Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφὸς, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι. καὶ παρασκευάσας ἄριστον, ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς. ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῄτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι

Digitized by Google

σθαι ἔφη. ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται, ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς, καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. ὁ δὲ ἡγεῖται, θαῤῥεῖν εἰπών. καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖτο αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Πεμφρηδὼ καὶ Ἐντὼ καὶ Ἰαινὼ, Ἀθηνᾶς φρασάσης. καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα, ὀρεγουσῶν ἀλλήλαις. αἱ δὲ, αἰσθανόμεναι, βοῶσι, καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι. ἑνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη, καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας αἳ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνῆν, καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα, καὶ τὴν κίβησιν. αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ λαβὼν ὑποδεσμεῖται τὰ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν. εἶτα ἔρχεται πετώμενος κατὰ τὸν ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς. ταύτας δὲ κοιμωμένας εὑρίσκει. ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἢ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. ὁ δὲ, πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἅρπῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει. αἱ δὲ αἰσθόμεναι διώκουσιν. οὐχ ὁρῶσι μέντοι αὐτὸν, διὰ τὴν Ἄϊδος κυνῆν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην. καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαὸν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. ὁ δὲ Πολυδέκτης, ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐξαίρει ἐκ τῆς κιβήσεως, καὶ δείκνυσιν. οἱ δὲ ἰδόντες, λίθοι ἐγένοντο. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ παρὰ Περσέως λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐντίθη-

σιν

Digitized by Google

σιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα· τὴν δὲ κίβησιν Ἑρμῆ ἀποδίδωσι, καὶ τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κυνῆν ταῖς νύμφαις. Ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Pertinet hic locus ad fragm. II. atque adeo omnino conferendus eſt cum *Apollod.* 2, 4, 2. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. Scilicet Polydectes, qui ab aliis dicitur Magnetis et Naidos nymphae, ab aliis Neptuni et Cerebiae filius, quo poſſet facilius cum Danaë congredi, conuocauerat amicos eo quidem, vt ſimulabat, conſilio, vt munera nuptialia ipſi conferrent, quibus moueret vel vinceret Oenomaum, Hippodamiae parentem. Haec quidem narratio etiam *Heynio* ad *Apollod.* p. 293. videbatur prima fuiſſe, ſed corrupta a grammaticis per illatam conuiuii notionem. quae quidem corruptela vel inde repetenda eſt, quod tum quoque, cum Polydectes amicos munera rogaret, conuiuium celebratum eſt, vel potius ex ambiguitate vocabuli ἔρανος, de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Cer. 73. A noſtro ſaltem loco alienum puto conuiuium. Vix enim ἔρανος dici poteſt εὐωχεῖσθαι. Debebat eſſe εἰσφέρεται vel συλλέγεται. Non tamen auſim tale aliquod verbum reponere, quia tum neſcirem, quomodo explicari poſſent verba: ἐπί τινι, ἐπὶ ἵππῳ, ἐπὶ τῇ --- κεφαλῇ. Iam cum ſemel mentionem fecerim Oenomai, quae Pherecydes de eo tradidit, ſtatim huc inſeram. Ferebatur ille Hyperochi et Steropes, Atlantis filiae (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 149.) vel Martis et Harpinnae, Aſopi filiae, filius, rex Piſae in Elide, (v. *Pauſ.* 5, 22. extr.) qui oppidum aliquod in Elide condidit, quod a matre Harpinnam vocauit. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. Hic ab oraculo monitus, fore vt a genero interficeretur, filiam Hippodamiam, quam ex Eurythoe,

Danai filia, ſuscepiſſe dicitur á *Tzetza* ad *Lycophr.* 156. ſe nemini in matrimonium daturum eſſe edixit, niſi qui viciſſet ipſum in certamine curruli. Polydectes igitur, quanquam non ſerio videtur Hippodamiam vxorem cupiuiſſe, poſtulauit a reliquis amicis equos, a Perſeo vero, quem remotum vellet, caput Meduſae. In procorum Hippodamiae numero, quos tantum tredecim facit *Pindar.* Ol. α, 127. vbi v. *Schol.* nondum inueni Polydecten. Primus eorum fuit Marmax. Hunc ſecuti ſunt Alcathous, Porthaonis filius (cf. *Pauſ.* 6, 20. p. 505.), quem nonnulli habebant pro Taraxippo in ſtadio Olympico, deinde Euryalus, Eurymachus, Crotalus, Acrias, qui Acriarum in Laconica conditor putatur, Capetus, Lycurgus, Laſius, Chalcodon, Tricolonus, nepos Tricoloni illius, qui Lycaonis fuit filius, tum Ariſtomachus, Prias, Pelagon, Aeolius, Cronius. Hos omnes, in μεγάλαις Ἠοίαις memoratos, non ſolum interfecit Oenomaus, ſed etiam ſepultura honeſta indignos iudicauit. Alii addunt Erythrum, filium Leuconis, Athamantis nepotem, et Eionea, filium Magnetis, nepotem Aeoli. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. ſq. vbi poſtremi nomen, ita vt ſcripſi, debet reſtitui, cum vulgo legatur ſine vllo ſenſu: καὶ Ἠϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου. Scribe: καὶ Ἠϊονέα Μάγνητος τοῦ Α. Hanc veram lectionem diſerte docet *Piſander* ap. *Schol. Eurip.* Phoenn. 1748. vbi etiam mater Eionei commemoratur Philodice. Hippodamia tandem rei pertaeſa,

ἐρασθεῖσα Πέλοπος (vt vtar verbis *Schol. Apollon.* 1, 752. exſcriptis etiam a *Phauorino* in v. Οἰνόμαος), ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον

κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. οὗ γενομένου Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβεν.

Myrtili et Pelopis genus maternum diuerſis modis traditur a veteribus. Sic *Schol. Eurip.* Oreſt. 11.

ἐξ Εὐρυσθανάσσης τῆς Ξάνθου, ἢ Κλυτίας τῆς Ἀμφιδάμαντος, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Euryſthanaſſa ab eod. Schol. ad v. 5. et a *Tzetz.* ad *Lyc.* 52. vbi pater eius eſt Pactolus, rectius vocatur Euryanaſſa. Reliqua nomina ſatis obſcura ſunt. Clytia non confundenda eſt cum ea, quam in Niobae filiabus poſuit Pherecydes. (v. fragm. XXVIIII.) Myrtilus, de cuius genere mox plura dicendi occaſio erit, ap. *Schol. Apollon.* l. l. et Schol. Eurip. Oreſt. 999. dicitur Mercurii e Phaethuſa, Danai filia, vel e Myrto, Amazone, filius. *Tzetzes* l. l. matrem eius vocat Cleobulen, Aeoli vel Aepoli filiam. Hic tanta cum dexteritate rexerat Oenomai equos, vt Oenomaus procos, qui iam in eo eſſent, vt vincerent, aſſecutus iaculis conficeret. v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. Videtur in noſtro loco infinitiuus aliquis deeſſe, qui pendeat a verbo ἔπεισε. Sed ne potitus quidem Hippodamia Pelops omnino poterat ſecurus eſſe, quod apparet ex alia Pherecydis narratione:

Schol. Sophocl. Electr. 505. φησὶ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου. καθ' ὁδὸν

δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν.

Scilicet, vt rem narrat *Pauſ.* 8, 14. p. 629. Myrtilus iam dudum Hippodamiae amore captus prodidit ac perdidit dominum, quia Pelops ei cum iureiurando promiſerat, ſe ei permiſſurum eſſe vt vnam noctem cum Hippodamia conſueſceret, ſed poſthac a Pelope, cui promiſſa in memoriam reuocaſſet, e naui fuit in mare deiectus. Quod poſtremum cum etiam *Euripides* tradat Oreſt. 991. ſqq. cumque Schol. ad v. 991. et 999. vt *Tzetzes* ad *Lycophr.* 156. hinc profectum dicat nomen maris Myrtoi, *Pauſan.* p. 630. haec vera eſſe negat. Fama tamen de interfecto ſaltem a Pelope Myrtilo valde celebris fuerit neceſſe eſt. Idem enim *Pauſ.* 6, 20. p. 504. meminit narrationis, e qua Myrtilo Pelops in ſtadio Olympico dicebatur κενὸν ἠρῷον poſuiſſe, et θῦσαι, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος, idque appellaſſe Taraxippum. et 5, 1. p. 376. habet aliam traditionem, quae primum aiebat Pelopem in Peloponneſo templum aedificaſſe et ſacra feciſſe Mercurio, ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ. In his, vt ſupra, conſtanter Myrtilus dicitur filius Mercurii. Sed tamen etiam hactenus variatum fuiſſe ſcimus e *Schol. Eurip.* Oreſt. 999. vbi quidam eum natum dicebant Clymene et Ioue. Qui auctores, cum non conſtet quantae fidei fuerint, non ſequendi videntur. Certe Mercurii filium eum a plerisque putatum fuiſſe teſtatur alia hiſtoriola a *Schol. Eurip.* l. l. narrata. Nimirum Mercurius, iratus de filii caede, gregi Atrei, Pelopis filii, agnum quendam immiſcuit aureo vellere praeditum. Atreus igitur, orta inter ipſum et fratrem Thyeſten contentione

tione de regno (cf. *Hellanic.* fragm. LXXXV.), regnum ad se pertinere conabatur demonstrare ex eo, quod talis agnus χρυσόμαλλος ipsi natus esset. Sed Thyestes, vxore Atrei Aerope corrupta, furatus est agnum, atque adeo, cum Atreus a Graecis, qui se deceptos putarent, eiectus esset, regnum occupauit. Atreus deinde, vlturus hanc iniuriam, decantatas illas epulas Thyesteas fratri parauit. cf. *Pauf.* 2, 18. in. *Plat.* Polit. T. II. p. 268. A. Ita satis apparere videbatur Mercurii ira. Haec fere erat traditio ab Alcmaeonidis auctore allata, et a *Dionysio Cyclographo.* Φερεκύδης vero οὐ καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν φησὶ τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι.

Etsi igitur Polydecti non vere fuerit ambiendae Hippodamiae consilium, Perseus tamen promissis satisfacturus exiit ad interficiendam Medusam, quae ab *Apollod.* 2, 4, 2. ad Oceanum fuisse dicitur. quod quam vim habeat, luculenter ostendit *Pauf.* 2, 21. p. 159. Hoc enim auctore regnauit illa post patris mortem in Africa circa paludem Tritonidem, cumque bellicosissima esset, exercitum opposuit Perseo, sed noctu dolo occisa et a Perseo truncata fuit. Quo facto Perseus caput eius in Graeciam tulit ἐς ἐπίδειξιν. Idem eod. loco aliam *Proclis* Carthaginiensis narrationem affert. Sed in Libya s. Africa eam ponit etiam 3, 17. p. 251. Nomina filiarum Phorci (non Phorbi, vt est ap. *Pauf.* 2, 21. p. 159.) et Cetus, quae statim vetulae natae fingebantur ob deformitatem, quae postea reliquas quoque fabulas de vno oculo et dente omnibus tribus communi peperit, scribenda sunt Πεφρηδὼ s. Πεφριδὼ, Ἐνυὼ et Δεινώ. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 298. Primae nomen etiam in *Tzetzae* libris ad *Lycophr.* 836. male editum est Πεφρεδώ.

φρόδω. Non a nymphis, ſed a Mercurio, Perſeum accepiſſe calceos iſtos et galeam et peram, tradit *Eratoſthenes* cataſter. 22. Nempe videtur ille eo reſpexiſſe, quod Mercurio adiutore Perſeus impetrauit a nymphis haec dona. niſi velimus ab eo confuſam dicere harpen cum donis reliquis. Harpen enim, h. e. enſem falcatum, Mercurius dederat, teſte *Apollodoro*. Sed nymphas dediſſe galeam et calceos, e monumento aereo tradit *Pauſ.* 3, 17. p. 251.

XI.

Schol. Pindar. Iſthm. 4, 104. περὶ του ἀριθμοῦ (np. τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρας παίδων) διαλλάττουσι. --- Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην· λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ του πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι.

Clymenus hic a *Pauſ.* 6, 21. p. 507. vocatur ἀπόγονος Ἡρακλέους τοῦ Ἰδαίου, h. e. eius, qui primus inſtituiſſe perhibetur ludos Olympicos, (v. *Pauſ.* 5, 7. p. 392. *Diodor. Sic.* 3, 73. Vnde non eſt in Herculis Thebani filiis ap. *Apollod.* 2, 7, 8.) et cum ex Cydonia Cretae oppido et ab Iardano fluuio veniſſet, Phrixae dicitur aedificaſſe templum Mineruae Cydoniae. Antimachus ab *Apollod.* l. l. vocatur Herculis e Nicippe, quae fuerit vna e quadraginta Theſpii filiabus, filius; Glenus, e Deianira, Oenei filia. *Tzetzes* ad *Lycophr.* 38. filios Herculis e Megara vocat Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δηικόοντα, καὶ Κρεοντιάδην. Megaram idem *Apollod.* 2, 4, 11. et *Homer.* Od. λ, 268. vocant filiam Creontis, Thebanorum regis, natu maiorem, quae tres tantum Herculi filios pepererit, Θηρίμαχον, Κρε-

Κρεον ιάδην, Δηϊκόοντα. *Pauſ.* 1, 41. p. 98. non nominatim recenſet Herculis e Megara filios, ſed ſolum ſepulcra eorum Thebis eſſe narrat. Plures narrationum diuerſitates afferre non opus eſt. Satis iam ex allatis elucet, a ſcriptoribus inter ſe confuſos eſſe et Hercules diuerſos, et plures Herculis vxores. Supereſt, vt de cauſſa quaeratur, cur pater filios igni iniecerit. Puto autem eam reperiri poſſe in locis *Apollod.* 2, 6, 1. qui Megaram tradit ab Hercule datam fuiſſe Iolao, et *Euſtathii* ad *Hom.* Od. λ, p. 1683, 44. vbi quidam narrant, eam ab ipſo Hercule interfectam fuiſſe. Videtur igitur Hercules cum matre etiam filios ex ea natos faſtidiuiſſe. *Tzetzes* l. l. inſaniam patri a Iunone immiſſam dicit facinoris cauſam fuiſſe.

XII.

Athenaeus 11, p. 474. F. ἀρχαιότατον ἐστὶ ποτήριον τὸ καρχήσιον, εἴγε ὁ Ζεὺς ὁμιλήσας Ἀλκμήνῃ, ἔδωκε δῶρον αὐτὸ τῆς μίξεως, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ ἱστορεῖ.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Eſt autem carcheſium poculum Graecis tantummodo notum. Meminit eius Pherecydes in libris hiſtoriarum, aitque Iouem Alcumenae pretium concubitus carcheſium aureum dono dediſſe.*

Vberius rem e Pherecyde tradit *Schol. Hom.* Od. λ, 265. Τηλεβόαι στρατεύσαντες, κτείνουσι τὸν Ἠλεκτρύωνος παῖδα περὶ θρεμμάτων ἀγωνιζόμενον. καὶ Ἀμφιτρύων ἀποκτείνας ἀκουσίως Ἠλεκτρύωνα, φεύγει εἰς Θήβας. Ἀλκμήνη δὲ Ἠλεκτρύωνος, οὐκ ἐβούλετο γαμηθῆναι πρὶν τίσαιτο τοὺς Τηλεβόας, ὑπὲρ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν. ὑπισχνεῖται

δὲ τοῦτο Ἀμφιτρύων, καὶ αὐτὴν εἰς Θήβας μεταγαγὼν πορεύεται ἐπὶ Τηλεβόας. ἐν ταύτῃ Ζεὺς τῇ νυκτὶ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὴν Ἀμφιτρύωνος οἰκίαν, ἔχων καρχήσιον, ἐοικὸς Ἀμφιτρύωνι. ἡ δὲ Ἀλκμήνη δοκοῦσα τὸν ἑαυτῆς παστὸν εἶναι, πυνθάνεται περὶ τῶν Τηλεβοῶν, εἰ κατέκτεινεν αὐτούς. ὁ δὲ Ζεὺς λέγων αὐτῇ πάντα ὅσα ἐγένετο, δίδωσι καὶ τὸ καρχήσιον, φάμενος ἀριστήσας εἰληφέναι παρὰ τῶν στρατιωτῶν. ἡ δὲ ἀσμένως ἀποτίθησιν. ἐπὶ ταύτῃ συνευνασθεὶς Ζεὺς ἀπέρχεται, καὶ τῇ αὐτῇ παραγενόμενος νυκτὶ Ἀμφιτρύων μίσγεται. καὶ γεννᾷ Ἀλκμήνη ἐκ μὲν Διὸς Ἡρακλέα, ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλέα. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Teleboae origine quidem erant Lelegum pars, et incolebant littora Acarnaniae, poſtea vero in vicinas inſulas migrarunt, maxime Taphum, quae eſt vna ex Echinadibus. v. *Schol. Apollon.* 1, 747. *Strab.* 10, p. 461. A. Teleboae igitur et Taphii erant iidem. Fabulam ſapiunt, quae habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* 932. vbi hanc ipſam hiſtoriam tradit. Eo enim auctore Meſtor e Lyſidice, Pelopis filia, genuit Hippothoen, e qua Neptunus Taphium ſuscepit, ὃς τῆλε βὰς τῆς πατρίδος, τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὄντας ἐν ταῖς Ἐχινάσι νήσοις Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε. Valde frequens eſt apud ſcriptores fama de eorum latrociniis. v. *Hom.* Od. ο, 426. π, 426. *Strab.* 10, p. 459. B. Electryon, Alcmenae pater ex Anaxo, filia Alcaei fratris, fuit Perſei filius, et huic in Mycenarum regno ſucceſſit. Quo facto filii Pterelai, qui Meſtoris e filia pronepos, Taphii filius, fertur, atque adeo abnepos Perſei, dicuntur cum Taphiis ſ. Telebois veniſſe Mycenas, et Meſtoris regnum ab Electryone repetiiſſe. Cui eorum voluntati cum non morem geſſiſſet Electryon, boues eius

Digitized by Google

eius (haec sunt in nostro loco θρέμματα) abegerunt. Haec fere est *Apollodori* 2, 4, 5. sq. narratio. Idem tamen de bouibus illis non vnum Electryonis filium decertasse et interiisse narrat, sed omnes, praeter Licymnium, quem pater e Midea, muliere aliqua Phrygia, spurium susceperat. Occasionem, qua factum sit, vt Amphitryon, frater Anaxus, Electryonem interficeret, ita tradit *Apollodorus*: Cum Teleboae boues abactas Polyxeno, regi Eleorum, tradidissent, Amphitryon eas inde redemtas Mycenas duxit. Electryon autem, qui filiorum mortem vlcisci vellet, Amphitryoni et regnum tradere constituit, et filiam Alcmenen, hanc tamen ea conditione, vt virginem eam seruaret, donec ipse rediisset. Amphitryon cum in eo esset vt acciperet boues, harum aliquam, quae exsiliret, claua petiit. Claua vero, repulsa a bestiae cornibus, feriit caput Electryonis, qui ictu illo periit. Haec igitur non pugnant cum iis, quae Pherecydes narrauerat. *Hesiodus* (ἀσπ. 10. sq.) Amphitryonem hoc fecisse auctor est χωσάμενον περὶ βουσὶ, quae quidem cum ambigua sint, quo minus ad iram ex inordinato boum discursu natam referamus quid impedit? De sociis, quibus Amphitryon in expeditione aduersus Teleboas vsus sit, v. *Hesiod.* ἀσπ. 23. sqq. et *Apollod.* §. 7. qui idem §. 8. paullo aliter et magis etiam fabulose tradit historiam concubitus Alcmenes cum Ioue. Pro ἐοικὸς haud dubie reponendum est ἐοικὼς, vt referatur ad Iouem. Quid sibi hic velit ὁ τῆς Ἀλκμήνης παστὸς, vel, vt est in *Camerarii* editione, παστὸς, plane non capio. *Schol. Apollon.* 1, 775. vocabulum *Apollonii* καλύβησιν interpretatur sic: ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. Possit haec difficultas orta videri ex insueto

to nomine *carchesium*. Etsi enim illo etiam poculi genus dicitur indicatum fuisse, proprie tamen summa pars mali (Ita enim legi debet ap. *Macrob.* pro veli) naualis ita nominabatur, auctore *Asclepiade*, viro inter Graecos apprime docto ac diligenti, ap. *Athenae.* et *Macrob.* ll. ll. Sed sine vlla dubitatione puto potius me rescribere potuisse *ἀσπαστὸν*, dilectum, amasium. Hoc enim nomine non solum *Hesiodus* *ἀσπ.* 42. vsus est pro aduerbio *ἀσπαστῶς*, quod habet *Apollon.* 2, 417. sed etiam *Homer.* Od. ε, 398. vt adiectiuo. Ceterum *Charon Lampsacenus* ap. *Athenae.* 11, p. 475. B. suo tempore poculum illud Alcmenae donatum Lacedaemone monstrari auctor est. Charon autem fuit aequalis Pherecydi. Et *Pausʃ.* 5, 18. p. 422. in arca Cypseli se vidisse innuit viri tunica induti simulacrum, qui dextra manu calicem, sinistra monile tenuerit, quod vtrumque donum acceperit Alcmene. Cur vero poculum potissimum dederit Iupiter, intelligitur ex *Athenaei* fragm. in *Casauboni* animaduu. p. 781. *τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα.* — *καὶ θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον.* cf. mox fragm. XIIII. Eadem nocte et Iouem et Amphitryonem cum Alcmena concubuisse, *Hesiodus* quoque dicit v. 35. sqq. Ex hoc duplici concubitu nati sunt duo filii, Hercules et Iphicles. Hos Iuno, quae ex Ioue audierat, fore vt vnus e Persei posteris rex Mycenarum fieret, (v. *Apollod.* 2, 4, 5.) cum perdere vellet, duo praegrandes serpentes immisit cubiculo, quos Hercules octo mensium infans interfecit. Ita quidem *Apollodorus* §. 8.

Φερεκύδης δέ φησιν, addit Apollod. *Ἀμφιτρύωνα, βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ,*

τοῦ

τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται. Eadem Pherecydis narratio traditur a *Schol. Pindar.* Nem. 1, 65. εἰσὶν οἱ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν, ἐπὶ διαπεῖρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διὸς, ὡς Φερεκύδης φησίν· ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη. καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς, φεύγει· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας, ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν.

E LIBRO III.

XIII.

Schol. Apollon. 1, 1213. et ex eo *Phauorin.* in v. Ἡρακλῆς. Hercules post occisum Calydone puerum illum, de quo v. ad *Hellanic.* fragm. LII. cum Deïanira vxore et filio Hyllo venit εἰς τὴν Δρυοπίαν. Ληστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμοροῦν τοῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησίν.

De Dryope, a quo nomen accepit Dryopum populus atque regio, vid. fragm. VII. Sed de Dryopum historia omnino legendus est *Pauſ.* 4, 34. Nempe qui postea Asinaei dicti sunt, ii olim Lycoritis finitimi et Parnassi accolae Dryopes nominabantur ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, quod nomen etiam seruarunt, postquam in Peloponnesum migrassent. qua de re cf. *Pauſ.* 5, 1. p. 375. *Herodot.* 1, 56. 8, 31. et 43. Sed tertia aetate post, cum Phylanti regi parentes (pro quo *Apollod.* 2, 7, 7. Laogoram nominat. v. omnino *Heyn.* p. 465. sq.) ab Hercule victi Delphos abducti fuissent, Apollinis oraculum secuti primo Asinen ad Hermionen tenuerunt: inde

de vero ab Argiuis pulsi Lacedaemoniorum permissu in Messenia habitarunt, quod ne Messenii quidem, cum post aliquod tempus in Peloponnesum rediissent, impedire voluerunt. Hi quidem Asinaei diu sibi honori duxerunt Dryopum nomen, ita vt etiam Dryopis templum et simulacrum effingerent in memoriam eorum, quae olim ad Parnassum habuerant. Dryopem autem, gentis suae conditorem, dicebant Apollinis esse filium. Styrenses vero, in Euboea, qui et ipsi origine erant Dryopes, sed, quia paullo longius ab vrbe habitabant, non interfuerunt pugnae cum Hercule, noluerunt amplius Dryopes nominari. Dryopes autem neque *Herodotus* neque *Pausanias* ob latrocinia infames fuisse dicunt. Non multum ab hac sententia abesse videtur *Strabo* 7, p. 321, A.

Μηλιεῖς dicuntur h. l. qui alias Μαλιεῖς, v. c. ap. *Pauf.* 1, 23. p. 54. Hi contermini fuerunt Phthiotidi in Thessalia. v. *Strab.* 8, p. 333. A. quicum consentit Pherecydes noster fragm. VII. Fortassis igitur Dryopum patria vel prima coloniae sedes fuit Thessalia, e qua deinde multae eorum coloniae in alias regiones peruenerunt. Hinc possit explicari, cur plures gentium conditores, Dryopis nomine insigniti, commemorentur a veteribus. Quaelibet enim colonia videtur eum sui auctorem fecisse, a quo maximam in se gloriam redundaturam esse putaret.

XIIII.

Athenaeus 11, p. 470. C. Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει·

ὁ δ'

ὁ δ' Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλῶν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει. ὁ δὲ δείσας παύεται. ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸς ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω ἦνιν ἀνίσχει ὁ ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. καὶ ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φαντάζόμενος. ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει· καὶ αὐτὸν δείσας ὠκεανὸς παύσασθαι κελεύει.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Poculo Herculem vectum ad* Ἐρύθειαν *Hispaniae insulam nauigasse, et Panyasis egregius scriptor Graecorum dicit, et Pherecydes autor est: quorum verba subdere supersedi, quia propiora sunt fabulae, quam historiae.*

Haec fabula quin ex inani etymologiae studio et genere loquendi antiquo minus recte intellecto nata sit, luxurianti autem poetarum ingenio vehementer aucta, vix videtur posse dubitari. v. *Bentlei.* respons. ad Boyl. p. 213. ed. Lips. 1781. 8. *Suchfort* ad Stesichor. p. 14. Vt enim paucis repetam, quae saepius a viris doctis tradita sunt, quidam veterum, vt erant genus hominum simplex, et de rebus omnibus, inprimis de corporibus coelestibus, fere vnice e sensibus iudicans, solem occidentem, vt rursus ad Orientem rediret, nauigio per Oceanum vehi fingebant. v. *Casaub.* ad *Athenae.* 11, 5. p. 789, 39. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 394. Iam vero serioribus temporibus non solum in vniuersum pocula habebantur in praecipuis, quae quis possidere posset, bonis (v. ad fragm. XII.), sed etiam multa poculorum genera a re nauali cognominabantur, vt carchesia, cymbia, canthara. v. *Macrob.* Saturnn. 5, 21. *Bern. Martini* varr. lectt, 3, 3.

3, 3. Inde igitur factum est, vt poetae atque pictores (γραφεῖς enim, non συγγραφεῖς, legendum puto cum *Casaubono* ap. *Athenae.* 11, p. 469. D.), vel ex inscitia linguae veteris vel data opera et genio indulgentes, e nauigiis pocula facerent. Porro cum non Soli tantum tale nauigium vel poculum tribuerent, sed Herculi quoque ad traiicienda maria eo opus esse animaduertissent, hunc quoque non nauigio, sed ad augendam herois praestantiam et ad certius excitandam hominum admirationem poculo instruxerunt, quo vectus et ad Erythiam peruenerit, et alia etiam traiecerit maria. v. *Heyn.* p. 395. cf. infra fragm. XXX. Quia vero semel crediderant, Solem proprie poculo vti, Herculi illud a Sole donatum vel potius commodatum fuisse fingere facile potuerunt. Itaque *Macrobius* l. l. recte arbitratur, non poculo Herculem transuectum, sed nauigio cui scypho nomen fuerit. His semel effictis, et Oceano ac Sole in personas mutatis, valde procliue fuisse intelligitur, etiam reliqua, quae hic de minis Herculis in Solem non minus quam in Oceanum leguntur, et quae ex Herculis insigni fortitudine deriuanda sunt, affingere. Quae de insula Erythia sit mea sententia, quam Pherecydes in loco p. 71. allato non distinxit a Gadibus, quilibet cognoscere potest e Commentatione de Hellanico p. 20- 22. Si cui tamen ea non placet, et qui collectas videre vult veterum de hac insula narrationes, is adeat *Relandi* diss. de mari rubro (in eius dissertt. miscell. P. I. Trai. ad Rhen. 1706. 8.) p. 112- 15. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 386- 89. Quod ad ipsa nostri loci verba attinet, corrupta ea esse vnusquisque facile perspicit. Pro ὁ αὐτὸς ἐφόρει *Heyn.* p. 393. recte secutus est *Casauboni* p. 790, 46. emendationem: ὃ αὐτὸν ἐφόρει.

Pro

Pro ἤνιν *Casaub.* vult ἢ νῦν vel ἢ δή. Sed *Heyn.* p. 394. verius dedit ἵνα. Idem *Heyn.* edidit etiam βαλὼν pro βαλῶν, et καὶ post Ἐρύθειαν dicit tollendum esse. Sed prior ratio mihi vix videtur ferri posse. Futuro enim opus est. Altera correctio videtur saltem non necessaria esse.

E LIBRO IIII.

XV.

Schol. Apollon. 3, 1185. Φερεκύδης ἐν δ' οὕτω φησίν. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. τῶν δὲ γίνονται Φοῖνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτα ἐνίσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος.

Omnino cum hoc loco cf. fragm. XVIIII. Agenor iste, Neptuni e Libye filius, Beli frater (v. *Apollod.* 3, 1, 1. a quo tamen satis differt *Schol. Eurip.* Phoenn. 298.), Phoeniciae rex (v. *Apollod.* 2, 1, 4.), distinguendus est a multis aliis Agenoribus. quod cum non fecerint veteres, multas turbas dederunt in eorum genealogiis. Sic *Apollod.* 3, 1, 1. Agenorem dicit vxorem duxisse Telephassam, et ex ea, praeter filiam Europam, quam tamen alii Phoenicis filiam vocant, tres filios genuisse, Cadmum, Phoenicem, Cilicem. De Damno et Isaea nihil mihi constabat. Aegyptus fuit Beli filius ex Anchinoe, filia Nili. v. *Paus.* 7, 21. extr. *Apollod.* 2, 1, 4. Melia diuersa est ab aliis feminis hoc nomine notis, vt ab Oceani filia, ap.

Paus.

Pauſ. 9, 10. p. 730. et ab ea, quae in Niobes filiabus commemorabitur infra fragm. XXVIIII. Danaus fuit frater Aegypti. Argiope rurſus non confundenda eſt cum Argiopa nympha, Philammonis coniuge, Thamyridis matre, ap. *Pauſ.* 4, 33. p. 362. A *Schol. Eurip.* Phoenn. 5. male vocatur Ἀντιόπη, quod iam ab aliis animaduerſum eſt. Pro τοῦ δὲ poſt ποταμοῦ malim τῶν δέ.

Hic Cadmus a patre Agenore miſſus fuit, vt Europam ſororem, ab Ioue raptam (v. *Hellanic.* fragm. XXVI.), quaereret. Συνεξῆλθε δὲ, inquit *Apollod.* 3, 1, 1. ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Τηλεφάσσα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλικος.

Cilix erat frater Cadmi. v. *Schol. Eurip.* l. l. et *Apollod.* l. l. Sed Thaſus a *Pauſ.* 5, 25. p. 445. dicitur filius Agenoris. Tale genus differentiarum ſaepe offendimus, vt quis ab aliis filius, ab aliis nepos alicuius dicatur. v. ſupra p. 85.

De raptu ipſo cf. *Iul. Car. Schlaegeri* gemma antiqua, ſiſtens Europae raptum, Hamb. 1734. 4. Per huius itineris occaſionem Cadmus venit Thebas, et occidit draconem. v. *Apollon. Rhod.* 3, 1177. ſqq.

E LIBRO V.

XVI.

Schol. Apollon. 3, 1178. et ex eo *Phauorin.* in v. Κάδμος· Φερεκύδης ἐν τῇ πέμπτῃ οὕτω φησίν·

ἐπειδὴ

ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβησιν, Ἄρης δίδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ· καὶ ὁ Κάδμος αὐτίκα σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος, καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας, βάλλει αὐτοὺς λίθοισι (*Phau.* λίθοισιν). οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ' ἑαυτῶν βάλλεσθαι, κτείνουσί τε ἀλλήλους καὶ θνήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Ἐχίονος, Πέλωρος, Ὑπερήνορος· καὶ αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς (*Phau.* Κάδμος πολίτας κατῴκισεν) ἐν Θήβαις.

Schol. Pindar. Isthm. 7, 13. Φερεκύδης διττά φησιν εἶναι σπαρτῶν γένη. τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

Apollodor. 3, 4, 1. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Κάδμος, ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ' αὐτοὺς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ, ὑπ' ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν.

De Cadmi genere v. ad fragm. XV. Cadmum Phoenicium, non Aegyptium, Thebas venisse ostendit *Paus.* 9, 12. p. 734. qui idem c. 10. sua adhuc aetate monstrari dicit locum, vbi Cadmus occisi ab ipso draconis dentes seuerit. Occidit autem draconem iuxta τὴν Ἀρητιάδα κρήνην, vt est in *Hellanic.* fr. XXVI. h. e. κρήνην Ἄρεος, quae appellatio legitur ap. *Eurip.* Suppl. 660. cf. *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 684. Aeetes, qui Solis et Perseidis, h. e. filiae Persei, quae Πέρση vocatur ab *Homero* Od. κ, 139. filius fuisse traditur ab *Hesiodo* theog. 956. et quem alii patrem, alii fratrem Circes faciunt (v. *Schol. Apollon.* 3, 200.), fuit

rex Colchidis, qui habuit tauros illos igniuomos, de quibus fragm. XXII. dicetur. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Hunc Aeeten a Minerua dimidiam dentium partem accepisse narrat *Apollod.* §. 23. De iis, quae sequuntur, cf. *Hellanic.* fragm. LXXVII.

Occiso dracone Cadmus regnum Thebanum accipit, et ab Ioue donatur vxore Harmonia, de cuius parentibus v. ad *Hellanic.* fr. LXXI. Has nuptias ornarunt omnes dii sua praesentia, Musae etiam cantu. v. *Hellanic.* fr. XXVI. et *Pauf.* 9, 12. p. 734. qui Thebis in foro ait locum monstrari, vbi illae cecinerint. Idem *Pauf.* 3, 18. p. 256. vidit in tripode quodam hanc historiam insculptam, qua de re scripsit haec: *ἐς τὸν γάμον τὸν Ἁρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ Θεοί.* Porro Cadmus Harmoniae dedit peplum, vt tradit *Apollod.* 3, 4, 2. et *τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον* (h. e. monile praeclare et summa arte elaboratum, de quo v. *Pauf.* 9, 41. *Hellanic.* fragm. CIII.), *ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ, Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς αὐτὴν λαβεῖν.*

In numero liberorum Cadmo et Harmonia natorum nobiles maxime sunt Ino et Semele, illa Athamantis vxor, mater Melicertae, quae tandem dea facta et Leucothea dicta est, haec mater Bacchi. v. *Apollod.* 3, 4, 2. sqq. De his omnibus haud dubie prolixe egerat Pherecydes. Videamus narrationum eius reliquias.

Suidas: *Ὕης, Ὕου. ἐπίθετον Διονύσου. ὡς Κλείδημος. ἐπειδὴ, φησὶν, ἐπιτελοῦμεν τὰς Θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ Θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης, τὴν Σεμέλην Ὕην λέγεσθαι· καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς, Ὑάδας.*

Bac-

Digitized by Google

Bacchum cognominatum fuiſſe Hyen, ex aliis etiam veterum locis oſtendit *Valeſ.* ad *Harpocr.* p. 101. A *Schol. Ariſtoph.* auu. 874. vocatur Ὕας. Eadem fere, quae *Suidas*, habent *Etymol. M.* et *Phauorin.* niſi quod poſt ἐπειδὴ omittunt φησὶ, et pro λέγεσθαι exhibent λέγει, et Ὕδας pro Ὑάδας. *Clidemi* rationem ſequitur *Schol. Arati* Phaenomm. 172. Θαλῆς μὲν δύο αὐτὰς (Hyadas) εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι, τρεῖς. Ἀχαιὸς δὲ, δ'. Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης, ζ'. ἡ δὲ προσωνυμία ἐστὶν, ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο. Ὕης δὲ, ὁ Διόνυσος.

Vberius Hyadas deſcribit Pherecydes ap. *Schol. Homer.* Il. σ, 486.

τοὺς ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ Ταύρου ἑπτὰ ἀστέρας κειμένους. καλοῦνται δὲ Ὑάδες, ἤτοι διὰ τὴν πρὸς τὸ υ στοιχεῖον ὁμοιότητα, ἢ ἐπειδὴ αἴτιοι ὄμβρων καὶ ὑετῶν καθίστανται. Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ γεννηθέντα Διόνυσον ταῖς Δωδωνίσι Νύμφαις τρέφειν ἔδωκεν, Ἀμβρωσίᾳ, (*Villoiſ.* Ἀμβροσίᾳ) Κορωνίδι, Εὐδώρῃ, Διώνῃ, Αἰσύλῃ, Πολυξοῖ. (*Villoiſ.* Πολυξῷ.) αὗται θρέψασαι τὸν Διόνυσον, περιήεσαν (*Villoiſ.* περιήρχοντο) σὺν αὐτῷ, τὴν εὑρεθεῖσαν ἄμπελον ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις χαριζόμεναι. Λυκοῦργος δὲ μέχρι τῆς θαλάσσης συνεδίωξε (*Villoiſ.* ἐδίωξε) τὸν Διόνυσον. ἐκείνας δὲ ἐλεήσας ὁ Ζεὺς κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoiſ.* Φερεκύδει)

Ibid. paullo poſt: Φερεκύδης, καθάπερ εἴρηται, (*Villoiſ.* καθὰ προείρηται,) τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας Νύμφας φησὶ εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. ἃς παρακαταθέσθαι τὸν Διόνυσον Ἰνοῖ (*Villoiſ.* τῇ Ἰνοῖ) διὰ

τὸν τῆς Ἥρας φόβον. καθ' ὃν καιρὸν καὶ αὐτὰς Λυκοῦργος ἐδίωξε.

Hygin. poet. aſtron. 2, 21. p. 395. H*yades Pherecydes Athenienſis Liberi nutrices eſſe demonſtrat, numero ſeptem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellatas.* H*arum nomina ſunt haec:* A*mbroſia, Eudora, Pheſyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae, et praeter Ambroſiam omnes ad Thetyn profugiſſe, vt ait Aſclepiades. Sed vt Pherecydes dicit, ad Thebas Liberum perlatum Iunoni tradiderunt. Quam ob cauſſam ab Ioue gratia eis eſt relata, quod inter ſidera ſunt conſtitutae.*

Schol. Germanici ad Taurum p. 105. *In ſigno Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides nymphae vocantur. Quae cum a Lycurgo captiuitatem timentes fugerent Thebas, ne ſibi a Iunone aliquid paterentur, Iupiter coelo illatas ſideribus honorauit, Hyadesque appellauit, quod naſcente Libero eas inuenerit, quas in ſignum temporis poſuit, vel quod ſint pluuiales: ὕειν enim* pluere *eſt, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum* Υ *litterae poſitae ſunt.*

Hi loci, quanquam fere omnes corrupti ſunt, mutuum tamen ſibi auxilium praeſtant. Sic in primo loco deeſt ſeptimum Nymphae nomen Φαιώ. In *Hygino* contra pro *Pheſyle* ſcribendum videtur *Aeſyle* et *Dione* pro *Thyene*, et *Inoni* pro *Iunoni.* Dodone, vt conſtat, erat vrbs Epiri, in confinio Moloſſidis ac Theſprotidis, vbi erat templum et oraculum Iouis celeberrimum. Nymphae autem Dodonides non vno modo numerantur et nominan-

nantur. *Hyginus* enim fab. 182. ita de iis: „Oceani, inquit, filiae, Idothea, Althaea, Adrasta (*Munckerus* emendat: Ida, Amalthea, Adrastea). alii dicunt Melissei filias esse, Iouis nutrices, quae nymphae Dodonides dicuntur. alii Naiades vocant: quarum nomina, Cisseis, Nysa, Erato, Eriphia, Bromie, Polyhymno (pro qua fab. 192. est Polyxo): hae in monte Nysa munere alumni potitae sunt, --- et deposita senectute in iuuenes mutatae sunt, consecrataeque postea inter sidera Hyades appellantur. alii tradunt vocitatas Arsinoe, Ambrosie, Bromie, Cisseis, Coronis." Apud *Apollodor.* 3, 4, 3. non Dodonides antea vocatae dicuntur, sed Nyseides, Νύμφαι ἐν Νύσσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσαι, ad q. l. vid. *Heyn.* p. 563. sq. omninoque rem aliter narrauerant Prasiarum in Laconica incolae. v. *Pausan.* 3, 24. Sed in eo ab omnibus consentiri vidi, Bacchi nutrices fuisse nymphas. Et recte eas vocari sic posse ostendit *Athenaeus* 11, p. 465. B. *αἱ γὰρ ἄμπελοι*, inquiens, *πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι.*

E LIBRO VI.

XVII.

Schol. Apollon. 2, 1153. et ex eo *Phauorin.* in v. Χαλκιόπην· *Φερεκύδης ἐν ἕκτῳ* Εὐηνίαν *αὐτήν φησι καλεῖσθαι.*

Idem Scholiastes addit, hanc Aeetae filiam etiam Ὀφιοῦσαν cognominatam esse. Potest hoc verum putari. Sed potest etiam dici, plures Aeetae

 filias

filias cum vna illa tanquam nobilissima, quippe quam pater Phrixo vxorem dedit, confusas fuisse. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Fortassis tamen verum nomen fuit Ἰωφῶσσα. v. infr. fragm. XXXX. Ceterum Ophiusa olim dicta est Rhodus, ob serpentium multitudinem. v. *Hygin.* poet. astron. 2, 14.

XVIII.

Schol. Apollon. 1, 23. Φερεκύδης ἐν τῇ ϛʹ, Φιλάμμωνα φησὶ καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι (cum Argonautis)· εἶναι δὲ Ὀρφέα, κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας.

Philammonis huius genus e Pherecydē refert *Schol. Homer.* Odyss. τ, 432. Φιλωνὶς ἡ Δηϊόνος θυγάτηρ, οἰκοῦσα τὸν Παρνασσὸν, ἐν αὐτῷ παρελέχθη καὶ Ἀπόλλωνι. εἶχε γὰρ τὸ κάλλος ἐράσμιον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τοὺς θεοὺς ζηλοτυποῦντας κατὰ τὸ αὐτῇ θελῆσαι μίσγεσθαι. εἶτα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται Φιλάμμων ἀνὴρ σοφιστὴς, ὃς καὶ πρῶτος ἐδόκει χοροὺς συστήσασθαι παρθένων, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ Αὐτόλυκος, ὃς οἰκῶν τὸν Παρνασσὸν πλεῖστα κλέπτων ἐθησαύριζεν. εἶχε γὰρ ταύτην τὴν τέχνην παρὰ τοῦ πατρὸς, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτε κλέπτοι τὶ, λανθάνειν, καὶ τὰ θρέμματα τῆς λείας ἀλλοιοῦν, εἰς ὃ θέλοι μορφῆς, ὥστε πλείστης αὐτὸν δεσπότην γενέσθαι λείας. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Deion s. Deioneus, rex Phocidis vel potius Phthiotidis (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 144.), dicitur e Diomede, Xuthi filia, Asteropoeam genuisse. v. *Apollod.* 1, 9, 4. Sed cum *Apollodorus* nec Diae meminerit, quae et ipsa fuit Deionis filia (v. fragm. LXVIIII.),

Digitized by Google

LXVIIII.), nihil obstat quo minus Philonidem quoque ab eo omissam dicamus. Memorat eam *Conon* narrat. 7. Sed *Hyginus* fab. 200. Daedalionis filiam vocat. παρελέχθη, nisi vitiose editum est, habet nouam plane notionem, vt sit: etiam ab Apolline fuit adamata. Ante verba καὶ Ἀπόλλωνι *Munckerus* ad *Hygin.* l. l. omissum putat nomen Ἑρμῆ, quod sane desiderari videtur a sequentibus. Sic quoque participium ζηλοτυποῦντας non habet, vnde pendeat, nisi intelligere velimus εἶναι vel γενέσθαι, et ante genitiuum Ἑρμοῦ desideratur particula δέ. Autolycus ap. *Pauf.* 8, 4. p. 605. dicitur *εἰκῶν μὲν ἐν τῷ ὄρει τῷ Παρνασσῷ, λεγόμενος δὲ Ἑρμοῦ παῖς εἶναι, Δαιδαλίωνος δὲ ὢν τῷ ἀληθεῖ λόγῳ.* Ab *Apollodoro* 1, 9, 16. recensetur in Argonautis. Quae Scholiastes Apollonii de Orphei genealogia affert, ea possunt quidem ex Asclepiade quodam desumta putari, sed non ita debent intelligi, vt Pherecydes ipse Asclepiadem auctorem secutus sit, cum nullus notus sit Asclepiades Pherecyde vetustior.

Oeagri proprie, sed e vulgari fama Apollinis, et Calliopes filius atque adeo frater Lini dicitur Orpheus ab *Apollod.* 1, 3, 2. et *Hygin.* fab. 14. cf. *Pauf.* 9, 30. p. 768.

XVIIII.

Schol. Apollon. 2, 181. *ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ (εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε καὶ Παφλαγόνες), Φερεκύδης ἐν τῇ ς′ φησί.*

Phineus a Pherecyde, vt ab Hesiodo, Asclepiade et Antimacho, dictus fuit Phoenicis illius, qui patrem Agenorem habuit, et Cassiepeae filius,

teste *Schol. Apollon.* 2, 178. Pro Agenoris filio eum habuit *Hellanicus* fragm. 83. qui cum nostro consentit de regni ambitu. cf. *Hygin.* fab. 19. Cassiepeam *Apollodorus* 3, 1, 2. vocat Cephei vxorem. Sed possunt et Cepheus et Phoenix coniugem hoc nomine habuisse.

XX.

Schol. Apollon. 2, 271. *ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς* (Harpyias) *ἐδίωκον* (Boreae filii), *Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί.*

Hi Boreae filii, Zetes et Calais, de quibus vid. *Apollod.* 1, 9, 16. et 21. cum notis *Heynii* p. 192. sqq. artificibus etiam extiterunt operum argumentum. Certe Amyclis tale opus visebatur. v. *Paus.* 3, 18. p. 256. De Harpyiis sufficiet verba *Tzetzae* ad *Lycophr.* 167. attulisse: *Ἅρπυιαι δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Ἀελλὼ, καὶ Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ, Ἴριδος ἀδελφαὶ, θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεα τινὰ ἁρπακτικὰ, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας, Ἐράσειαν καὶ Ἁρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος.* De mari Aegaeo dicetur infra, fragm. LXII.

XXI.

Schol. Apollon. 2, 299. *Φερεκύδης ἐν ς΄ φησιν, εἰς τὸ σπέος αὐτὰς* (Harpyias) *φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.*

De hoc *λόφῳ Ἀργινοῦντι* nil mihi innotuit.

XXII.

Digitized by Google

XXII.

Schol. Apollon. 3, 411. Agrum illum Marti ſacrum, quem *Apollonius* τετράγυιον vocat, et quem Aeetes duobus tauris aeripedibus et igniuomis iunctis colebat, πεντηκοντάγυιον φησὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ἕκτῃ.

De tauris ipſis haec habet idem *Schol.* ad v. 230. ὅτι χαλκόποδες οἱ ταῦροι καὶ πῦρ πνέοντες, καὶ Φερεκύδης φησί. Quibus deſcriptionibus nihil ſignificari niſi tauros egregie laboribus ferendis facile pares, ac robuſtiſſimos, viri docti omnes conſentiunt.

E LIBRO VII.

XXIII.

Schol. Apollon. 4, 156. Φερεκύδης φησιν ἐν ἑβδόμῳ, φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ Ἰάσονος.

Eadem narrauerat *Herodorus.* (v. *Schol. Apollon.* 4, 87.) Sed *Apollonius* 4, 156. ſqq. *Antimachum* ſecutus, item *Hyginus* fab. 22. et *Apollod.* 1, 9, 23. hunc draconem, velleris aurei cuſtodem, dixerunt a Medea per venena fuiſſe ſopitum, tantummodo.

XXIIII.

Schol. Apollon. 4, 223. Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ τὴν Μήδειαν φησὶν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας. ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι, καὶ μελίσαντας

σαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. et ad v. 228. Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ, διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον, καὶ μελίσαντας ῥῖψαι εἰς τὸν ποταμόν.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. prolixe narrat Medeae hiſtoriam, ſecutus et alios auctores et vero etiam Pherecydem. Apſyrtus teſte *Cic.* de N. D. 3, 19. apud *Pacuuium* eſt Aegialeus, ſed illud nomen veterum litteris vſitatius. A Pherecyde vocatus fuit Ἄξυρτος, vt colligo e *Schol. Eurip.* Med. 167. ὁ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. niſi forte corruptus eſt locus. Erat frater Medeae. v. *Apollod.* 1, 9, 24. qui dicit, Medeam fratris interfecti membris disperſis Aeetam patrem moratam eſſe. Quae quidem videtur fuiſſe maxime vulgaris traditio, quod intelligi poteſt e *Cic.* leg. Manil. 9. *Ennio* ap. *Cic.* de N. D. 3, 26. *Ouidio* triſtt. 3, 9, 27. ſq. etc. Cum vero ea non magnopere differat a Pherecydis narratione, recte dicere poſſumus cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 208. Apollodorum ſecutum eſſe Pherecydem.

XXV.

Schol. Homer. Odyſſ. λ, 320. Κέφαλος ὁ Δηϊονέως γήμας Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως, ἐν τῇ Θορικῶν κατῴκει. θέλων δὲ τῆς γυναικὸς ἀποπειρᾶσθαι, λέγεται εἰς ἀποδημίαν ἐπὶ ἔτη ὀκτώ, καταλιπὼν αὐτὴν ἔτι νύμφην οὖσαν. ἔπειτα κατακοσμήσας, καὶ ἀλλοειδῆ ἑαυτὸν ποιήσας, ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἔχων κόσμον. καὶ πείθει τὴν Πρόκριν δέξασθαι τοῦτο, καὶ συμμιγῆναι αὐτῷ. ἡ δὲ Πρόκρις ἐποφθαλμίσασα τῷ κόσμῳ, καὶ τὸν Κέφαλον ὁρῶσα κάρτα καλὸν, συγκοιμᾶται αὐτῷ. ἐκφήνας δὲ ἑαυτὸν ὁ Κέφαλος, αἰτιᾶται τὴν Πρόκριν. οὐ μὴν ἀλλὰ καταλλαγεὶς ἐξέρχεται ἐπὶ θήραν. πυκνῶς δὲ αὐτοῦ τοῦ-

το

Digitized by Google

το δρῶντος, ὑπόπτευσεν ἡ Πρόκρις, ὅτι μίσγεται γυναικὶ ἑτέρᾳ. προσκαλεσαμένη οὖν τὸν οἰκέτην ἔλεγεν εἰ συνοῖδεν. ὁ δὲ θεράπων ἔφη τὸν Κέφαλον ἰδεῖν ἐπί τινος ὄρους κορυφὴν, καὶ λέγειν συχνῶς· ὦ Νεφέλα παραγενοῦ. καὶ τοῦτο μόνον συνειδέναι. ἡ δὲ Πρόκρις ἀκούσασα ἔρχεται εἰς ταύτην τὴν κορυφὴν, καὶ κατακρύπτεται. καὶ τὸ αὐτὸ λέγοντος αὐτοῦ πυθομένη, προστρέχει πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Κέφαλος ἰδὼν αὐτὴν αἰφνιδίως, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεται. καὶ ὥσπερ εἶχε βάλλει μετὰ χεῖρα ἀκοντίῳ τὴν Πρόκριν, καὶ κτείνει. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἐρεχθέα, θάπτει πολυτελῶς αὐτήν. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ζῇ.

Omnino cf. *Eustath.* ad h. l. p. 1688, 20. De Cephalo eiusque temerario facto, propter quod ei iudicium in Areopago subeundum fuit, vid. ad *Hellanic.* p. 125. sq. vbi etiam Procridis et Erechthei breuis mentio facta est. In verbis ἐν τῇ Θορίέων, si recte haberent, intelligendus esset ablatiuus φυλῇ. Sed velim potius pro τῇ legere τῷ, np. δήμῳ. Nam non solum Θοραὶ fuit δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, sed etiam Θόρικος, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, teste *Diodoro* in libro περὶ δήμων ap. *Harpocrat.* Θόρικον h. l. intelligendum esse docet *Antonin. Liberalis* c. 41. cf. interpp. ad *Thucyd.* 8, 95. et *Meurs.* de pagis, in *Gronouii* thes. T. IV. p. 720. sq. Verbum ἀποπειρᾶσθαι eodem modo constructum et eodem sensu adhibitum extat in *Schol. Theocr.* 3, 2. Pro verbo λέγεται vel aliud verbum ponendum est, quod significet *parat se*, vel quod magis placet, omissus esse putandus est infinitiuus ἀπελθεῖν, vel similis. Δέξεσθαι mutari debet in δέξασθαι, et ὑπόπτευσεν in ὑπώπτευσεν. Post βάλλει ante μετὰ ex *Eustathio* inseri debet

debet τῷ. *Pausanias* 1, 37. p. 91. ita narrat de Cephalo: Κέφαλον τὸν Δηϊονέως, συνεξελόντα λέγουσιν Ἀμφιτρύωνι Τηλεβόας, τὴν νῆσον οἰκῆσαι πρῶτον, ἣ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κεφαλληνία καλεῖται. μετοικεῖν δὲ αὐτὸν τέως ἐν Θήβαις, φεύγοντα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὸν Πρόκριδος τῆς γυναικὸς φόνον. Similia habet *Antoninus* l. l. Idem *Pausanias* 10, 29. p. 870. picturam aliquam commemorat, in qua fuerit Procris, et post eam Clymene, sed ita vt haec tergum obuerteret: In Νόστοις tradi, Clymenem esse Minyae filiam (cf. *Schol. Apollon.* 1, 45. 230. et *Eustath.* l. l. p. 1688. sq.) et Cephalo nupsisse, qui ex ea genuerit Iphiclum. Sed Procridem ait *Pausanias* omnium consensu dici ante Clymenen cum Cephalo consueuisse.

XXVI.

Schol. Homer. Odyss. λ, 289. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος ἔχων θυγατέρα Πηρῶ τοὔνομα κάλλει εὐπρεπεστάτην, οὐδενὶ ταύτην ἐξεδίδου πρὸς γάμον, εἰ μὴ πρότερον ἐκ Φυλάκης τὰς τῆς μητρὸς Τυροῦς ἐλάσειεν τὶς βοῦς παρ' Ἰφίκλου. πάντων δὲ ἀπορουμένων, Βίας ὁ Ταλαοῦ μόνος ὑπέσχετο δράσειν τοῦτο. καὶ πείθει τὸν ἀδελφὸν Μελάμποδα, ῥέξαι τὸ ἔργον. ὁ δὲ καίπερ εἰδὼς ἅτε δὴ μάντις ὅτι ἁλώσεται ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν ὀφρὺν ἀφικνεῖται ἐπὶ τὰς βοῦς. οἱ δὲ φύλακες ἐνταῦθα καὶ οἱ βουκόλοι κλέπτοντα αὐτὸν λαμβάνουσι καὶ παραδιδόασιν Ἰφίκλῳ, καὶ δεθεὶς ἐφυλάσσετο, παρεζευγμένων αὐτῷ θεραπόντων δύο, ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ αὐτὸν ἐπιεικῶς ἐθεράπευεν, ἡ δὲ γυνὴ φαυλότερον. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ὀλίγον πρὸς τὸ τελειωθῆναι περιῄει, Μελάμπους ἀκούει ὕπερθεν τινῶν σκωλήκων διαλεγομένων, ὅτι καταβεβρώκοιεν τὴν δοκόν. καὶ τοῦτο ἀκού-

σας

Digitized by Google

σας καλεῖ τοὺς διακόνους, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκφέρειν, τῆς κλίνης λαμβανομένους τὴν μὲν γυναῖκα πρὸς ποδῶν, τὸν δὲ ἄνδρα πρὸς κεφαλῆς. οἱ δὲ αὐτὸν ἀναλαβόντες ἐκφέρουσιν. ἐν τοσούτῳ δὲ καὶ ἡ δοκὸς καταγνῦται καὶ ἐπιπίπτει τῇ γυναικὶ, καὶ κτείνει αὐτήν. ὁ δὲ ἀνὴρ ἐξαγγέλλει τῷ Φυλάκῳ, ὁ δὲ Φύλακος Ἰφίκλῳ τὰ γενόμενα. οἱ δὲ ἐλθόντες παρὰ τὸν Μελάμποδα, ἐρωτῶσι αὐτὸν, τίς ἐστιν. ὁ δὲ ἔφη μάντις εἶναι. οἱ δὲ αὐτῷ τὰς βοῦς ἐπισχνοῦνται δώσειν, ἐὰν μηχανήν τινα εὕρῃ παίδων γενέσεως Ἰφίκλῳ· καὶ πιστοῦνται ταῦτα. ὁ δὲ Μελάμπους βοῦν ἱερεύσας τῷ Διῒ, διαιρεῖ μοίρας πᾶσι τοῖς ὄρνισιν. οἱ δὲ ἔρχονται πάντες πλὴν ἑνὸς αἰγυπιοῦ. ὁ δὲ Μελάμπους ἐρωτᾷ πάντας τοὺς ὄρνιθας, εἴ τις οἶδε μηχανὴν, πῶς ἂν Ἰφίκλῳ γένοιντο παῖδες. ἀποροῦντες δὲ ἐκεῖνοι, κομίζουσι τὸν αἰγυπιόν. οὗτος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς εὐθέως εὗρεν. διώξας γὰρ τὸν Φύλακον μετὰ μαχαίρας τὸν Ἴφικλον ἔτι νεογνὸν ὄντα διὰ τὸ ἰδεῖν αὐτὸν ἄτοπόν τι ποιοῦντα. ἔπειτα τὸν Φύλακον μὴ καταλαμβάνοντα, πῆξαι τὴν μάχαιραν εἴς τινα ἄχερδον. καίπερ φῦναι αὐτὴν τὸν φλοιόν. τὸν δὲ Ἴφικλον διὰ τὸ δέος μηκέτι παῖδας ποιῆσαι. ἐκέλευσεν οὖν ὁ αἰγυπιὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἐν τῷ ἀχέρδῳ κομίζειν, καὶ ἀποσμήξαντα τὸν ἰὸν διδόναι ἀπ' αὐτῆς πιεῖν ἐν οἴνῳ δέκα ἡμέρας Ἰφίκλῳ. γεννῆσαι δὲ αὐτῷ παῖδας ἐκ τούτου. ποιήσας δὲ ὁ Ἴφικλος τοῦτο, τὴν γονὴν ἀναῤῥώννυσι. καὶ ἴσχει Ποδάρκην παῖδα. καὶ δίδωσι τὰς βοῦς τῷ Μελάμποδι. ὃς λαμβάνει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ Βίαντι πρὸς γάμον, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες, Περιαλκὴς, καὶ Ἄρητος, καὶ Ἀλφεσίβοια. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ἑβδόμῃ.

De

De Neleo, Pyli rege, patre Nestoris, statim ponam aliam Pherecydis narrationem ex eodem Scholiasta ad v. 280.

Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς παῖς, ἐξελασθεὶς ὑπὸ Πελίου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰωλκοῦ, ἀφίκετο εἰς Μεσήνην τῆς Πελοποννήσου. καὶ λαβὼν παρὰ ἐγχωρίων, τὴν Πύλον κτίζει. καὶ γαμεῖ Χλῶριν, τὴν Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου καὶ Φερσεφόνης τῆς Μίου θυγατέρα. βασιλεύει τε οὐ μόνον τῶν Πυλίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Ὀρχομενῷ, καὶ γίνεται εὐδαιμόνων. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Fere eadem tradiderat *Hellanicus* fragm. XII. ad q. l. dixi de vrbe Iolco et Pylo. Neleus etiam a *Pausania* 10, 29. p. 870. dicitur filius Neptuni, Chloridis maritus. Distinguendus autem est, quod non feci in notis ad Hellanic. p. 52. a Neleo Attico, Codri filio, qui proprie dicebatur Νειλεύς, si credere possumus *Eustathio* ad *Homer.* Odyss. λ, p. 1681, 55. Sed *Tzetza* teste ad *Lycophr.* 387. ab Aeolibus tantum scribitur Νείλευς. Non vero Neleum, sed Pylum, filium Clesonis, deductis e Megaride colonis Lelegibus Pylum vrbem primum condidisse, quem paullo post Neleus et Pelasgi Iolco venientes expulerint, auctor est *Pausanias* 4, 36. in. a quo eodem 5, 16. p. 417. etiam Chloris dicitur Amphionis filia, vnde ap. eundem 9, 36. extr. vbi haec leguntur: Νηλεὺς Κρηθέως (non Neptuni: quae controuersia optime componi potest e *Schol. Homer.* Odyss. μ, 70. *Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα*, cf. ad *Hellanic.* p. 52.) *βασιλεύων Πύλου γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου*, *Hartungus* recte Χλῶριν innuebat

Digitized by Google

nuebat legendum esse. Sed idem debebat quoque Ἰλασσίου in Ἰάσου mutare. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 151. vbi etiam in nostro loco pro τῆς Μίου legi iubet τῆς Μινύου, vt intelligatur Orchomeni in Boeotia rex. Quae viri magni emendatio haud dubie vera est. Quod si recte Scholiastes Pherecydem inspexit et diligenter exscripsit, non satis vera h. l. tradidisse putandus est Pherecydes. Neleus enim Pyliorum tantum rex fuit, non item Orchomeniorum. vid. *Heyn.* l. l. p. 589.

Pherecydis locum priorem inprimis secutus videtur *Apollodorus* 1, 9, 12. Filiam Nelei Πηρὼ memorant quoque *Pauſ.* 10, 31. p. 876. *Eustath.* ad Odyss. ο, p. 1779, 52. sqq. *Schol. Theocrit.* 3, 43. aliique, sed non item *Schol. Apollon.* 1, 156. vbi Nelei vxores et filii recensentur.

Phylace erat Thessaliae oppidum, ad montem Othryn in Phthiotide. v. *Strab.* 9, p. 433. B. *Schol. Theocr.* 3, 45. Tyro erat Nelei mater, filia Salmonei ex Alcidice. v. *Homer.* Odyss. λ, 234. sqq. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. Haec teste *Eustathio* p. 1685, 5. post patris mortem educata erat apud Deionem, vel, vt *Tzetzes* narrat, apud Cretheum, vtrumque Salmonei fratrem. (cf. *Apollod.* 1, 7, 3.) Sed mortuo Deione nepos ejus et successor in Phylaces regno, Iphiclus s. Iphicles, quaedam bonorum, quae Tyro in eius aedibus possederat, in his egregias boues, mala fraude sibi vindicauit. Neleus igitur matris amore ductus fecit id, quod hic narratur. *Pausaniae* aetate in vrbe Pylo monstrabatur adhuc spelunca, in qua et Nestoris et nostri Nelei boues, quas Thessalicas putat, dicuntur stabulatae esse. v. *Pauſ.* 4, 36. p. 371. sq.

In

In genitiuo Ταλαοῦ intelligi debet nomen πατήρ. cf. *Apollod.* 1, 9, 13. etc. Nam pater Biantis fuit Amythaon, filius Crethei atque Tyrus. Melampus, vates ſatis nobilis, (v. *Herodot.* 2, 49.) cui Megarenſes in oppido Aegiſthenis templum exſtruxerunt et ſacra fecerunt, auctore *Pauſania* 1, 44. p. 107. dicitur inprimis beſtiarum ſermones intellexiſſe, οἷα ὑπὸ δρακόντων καθαρθεὶς τὰ ὦτα, quae ſunt verba *Euſtathii* p. 1685, 24. cf. *Schol. Apollon.* 1, 118. Talia fingebant olim ad augendam artis vaticinandi peritiam. Per τὴν ὀφρὺν videtur tumulus quidam ſiue collis intelligi, in quo fortaſſis paſcebantur boues. Pro ἐφυλάσσετο, quod etiam *Euſtathius* p. 1685, 20. exhibet, vulgo male legitur ἐφυλάσσατο. Pro περήει legendum eſt περιήει. Verba λαμβανομένους (Nam ita haud dubie reponi debet pro λαμβανόμενος), τὴν μὲν γυναῖκα --- κεφαλῆς, quomodo capienda ſint, docet *Euſtath.* p. 1685, 26. δραξαμένους τὴν μὲν γυναῖκα, τῶν κάτω τῆς κλίνης· τὸν δὲ ἄνδρα, τῶν πρὸς τῇ κεφαλῇ. Phylacus erat Deionis filius, pater Iphicli. Hic Iphiclus diſtinguendus eſt ab illo, qui Theſtii filius et Argonauta fuit. v. *Apollod.* 1, 9, 16. Noſtrum enim negauit Pherecydes in argonautarum numero fuiſſe.

Schol. Apollon. 1, 45. et ex eo *Phauorin.* in v. Ἴφικλος. ἐπισημαίνεσθαι δ' ἄξιον, ὡς οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον.

In verbis αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς hoc vltimum σπορᾶς videtur abeſſe poſſe. Certe non eſt in *Euſtath.* p. 1685, 32. Sed poteſt etiam σπορὰ de ipſis filiis intelligi, vt ἀπαιδία σπορᾶς eodem modo dictum ſit, quo ap. *Sophocl.* Electr. 36.

36. ἄσκευος ἀσπίδων, ap. *Eurip.* Electr. 1130. οἶκος ἀγέ'των φίλων (pro quo Helen. 531. eſt ἄφιλος φίλων,) Andromach. 714. ἄπαιδας τέκνων. ad quem locum et ad v. 612. vid. *Barneſ.* Pro διώξας ſine vlla dubitatione reſcribendum eſt διῶξαι. ἄχερδος eſt genus ſpinae, conficiendis ſepibus aptum. v. *Euſtath.* ad Odyſſ. ξ, p. 1748, 47. qui tamen p. 1685, 33. explicat per pyrum agreſtem. *Schol. Theocr.* l. l. ſimpliciter δένδρον habet. Pro καίπερ φῦναι αὐτὴν legendum eſt καὶ περιφῦναι αὐτῇ np. μάχαιρα. v. *Euſtath.* l. l. Verba ἀπ' αὐτῆς paullo remotiora ſunt, quam vt commode poſſint ad μάχαιραν referri. Mallem ἀπ' αὐτοῦ, np. ἰοῦ. cf. *Schol. Theocr.* et *Euſtath.* ll. ll. Pro γεννῆσαι δὲ αὐτῷ melius videtur γεννήσειν δὲ αὐτόν. *Podarces* hic non confundendus eſt cum alio Podarce, qui poſtea ſub Priami nomine ſatis nobilitatus eſt, filio Laomedontis. v. *Apollod.* 2, 6, 4. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335. 337. Pro ἃς λαμβάνει αὐτὴν, in quibus manifeſta lacuna eſt, ex *Euſtath.* p. 1685, 44. haec ſaltem poſſent reponi: ἃς λαμβ. καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον, δίδωσιν εἰς ἕδνον τῷ Νηλεῖ, καὶ τὴν Πηρὼ λαμβάνει αὐτὴν τῷ ---. Ἄρητος ap. *Apollon. Rhod.* 1, 118. eſt Ἀρήϊος, vbi etiam alius Biantis filius, Talaus, commemoratur. Et haud dubie Ἄρητος eſt vitioſa ſcriptura. v. *Burmann.* catalog. Argonaut. in v. Areius. Ἀλφεσίβοια extat quoque ap. *Theocrit.* 3, 45. Sed ap. *Euſtath.* male editur Ἀλκεσίβοια.

De Nelei et Neſtoris poſteris Pherecydem multa, quae nunc neſcimus, narraſſe puto. Neſtor filium habuit Antilochum, Antilochus Paeonem. Neleus praeter Neſtorem genuit Periclymenum, Periclymenus Penthilum, non confunden-

dum illum cum eo, de quo ad Hellanicum dixi p. 46. Penthilus Borum, Borus Andropompum, Andropompus Melanthum. Melanthus cum Paeonis posteris, cum Alcmaeone aliisque Nestoris nepotibus ab Heraclidis e Messenia pulsi Athenas se receperunt, et nomen praebuerunt duabus nobilibus gentibus, Paeonidarum et Alcmaeonidarum. Melanthus Thymoeten, filium Oxyntae, vltimum e Thesei posteris Atheniensium regem, expulit et regnum inuasit. v. *Pauf.* 2, 18. p. 151. sq. Huius Melanthi filius erat nobilissimus ille Codrus (v. *Pauf.* 1, 19. p. 45.), de cuius morte omnia nota sunt. cf. supra §. 12. Codrus praeter Medontem, Nileum et alios, filium habuit Androclum. De hoc nobis aliquam Pherecydis narrationem seruauit *Strabo* 14, p. 632. C.

ταύτης (τῆς Ἰωνικῆς παραλίας) φησὶ Φερεκύδης Μίλητον μὲν, καὶ Μυοῦντα, καὶ τὰ περὶ Μυκάλην καὶ Ἔφεσον, Κᾶρας ἔχειν πρότερον· τὴν δ' ἑξῆς παραλίαν μέχρι Φωκαίας, καὶ Χίου, καὶ Σάμου, ἧς Ἀγκαῖος ἦρχε, Λέλεγας· ἐκβληθῆναι δ' ἀμφοτέρους ὑπὸ τῶν Ἰώνων, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Καρίας ἐκπεσεῖν. Ἄρξαι δέ φησιν Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ βασιλέως Ἀθηνῶν· γενέσθαι τοῦτον Ἐφέσου κτίστην.

Scilicet Androclus non solus, sed cum fratribus Nileo, Cyareto aliisque, cum parte Thebanorum, Orchomeniorum, Phocensium et Abantum, colonias Ionum deduxit in Asiam, vbi varias regiones occuparunt: Nileus Miletum, olim Anactoriam dictam, Androclus Ephesum atque Samum, Cyaretus Myunta. Fuit haec tertia Graecorum colonia,

nia, quam quidem deducebant duces barbari proprie, non Iones. Codri enim filii, vt vidimus, matribus tantum Atheniensibus nati paternum genus a Messeniis ducebant. v. *Pauſ.* 7, 2. sq. cf. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 226. sq. Pro Ἀγκαῖος vulgo male legitur ἀναγκαῖος. Ancaeus enim, distinguendus ab eo, de quo fragm. XXVII. dicetur, teste *Asio* ap. *Pauſ.* 7, 4. et *Schol. Apollon.* 2, 868. erat filius Neptuni ex Astypalaea, et imperabat illis populis, qui Leleges dicebantur. Leleges autem et Cares omnem illam regionem tenuisse, quae postea Ionia dicebatur, testantur etiam *Strabo* 7, p. 321. D. et *Herodot.* 1, 142. Ceterum ex iis, quae dicta sunt, intelligitur, quam errauerit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 8, 5. vbi Neleum, Codri filium, haud dubie ideo a *Strabone* 14, init. dicit Pylium genere appellari, quia eodem Nelei nomine Nestoris quoque pater vsus sit.

Alia, quae huc pertinet, Pherecydis narratio extat ap. *Schol. Hom.* Odyss. ο, 225. Μελάμπους ὁ Ἀμυθάονος παῖς, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διὰ τῆς μαντικῆς τεράστια ἐποίει, οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτῷ καὶ οὗτος ἐνδοξότατος ἆθλος ἐγένετο. τῶν γὰρ Προίτου θυγατέρων, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων, Λυσίππης καὶ Ἰφιανάσσης, διὰ τὴν ἀκμαιότητος ἀνεπιλογιστίαν ἁμαρτουσῶν εἰς Ἥραν. παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεών, ἔσκωπτον αὐτὸν (*Barneſ.* αὐτὴν), λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὢν παραγενόμενος ὁ Μελάμπους, ὑπέσχετο πάσας θεραπεύειν, εἰ λάβοι κατάξιον τῆς θεραπείας μισθόν. ἤδη γὰρ ἡ νόσος δεκαετής, καὶ ὀδύνην φέρουσα οὐ μόνον αὐταῖς ταῖς κόραις, ἀλλὰ καὶ τοῖς γεγεννηκόσιν. ἐπαγγειλαμένου δὲ τοῦ Προίτου τῷ Μελάμποδι καὶ μέρος τῆς βασι-

σιλείας, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων ἣν ἂν θέλοι εἰς γάμον δώσειν, ἰάσατο την νόσον ὁ Μελάμπους, διά τε ἱκεσιῶν καὶ θυσιῶν τὴν Ἥραν μειλιξάμενος, καὶ λαμβάνει πρὸς γάμον Ἰφιάνασσαν, ἕδνον αὐτὴν τῶν ἰατρειῶν καρπωσάμενος. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Proetus fuit filius Abantis et Ocaliae (v. *Apollod.* 2, 2, 1. cum notis *Heynii* p. 276.), et cum fratre Acriſio ita partitus eſt regnum paternum, vt ipſe Heraeum, Midean, Tiryntha, et oram Argiuae regionis maritimam teneret, Acriſius vero maneret Argis. v. *Pauſ.* 2, 16. p. 145. Alius Proetus fuit filius Therſandri, pater Maerae, de quo vid. fragm. LXXII. Noſtri Proeti filiae ap. *Apollod.* §. 2. vocantur Λυσίππη, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα. Cauſſam inſaniae varie tradunt veteres. Cum Pherecyde tamen magis quam ceteri conſentit *Acuſilaus* apud *Apollodorum*: διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. In ſequentibus verbis dura quaedam anacoluthia eſt: ἁμαρτουσῶν --- παραγενόμεναι --- καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὤν. Non tamen aliquid excidiſſe putauerim. De loco, vbi Melampus ſanauerit Proetidas, nihil habet Noſter, et videtur putaſſe, id in ditione Proeti factum eſſe. Sed *Apollodorus* dicit, Sicyonem eas a Melampode de montibus compulſas fuiſſe, priusquam vero illuc omnes perueniſſent, natu maximam Iphinoen mortuam eſſe. Quae fama, cum Iphinoe non memoretur a Pherecyde, ignota fuiſſe ei videtur. *Pauſanias* 8, 18. extr. τὰς θυγατέρας, inquit, τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσοὺς (oppidum olim in finibus Clitoriorum in Arcadia), καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην, Ἡμερησίαν καλοῦσιν

οἱ

Digitized by Google

οἱ Κλειτόριοι. Alias Ἡμέρας nomen hinc accepiſſe legitur Diana. v. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 236. Antea vero, vt idem in praecedentibus dicit, confugerant Proetides in ſpeluncam montium, qui Aroanii dicebantur, ſupra Nonacrin. Haec omnia, quod iam dixi, videntur eſſe ſerioris aetatis figmenta. De aliis narrationum apud veteres differentiis vid. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 279-83.

E LIBRO VIII.

XXVII.

Schol. Apollon. 1, 188. et *Phauorin.* in v. Ἀγκαῖος· *Φερεκύδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησὶ, τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν ἀποθανεῖν.*

Hunc Ancaeum, qui Lycurgi Arcadis filius atque adeo nepos Alei vocatur (v. *Apollod.* 1, 8, 2. 3, 9, 1. ſq.), Ἀρκὰς τὸ γένος ap. *Schol. Apollon.* 2, 118. ab apro Calydonio occiſum fuiſſe, tradit etiam *Apollodorus* 1, 8, 2. it. *Pauſ.* 8, 4. extr. ubi quoque in Argonautarum numero ponitur. Sed paullo alia habet idem *Pauſ.* 8, 45. p. 693. *τὸν ἐν Καλυδῶνι ὗν Ἀγκαῖος ὑπέμεινεν ὁ Λυκούργου τρωθεὶς, καὶ Ἀταλάντη τοξεύει τὸν ὗν, καὶ ἔτυχε πρώτη τοῦ θηρίου. τούτων εἵνεκα αὐτῇ κεφαλή τε τοῦ ὑὸς καὶ τὸ δέρμα ἀριστεῖα ἐδόθη.*

Digitized by Google

E LIBRO VIIII.

XXVIII.

Schol. Apollon. 1, 102. et *Phauorin.* in v. Ταίναρος· Φερεκύδης ἐν τῇ θ' φησὶν, ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐριμήδαν τὴν Δαμασίκλου. τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν.

Taenari in Spartae vicinia monumentum commemorat *Pauſ.* 3, 14. p. 240. Sed de Elato hoc, diuerſo ab Elato Arcade, de Icaro, non confundendo cum Daedali filio, de Erimeda et Damaſiclo nihil apud alios veterum inueni. De promontorio ipſo cf. *Barneſ.* ad *Eurip.* Cyclop. 291.

E LIBRO X.

XXVIIII.

Schol. Homer. ad Odyſſ. λ, 263. Amphion et Zethus Thebas muris cinxerunt διὰ τοὺς Φλέγυας. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῶν Εὐρύμαχος ἥρμοσε τὰς Θήβας, ὥς φησι Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ.

Pro ἥρμοσε legendum eſt ἠρήμωσε. v. *Euſtath.* ad *Homer.* Odyſſ. λ, p. 1682, 55.

Schol. Apollon. 1, 735. et ex eo *Phauorin*: Ἀμφίων καὶ Ζῆθος τὰς Θήβας ἐτείχισαν. --- Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι τῆς οἰκοδομῆς· διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας εὐλαβοῦντο, βασιλεύοντι Κάδμῳ.

Haec

Haec vltima verba: *βασιλ. Κάδμῳ*, ab interpolatore profecta esse docte arbitratur *Heyn.* ad *Apollod.* p. 583. Genus Amphionis et Zethi descripserat et rem vberius tradiderat idem Pherecydes, cuius narrationis reliquiae sunt ap. *Schol.* Homer. Il. ν, 302.

Φλέγυες, (*Villois.* Φλέγυιαι) Γόρτυναν κατοικοῦντες, παρανομώτατον καὶ λῃστρικὸν διῆγον βίον, καὶ κατατρέχοντες τοὺς περιοίκους χαλεπῶς ἠδίκουν. Θηβαῖοι δὲ, πλησιόχωροι ὄντες, ἐδεδοίκεισαν (*Villois.* ἐδεδοίκεσαν) καὶ μέχρι πολλοῦ, εἰ μὴ Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης, ἐτείχισαν τὰς Θήβας. Εἶχε γὰρ Ἀμφίων λύραν, παρὰ Μουσῶν αὐτῷ δεδομένην, δι' ἧς κατέθελγε καὶ τοὺς λίθους, ὥστε καὶ πρὸς τὴν τειχοδομίαν αὐτομάτως (*Villois.* αὐτομάτους) ἐπέρχεσθαι. Τούτων μὲν οὖν ζώντων, οὐδὲν οἱ Φλέγυες (*Villois.* Φλέγυιαι) τοὺς Θηβαίους ἠδύναντο διαθεῖναι κακόν. (*Villois.* omisit κακόν.) Θανόντων δὲ αὐτῶν, ἐπελθόντες σὺν Εὐρυμάχῳ τῷ βασιλεῖ, τὰς Θήβας εἷλον. Πλείονα δὲ τολμῶντες ἀδικήματα κατὰ Διὸς προαίρεσιν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διεφθάρησαν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης. (*Villois.* plenius: διεφθ. οὗτοι δὲ ἐνέπρησαν καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.)

Est igitur hic Thebanus Amphion diuersus ab illo Iasi filio, patre Chloridis, de quo vid. ad fr. XXVI. Phlegyarum gens nomen habet a Phlegya, Orchomeni in Boeotia rege, Martis et Chryses filio, qui etiam vrbem aedificauit et suo appellauit nomine, in quam bellicosissimos Graecorum collegit. Valde illa inclaruit rei bellicae studio ac peritia (v. *Homer.* Il. ν, 301.), et inprimis infamis

 fuit

fuit ob latrocinia et vicinarum gentium depraedationes. Tandem etiam ipſum Apollinis Delphici templum diripere conati ſunt. v. *Pauſan.* 9, 36. p. 782. 10, 7. *Ouid.* metamm. 11, 413. ſq. et de bello eorum cum Phocenſibus cf. *Pauſ.* 10, 34. p. 885. qui idem 9, 9. eos incoluiſſe ait Minyadem regionem. Sed quomodo dici poſſint Γόρτυναν κατοικοῦντες, non ſatis intelligo. Gortyna enim erat vel Cretae vel Arcadiae oppidum. Fortaſſis tamen accipere debemus de illo oppido Macedoniae, quod et Gortynia et Gordynia dicebatur. At ita non erant Thebanis πλησιόχωροι. Scilicet hic videtur eſſe loci ſenſus: Phlegyes qui olim Gortynam incoluerant, nunc vero in Phocidem migrarant --- cf. *Pauſan.* 10, 4. niſi quis Γόρτυναν malit in Γυρτῶνα mutare, quod erat Perrhaebicum oppidum. Certe *Strabo* 9, p. 442. B. olim dicit Phlegyas vocatos eſſe, qui poſtea Γυρτώνιοι fuerunt. Amphionis ac Zethi mater, *Antiope*, ab *Homero* quidem Odyſſ. λ, 260. dicitur Aſopi filia, ab aliis vero, vt ab ipſo Pherecyde, quem ſequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 436. Nyctei. v. *Euſtath.* ad illum locum p. 1682, 43. Hos Antiopes filios non niſi lyrae cantu moenia exſtruxiſſe, vetus quidem fama eſt, ſed recentior tamen Homero. quod iam *Pauſanias* obſeruauit 9, 5. p. 720. Ἀμφίων καὶ Ζῆθος --- Λύκου (qui fuit rex Thebanorum) τῇ μοίχῃ κρατοῦσιν. ὡς δὲ ἐβασίλευσαν, τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, καὶ Θήβας ὄνομα ἔθεντο κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης (quae Nympha ipſa quoque fuit Aſopi filia, v. *Pauſ.* 2, 5. p. 122.). Tum affert locum *Homeri* Odyſſ. λ, 263-65. et ita pergit: ὅτι δὲ Ἀμφίων ἤδε καὶ τεῖχος ἐξειργάζετο πρὸς τὴν λύραν, οὐδένα ἐποιήσατο (Homerus) λόγον ἐν τοῖς ἔπεσι. cf. *Euſtath.* l. l. Pherecydes vero auctor

auctor fuit, Amphioni lyram illam a Musis esse donatam.

Schol. Apollon. 1, 741. et ex eo *Phauorin.*: λύραν Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ (*Phau.* ἱστοριῶν) δοθῆναι Ἀμφίωνι φησὶ ὑπὸ Μουσῶν.

Habuerunt autem Amphion et Zethus Locrum aedificationis socium. v. fragm. LXXII. *Eurymachus* fuit rex Phlegyarum. v. *Eustath.* l. l. Amphioni et Zetho commune monumentum, idque simplex (γῆς χώματι οὐ μέγα), positum fuisse, narrat *Pausan.* 9, 17. p. 744. vbi etiam de Tithorensium circa illud superstitione agit. cf. *Schol. Eurip.* Phoenn. 147. De mortis genere, quo Amphion obierit, controuersia est. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 595. Zethus, teste *Pausania* 9, 5. p. 721. prae tristitia mortuus est, cum filium ex se genitum mater ipsa interfecisset. Eadem videtur Pherecydis fuisse narratio, quod colligi potest e *Schol. Homer.* Odyss. τ, 523.

τῇ Νυκτέως Ζεὺς μίγνυται. ἐξ ἧς Ζῆθος γίγνεται καὶ Ἀμφίων. οὗτοι τὰς Θήβας οἰκοῦσι πρῶτοι, καὶ καλοῦνται Διὸς κοῦροι λευκόπωλοι. γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Ἀηδόνα τὴν τοῦ Πανδαρέου. τῶν δὲ γίνεται Ἴτυλος καὶ Νηΐς. Ἴτυλον δὲ ἡ μήτηρ Ἀηδὼν ἀποκτείνει διὰ νυκτὸς, δοκοῦσα εἶναι τὸν Ἀμφίονος παῖδα, ζηλοῦσα τὴν τοῦ προειρημένου γυναῖκα, ὅτ' αὐτῇ μὲν ἦσαν ἓξ παῖδες, αὐτῇ δὲ δύο. ἐφορμᾷ δὲ ταύτῃ ὁ Ζεὺς ποινήν. ἡ δὲ εὔχεται ὄρνις γενέσθαι, καὶ ποιεῖ αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἀηδόνα. θρηνεῖ δὲ αἰεί ποτε τὸν Ἴτυλον, ὥς φησι Φερεκύδης.

Pertinent ad hanc historiam verba veteris, vt videtur, poetae ap. *Schol. Theocr.* 3, 7. παῖδ' ὀλοφυρο-

φυρομένην Ἴτυλον. et locus *Schol. Eurip.* Phoenn. 1111.

Νηίταις πύλαις] ἢ ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ ἐπεὶ νεάται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός.

Iam *Pausaniam* audiamus 9, 8. p. 727. τὰς Νηΐτας ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε. ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν. ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα Νηῒς γένοιτο· ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νηΐδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας. Videtur igitur temporis longinquitate filia in filium mutata fuisse. Antiqua monumenta et alia memoratu digna, quae in vicinia huius portae reperiebantur, describit idem c. 25.

Epigramma aliquod in Zethi monumento positum habet *Brunck.* in analect. T. I. p. 183. n. III. De interitu Phlegyarum haec leguntur ap. *Pausan.* 9, 36. p. 783. τὸ Φλεγυῶν γένος ἀνέτρεψεν ἐκ βάθρων ὁ θεὸς κεραυνοῖς συνεχέσι, καὶ ἰσχυροῖς σεισμοῖς· τοὺς δὲ ὑπολειπομένους νόσος ἐπιπεσοῦσα ἔφθειρε λοιμώδης· ὀλίγοι δὲ καὶ ἐς τὴν Φωκίδα διαφεύγουσιν ἐξ αὐτῶν.

Amphionis vxor, cui Antiope fecunditatem inuidit, fuit Niobe, Tantali filia, vt notum est. Quotnam liberos habuerit, magnus veterum dissensus est. Pherecydes quidem duodecim attulit.

Schol. Eurip. Phoenn. 162. Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ς'. Ἀλαλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ

δὲ ς'. Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὤρην, Λαμίππην, Πελοπίαν.

Apollodorus 3, 5, 6, recenset septem Niobae filios, totidemque filias. Eundem liberorum numerum ei tribuunt *Antipater Sidonius* in *Brunckii* analectis T. II. p. 17. n. XLII. et *Leonidas Alexandrinus* ibid. p. 193. n. XVI. Sed *Theodorides* ibid. p. 42. n. VII. δυωδεκάπαιδα λοχείην, *Hellanicus* fragm. XXII. quatuor filios et tres filias. Ceteros nunc non curo. Epitaphium Niobae, quod a *Schol. Sophocl.* Electr. 152. aliisque laudatur, vulgo dicunt ab *Agathia* profectum esse. Sed *Brunckius*, qui illud in analecta sua transtulit, T. III. p. 281. n. DCXIII. antiquius putat.

XXX.

Schol. Apollon. 4, 1396. Φερεκύδης ἐν δεκάτῳ, τῆς Ἥρας γαμουμένης φησὶ τὴν γῆν ἀναδοῦναι ἐν τῷ Ὠκεανῷ μῆλα χρυσᾶ, ἢ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δὲ αὐτὰ Δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν καὶ φωνὰς παντοίας, καὶ ὅτι αἱ Νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος, οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ περὶ τὸν Ἠριδανὸν, ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι, μαθεῖν παρὰ Νηρέως ποῦ ἂν εἴη τὰ χρύσεα μῆλα. λαβεῖν δὲ αὐτὸν βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενον εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ· εἶτα ἐς τὴν παλαιὰν ὄψιν καταστάντα, δηλῶσαι τὸν τόπον. ὁ δὲ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἀφικόμενος δὲ εἰς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην, ἔνθα ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος· ὃν κτείνει, καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ

τοὺς

Digitized by Google

τοὺς ὀπάονας, πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, ἔνθα ἐξενοκτόνουν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ, καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. καὶ λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης, καὶ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα, καὶ ὀφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, οἰκτείρει αὐτὸν ἱκετεύοντα· καὶ κτείνει τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιε, τοξεύσας προσπετώμενον. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται, ἐλθόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα, κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ· καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν τὸν οὐρανὸν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα· διηγησάμενος τὸν ἆθλον. δοὺς δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ' οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος, δόλῳ ἀντεπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι. ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς ὑποθέμενος, κελεύειν δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ πήραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ὁ δὲ, καταθεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ' Εὐρυσθέα, καὶ δεικνύει αὐτῷ ταῦτα.

Hygin. poet. astron. 2, 3. p. 361. ed. *Muncker.* *Ait Pherecydes, Iunonem cum duceret Iupiter uxorem, Terram inuenisse* (leg. *venisse*) *ferentem*

tem aurea mala cum ramis. Quae Iunonem admiratam, petiiſſe a Terra vt in ſuis hortis ſereret, qui erant vsque ad Atlantem montem.

Eratoſthenes cataſteriſm. 3. Φερεκύδης φησὶν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλθεῖν φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν Ἥραν θαυμάσαι, καὶ εἰπεῖν καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων ἀεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μήλων, κατέστησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄντα.

Cum his locis omnino conferendus eſt *Apollod.* 2, 5, 11. ἐν τῷ Ὠκεανῷ ſignificat *in inſula quadam Oceani occidentalis.* Nam alias, vt etiam mox in noſtro loco, haec mala tribuuntur inſulis *Heſperidum.* de quarum parentibus quam diuerſae ſint veterum traditiones, docuit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 413. vbi etiam egit de loco *Schol. Eurip.* Hippol. 742.

Φερεκύδης Διὸς καὶ Θέμιδος φησὶν αὐτάς.

in quo Heſperidas cum Nymphis ad Eridanum confuſas eſſe, recte ſtatuit. Erant enim Heſperi filiae, qui Atlantis vel filius vel frater erat (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 879.), atque adeo Coeli vel Iapeti neptides. v. *Diodor. Sic.* 3, 60. 4, 27. Earum inſulae et horti ab *Apollodoro* in Hyperboreis collocantur. quae videtur antiquiſſima fuiſſe traditio, nec iis quae Pherecydes narraſſe dicitur repugnat. Iobas enim, Mauritaniae rex, ap. *Athenae.* 3, p. 83. ponit eos in Libya: quam ſententiam ſecuti ſunt multi. Pherecydes autem in ſequentibus diſerte hoc negat. Dum enim Herculem non

ad

ad Hesperidas, sed ad Atlantem venisse narrat, satis patet ab eo intellecta fuisse loca extra Libyam sita. In eodem *Athenaei* loco multa disputantur de his aureis malis, vnde tandem efficitur, esse per ea citria intelligenda. cf. *Victor.* V. L. 32, 5. *Hyginus* Pherecydem non, vt *Scholiastes Apollonii*, μῆλα χρυσᾶ seiunxisse ait a μηλέαις χρυσοῦν καρπὸν φερούσαις, sed aurea mala cum ramis mali arboris coniuncta dixisse. De dracone illorum hortorum custode narrationem Pherecydis aliquam seruauit etiam *Scholiastes Germanici Caesaris* ad v. 49. p. 90. ed. Sanctandr. 1589. 8.

Hunc Pherecydes dicit inter astra collocatum beneficio Iunonis, eo quod cum nuberet Ioui Iuno, diis offerentibus munera, Terra quoque obtulerit aurea mala cum ramis: quae Iuno in hortum suum, qui erat apud Atlantem, *inferri iussit, et* Hesperides *Atlantis filias custodes posuit, quae cum a filiabus Atlantis subtraherentur et saepe vexarentur, Iuno custodem horti Draconem peruigilem implicuit arbori, quem* Hercules *interfecit, et illa astris intulit.*

Semel hic adscribere et ad rem nostram applicare liceat verba *Achillis Tatii* introd. in Arat. c. 39. p. 163. sq. χρὴ εἰδέναι, ὅτι οὔτε Κηφεὺς, οὔτε Κασσιέπεια, οὔτε Ἀνδρομέδα (neque adeo Draco) ἐστὶν ἐν οὐρανῷ. γελοῖον γὰρ ὑπονοεῖν πρὸ τούτων ἀκαταστέριστον τὸν οὐρανόν. ἀεὶ γὰρ ἦσαν ἀστέρες, καὶ πρὸ Περσέως καὶ Ὠρίωνος. διὸ καὶ ἐν διαφόροις ἔθνεσι διάφορα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄστρων ἐστὶν εὑρεῖν. --- Ἕλληνες δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἔθεντο τοῖς ἄστροις ἀπὸ ἐπισήμων ἡρώων, πρὸς τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. ἀνώνυμα γὰρ ὄντα πολλὴν παρεῖχε ταραχὴν τοῖς περὶ ταῦτα σπουδάζουσι. cf. fragm. LVIIII.

Erida-

Eridanum, fluuium Italiae nobilissimum, in quem delapsus dicitur Phaëthon, nemo nescit a Latinis Padum appellari. Unde corruptum esse apparet locum eiusdem *Schol. Germanici* ad v. 364. p. 133.

Ab Arato et Pherecyde Eridanus Padus esse putatur: et ideo inter astra collocatus, quod a meridianis partibus dirigere cernitur.

Nereus, deus marinus, vocatur ab *Apollod.* 1, 2, 6. Ponti ac Terrae filius, de quo legi possunt *Anaxandridis* versus ap. *Athenae.* 7, p. 295. E.

Tartessus, teste *Strabone* 3, p. 148. C. fuit inter ostia fluminis Baetis, vbi in mare exit, haud procul a Gadibus. Hinc in Libyam, i. e. Africam, Hercules traiecit, et cum Antaeo luctatus est, quem ὑβριστὴν vocat noster, quia, vt dicit *Apollod.* 2, 5, 11. τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει. Luctae huius a multis dicitur Pherecydes meminisse:

Schol. Pindar. Pyth. 9, 185. ἔνιοι φασὶν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος, Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης.

Irassa s. Irasa, vt scribunt *Herodotus* 4, 158. et *Steph. Byz.* fuit regia Antaei, in Cyrenaica. E palude Tritonide, quae in Africa erat, in mare Libycum effluebat torrens quidam Triton. v. *Paus.* 9, 33. extr. *Herodot.* 4, 178. *Plinius* vero H. N. 5, 1. Lixi, inquit, in Mauritania, regia Antaei, certamenque cum Hercule, et Hesperidum horti.

Etymolog. M. ex *Oro*: Πολέμων ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ παλαῖσαι Ἀνταῖον. Φερεκύδης λέγει, ὅτι μετὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν Ἀνταῖον καὶ ἀποκτεῖναι, συν-

συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰφινόῃ, καὶ ἐγέννησε Πολέμωνα. *Phauorinus* eadem transſcripſit in lexicon ſuum. In hoc tamen legitur Πολέμονα. Iphinoe iſta videtur diuerſa eſſe a Proeti filia, de qua ad fragm. XXVI. dictum eſt. Fuit vxor Antaei, vt ex hoc loco intelligitur. Sed cum vix dubitari poſſit, quin haec ſint ſeriorum temporum figmenta, quibus magis exornare ſcilicet volebant fabulas antiquas, non mirari debemus, haec aliter tradi a *Tzetza* ad *Lycophr.* 663.

Φερεκύδης φησὶ, μετὰ τὸ καταπαλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ἀνταῖον τὸν Λίβυν, τὸν Ποσειδῶνος, ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι (οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ὀλυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο) ἐμίγη τῇ τοῦ ῥηθέντος Ἀνταίου γυναικὶ Ἰφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα.

Hic enim Palaemon, non Polemon, dicitur Herculis filius. Et ſane parum abſum quin Palaemonis nomen apud *Tzetzen* verum putem, cum quia omnes ſe ſua hauſiſſe dicunt e Pherecyde, atque adeo conſpirare debent, tum quia nomen Palaemonis fictum videtur ex ipſa Herculis lucta, ἐκ τοῦ παλαίειν. Accedit quod etiam *Apollod.* 2, 7. extr. Palaemonem habet in filiis Herculis. Ille tamen matrem Palaemonis vocat Autonoen, filiam Pirei ſ. Perei. v. *Heyn.* p. 493. in cuius notis Iphinoe per errorem facilem dicitur Antaei filia. Diſtinguendus autem eſt hic Palaemon a Palaemone argonauta, Vulcani vel Aetoli filio, ap. *Apollod.* 1, 9, 16. et ab alio Palaemone, filio Athamantis, qui etiam Melicertes dicebatur, de quo v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 229. Ceterum etſi *Pauſ.* 5, 26. nihil narrat, hoc quoque Herculis cum Antaeo certamen

men ab artificibus aere fuisse expressum, tamen pictam eius imaginem extitisse olim, colligere possumus e *Diotimi* epigram. ap. *Brunck.* T. I. p. 251. n. V. Luctam ipsam describit *Pindarus* Isthm. 4, 87. sqq. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 417. Staturam Antaei sexaginta cubitorum fuisse, tradunt etiam *Gabinius* ap. *Strabon.* 17, p. 829. B. et *Plutarch.* in Sertorio T. I. opp. p. 572. D. Sed ex illis ipsis locis apparet inconstantia veterum hac de re narrationum. Illi enim non, vt *Tzetzes* narrat, Olympiam perlata esse eius ossa dicunt, sed in Libya humata. Antaeo occiso Hercules Memphin peruenit ad Busiridem, de cuius genere et aetate v. *Heyn.* l. l. p. 419. Fabula de eius in hospites inhumanitate ac saeuitia, quam *Herm. Bordewisch* peculiari dissertatione, de immolatis ab Aegyptio Busiride peregrinis aduenis, Viteb. 1720. tractauit, adeo celebrabatur olim, vt cuilibet ea nota esse putaretur. v. *Virgil.* Ge. 3, 5. Sed ex hac ipsa celebritate, tum etiam ex eo quod Busirides plures inter se confunderentur, videtur factum esse, vt quidam Graecorum omnino negarent vnquam in regibus Aegyptiacis fuisse Busiridem aliquem, v. c. *Strabo*, vel potius *Eratosthenes*, quem laudat, 17, p. 802. C. et *Diodorus Siculus* 1, 88. vbi Busiridis nomine non regem indicari dicit, sed tumulum Osiridis, ad quem olim mactati fuerint homines rufi. quales cum raro in Aegypto inuenti fuerint, natam esse illam fabulam de Busiridis ξενοκτονίᾳ.

Nec in *Herodoto*, vbi de regibus Aegyptiorum exponit, reperias regem hunc Busiridem. Vt tamen res ab *Apollodoro* narratur, Busiridis temporibus fuisse magnam annonae caritatem, quam vt

auerteret, ab oraculo Thrasii s. Phrasii vatis, qui e Cypro venerat, iussum esse Busiridem Ioui quotannis peregrinum aliquem immolare (cf. *Ouid.* art. am. 1, 647- 52.), ex hac, inquam, ratione videtur aliquid veri subesse. Ita enim non insanae cuidam saeuitiae, sed religiosae superstitioni tribuendus hic ritus fuerit, qui nec videtur obseruatus esse, nisi quando similis occasio magnae famis adesset. Scio quidem, locum illum *Herodoti* 2, 45. mihi obiici posse, in quo, etsi non nominat Busiridem, tamen in mente videtur habuisse hanc eandem, de qua agimus, historiam. Reiicit eam ibi tanquam absurdam, quia Aegyptiis, praeter porcos et boues et vitulos puros et anseres, ne bestias quidem fas fuerit immolare. κῶς ἂν, pergit ille, οὗτοι ἀνθρώπους θύοιεν; At vero vel nimium credidit Herodotus Aegyptiis (cf. *Plutarch.* de malign. Herodot. T. II. opp. p. 857. A.), quos valde probabile est Herodoti aetate adeo ab illo more abhorruisse, vt ipsos etiam maiorum suorum superstitiosae inhumanitatis puderet, vel tota duorum horum historicorum a tot aliis scriptoribus (v. *Iackson* chronolog. Alterthümer p. 600.) dissensio ex eo deriuanda est, quod non distinxerunt recentiorem Herculem et antiquiorem.

Nititur haec coniectura loco *Isocratis* in illa oratione, qua Busiridem defendit ab ἀνθρωποθυσίας crimine. In aliis enim defensionis argumentis vtitur etiam hoc, (p. 394. ed. *Wolf.* Paris. 1621. 8.) quod Busiris plus quam ducentos annos vixerit ante Herculem Thebanum. Sed si antiquiorem Herculem intelligamus, potest ille sane aequalis Busiridi fuisse. v. *Diodor. Sic.* 3, 73. 4, 18. Iam vero quanto studio Graeci omnia facta illustria in vnum

Digitized by Google

vnum Herculem Thebanum congesserint, abunde constat. Pertinet huc elegans *Pausaniae* locus 8, 15. p. 631. ὁμώνυμοι δὲ ἐπιφανέσιν ἄνδρες ἀφανέστεροι καὶ ἐφ' ἡμῶν ἔτι καὶ τὸν ἅπαντα ἐγίγνοντο ὁμοίως χρόνον. Antiquioris igitur Herculis temporibus hunc peregrinos mactandi morem viguisse valde probabile est. et ex hac sententia cadit simul, quod fortassis possit opponi, Amosin in vrbe Heliopoli consuetudinem istam sustulisse. v. *Manetho* ap. *Porphyr.* de abstinent. ab animalib. 2, 55. p. 223. ed. Lugd. 1620. 8. Amosis enim vixit ducentos fere post Busiridem annos. Et quamuis ille ante Busiridem vixisset, tamen ita quoque putarem non reiiciendam esse illam sententiam. *Manethon* enim Heliopoli tantum consuetudinem illam sublatam dicit, non item Memphi. Praeterea et per se credibile et aliunde notum est, non tam cito potuisse olim etiam optimos reges malum aliquem morem funditus tollere, quin diu superessent multae et magnae eius reliquiae. Sic ipse *Diodorus* 1, 37. 67. 69. negare non potest, Aegyptios erga omnes peregrinos valde inhumanos et crudeles fuisse, ita vt alios seruos fecerint, alios interemerint. et *Herodotus* 2, 154. testatur, Psammitichum primum permisisse Ionas et Caras habitare in Aegypto ad os Nili Pelusium. Mitto, quae de Sesostride *Dicaearchus* narrat ap. *Schol. Apollon* 4, 272. Iphidamantis nomen ex *Apollod.* 2, 5, 11. mutandum videtur in Amphidamantis. Ὀπάονας quoque, h. e. famulos (v. *Eurip.* Hecub. 979. etc.), vel ministros sacrorum, vt vocat *Hyginus* fab. 31. illo tempore ab Hercule occisos fuisse, tacet *Apollodorus*, qui omnino hic paullulum abit a *Pherecyde*, vel potius a *Schol. Apollon.* quem non totam, fortassis nec solam, Pherecydis narrationem excer-

pſiſſe probabile fit e *Schol. Heſiod.* theog. 985. p. 310. b.

Ἠμαθίωνα, ἀφ' οὗ ἡ Μακεδονία Ἠμαθίη. φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι τὸν Ἠμαθίωνα, ἀλλ' ἀπιόντος ἐπὶ τὰ χρύσεα μῆλα. collato *Apollod.* 2, 5, 11. Vt enim Emathionem ille omiſit, fratrem Memnonis, de quo ad Hellanic. dixi p. 149. ſq. v. *Apollod.* 3, 12, 4. ita contra addere aliunde potuit τοὺς ὀπάονας. E Pherecyde fortaſſis hauſit *Schol. Pindar.* Olymp. 2, 147. Ceterum Macedoniam vel potius nobiliſſimam Macedoniae partem non ab Emathione dictam eſſe Emathiam, ſed ab Emathio, tradit *Iſidorus* origg. 14, 4. cf. *Plin.* H. N. 4, 10.

Thebae eſt h. l. vrbs Aegypti. ἡ ἔξω Λιβύη eſt pars Africae orientalis. καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, np. a noxiis beſtiis. De aureo poculo Solis vid. ad fragm. XIIII.

Pro εἰς Πέργην *Heyn.* ad *Apollod.* p. 423. coniicit εἰς περαίαν, ſc. γῆν, ἤπειρον. Sic *Apollodor.* 3, 12, 1. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Certe oppidum hoc nomine in Africa a nemine facile commemoratum reperietur. παρὰ Προμηθέα. Cum Prometheus alias dicatur in Caucaſo poenas luiſſe, ſane cum *Heynio* l. l. mirari debemus veterum Graecorum errores geographicos, quippe qui crediſſe videntur, Caucaſum per Aſiam continuatum eſſe verſus mare orientale. Veriora tradit *Schol. Apollon.* 2, 1218. De aquila vidimus Pherecydis ſententiam fragm. VIIII. Verba διηγησάμενος τὸν ἆθλον intelligenda ſunt ſic: cum eum docuiſſet, hunc ſibi laborem impoſitum eſſe, vt poma afferret. v. *Heyn.* l. l. p. 427. Euryſtheus, Stheneli filius,

filius, qua matre natus ſit, non conſentiunt veteres. *Apollodorus* 2, 4, 5. vocat Nicippen, Pelopis filiam. *Schol. Hom.* Il. τ, 119. Ἀντιβίαν vel Λευκίππην. Alii aliter. *Schol. Homer.* edit. *Villoiſ.* ad Il. τ, 116.

Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν· Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

ὑποσχόμενος, np. ſe pro Atlante velle coelum ſuſtinere. ἣν γὰρ εἰπὼν --- ποιήσεται. Haec verba e Cod. reg. Pariſ. et aliunde *Heyn.* p 428. praeclare emendauit ſic: τῷ Ἄτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γὰρ, ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. Quid ſignificet σπεῖρα, bene docet *Caſaub.* ad *Athenae.* 8, 13. p. 620. ſq. „φορμὸς „inter alia et ſtraguli genus ſignificat, vt alibi pro„bamus, quia ſubſternuntur hi puluilli: propterea „φορμοὶ Graece dicti. *Laertius* τύλην, quaſi dicas „*culcitam*, appellat in Protagora (h. e. 9, 53.), „quem facit eius inuentorem. A forma alii vo„cant σπεῖραν, vt *Apollodor.* de diis lib. 2. (h. e. „2, 5, 11.) quia rotundi ſunt: imo vero σπεῖρα „proprie dicitur pannus in ſpiram tortus, quo ho„dieque ancillae noſtrae loco puluilli vtuntur. Si„militer Latini a ſimilitudine ceſtuum et forma ro„tunda *ſeſticillum* et *arculum* vocarunt.“

Iam non pauca ſuperſunt Pherecydis fragmenta, quae quia non a grammaticis allata ſunt ita, vt numerus librorum Pherecydis, e quibus deſumta ſint, additus reperiatur, in his ordinandis putaui ſequendum eſſe ordinem *Apollodori*, nec niſi raro ab eo recedendum.

Digitized by Google

XXXI.

Strabo 10, p. 472. D. Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας. Φερεκύδης δ' ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥυτίας Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δ' αὐτοὺς ἐν Σαμοθράκῃ· ἐκ δὲ Καβείρης τῆς Πρωτέως, καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς, καὶ Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ' ἱερὰ γενέσθαι· μάλιστα μὲν οὖν ἐν Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ' ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά.

Saepiſſime hoc argumentum tractarunt viri docti, vt *Ioh. Ant. Aſtorius* diſſ. de diis Cabiris, Venet. 1703. 8. et in *Poleni* ſupplem. vtriusque theſauri antiquitatum T. II. p. 873. ſqq. *Tob. Guthberlet* diatr. de myſteriis deorum Cabirorum, Franequ. 1704. 8. et in *Polenó* T. II. p. 825. ſqq. *Hadr. Reland* diſſ. de diis Cabiris, in eius diſſertt. miſcell. P. I. (Trai. ad Rhen. 1706. 8.) n. V. p. 191-206. *Ioh. And. Cnoblach* de myſteriis Samothracum, ad *Apollon. Rhod.* 1, 916. ſqq. Viteb. 1707. 4. *Ioh. Franc. Foy Vaillant* diſſ. de diis Cabiris, quam tamen ne extare quidem ſcirem, niſi eam laudari vidiſſem a *Bozio* (*de Boze*) in hiſt. de l' acad. des inſcriptt. et des belles lettres T. I. p. 371. *Ioh. Iackſon* chronolog. Alterthümer, inprimis p. 741-51. p. 755. ſq. ed. german. *Sam. Bochart.* geograph. ſacr. II, 1, 12. p. 426. ſqq. *Raph. Fabretti* ſyntagm. de columna Traiani p. 73-83. *Fréret* recherches pour ſervir à l' hiſt. des Cyclopes, des Dactyles, etc. in Hiſt. de l' acad. des J. et B. L. Tom. XXIII. p. 27-50. aliique in operibus ſuis paſſim. Cum igitur plane ſuperfluum foret de re ſaepius dicta prolixe diſſerere, miſſis fere veterum locis

locis pauca quaedam ex illis scriptis collecta proponere constitui. De nomine Cabirorum hactenus fere omnes consentiunt, quod e lingua Phoenicia illud repetendum esse existimant. Et vulgaris quidem sententia est, ortum esse ex Hebraico כבירים, vt significentur *dii potentes*, siue, vt in augurum libris scribebantur, *dii potes*. v. *Grot.* ad Matth. 4, 24. Sed *Relandus*, quia viderat a veteribus nunc duo Cabiros, Dioscororum nomine, commemorari, nunc quatuor, excogitauit duas etymologias, ita vt vtrique illi sententiae aptum esse diceret nomen חבירים, *socii*, *iuncti*. Similia iam *Astorius* attulerat. Propter alteram vero traditionem, si forte haec sola vera esset, de quatuor Cabiris, Cerere s. Terra Matre, Proserpina, Plutone et Mercurio, quos constat fuisse θεοὺς χθονίους, coniecit nomen proprie fuisse קבירים *deos sepultorum*. Si cui tamen haec displicerent, malui: saltem גבירים, quam כבירים, quanquam sensus idem exhibere debet, quia כביר semper reddi posset *multus*, non *magnus*. Aliam etymologiam --- omnes enim afferre nolui --- proposuit nuper V. C. *Theod. Iac. Ditmar* vom Zustande Canaans, Arabiens und Mesopotamiens in den ältesten Zeiten p. 148. Repetit enim Cabiros e Chaldaea, a flumine כְּבָר, quod Iudaei Alexandrini Χοβὰρ vocant, v. c. Ezech. 1, 1. 3, 15. et quod nonnulli putarunt idem esse cum Aborrha ap. *Strabonem*, Chabora ap. *Ptolemaeum*, et Abora ap. *Ammianum* (v. *Casaub.* ad *Strab.* p. 258. sq. et *Fulleri* miscell. sacra 4, 2.), vbi prima fuerit litterarum doctorumque hominum sedes. Primi Cabirorum cultores fuerunt haud dubie Aegyptii. Apud *Herodotum* enim (3, 37.) dicuntur filii Vulcani. Ex Vulcano

autem, vt vtar verbis *Iablonsky* panth. Aegypt. proleg. p. 60. vel, vti eum Aegyptii appellabant, Phtha, Deos reliquos omnes, interque hos maiores praesertim, prodiisse, dogma erat theologiae Aegyptiorum canae atque genuinae. Quod vero Pherecydes matrem eorum edidit Cabiram, id linguae Phoeniciae inscitia factum esse putandum est. Ab Aegyptiis cultum Cabirorum accepere Phoenices, qui origine Aegyptii erant. Hi Cabiros dicebant patrem habuisse Sadycum, צדיק. A Phoenicibus idem cultus peruenit ad Pelasgos, a quibus ille delatus est in varias regiones, vt in Imbrum, Lemnum, Cretam, Samothraciam, hinc per Dardanum ad Phrygas et Troianos, et inde per Aeneam in Italiam. Hinc explicari possunt multiplices illae diuersitates in definiendis Cabirorum vel nominibus vel numero. Phoeniciam traditionem seruasse inprimis Samothraces videntur, apud quos, teste *Mnasea* ap. *Schol. Apollon.* 1, 917. haec ferebantur Cabirorum nomina: Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. quae *Dionysodorus* ibid. explicat sic: Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἀίδης· ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος Κάσμιλος (in loco supra posito ab *Acusilao* dicitur vocatus esse Κάμιλος, haud dubie corrupte), ὁ Ἑρμῆς ἐστιν. Iam vero *Bochartus* egregie, et primus ni fallor, docuit veram horum nominum explicationem, cum Axierum dicit deriuandum esse ex אֲחוּזִי et אֶרֶץ, Axiocersa et Axiocersus ex אחוזי et קֶרֶץ, Casmilus s. Cadmilus ex חָרַבּם et אֲרַל, vt Axierus sit domina terrae, terram possidens, i. e. Ceres; Axiocersa, et Axiocersus, dominans morti, i. e. Proserpina et Pluto; Cadmilus denique, minister Dei, qualem constat Mercurium fu-

isse

iſſe fictum. Ex his iam iudicari poterit de verbis *Tzetzae* ad *Lycophr*. 162. Καδμίλος, ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς. cf. ad v. 219. vbi praeter alia dicit, Καδμίλον per ſyncopen etiam Κάδμον dici. v. *Potter*. ad locum priorem. Hanc eandem traditionem Phoeniciam fortaſſis quoque Pherecydes ſecutus eſt. Etſi enim tres tantum Cabiros commemorat, tamen etiam totidem habet Cabiradas. quarum fortaſſis duae, quas *Mnaſeas* non attulit, minus notae erant. Alii, vt *Nonnus* Dionyſ. 14, 21. ipſum Vulcanum videntur poſuiſſe in numero Cabirorum. quem errorem tribuere poſſumus Cabirorum figurae, quae formae Vulcani erat ſimilis. v. *Hyde* hiſt. relig. veterum Perſarum p. 360. *Guthberlet* c. 5. p. 39. *Varro* ap. *Auguſtin*. de ciu. Dei 7, 28. Iouem, Iunonem et Mineruam Deos Cabiros fuiſſe credebat. Ita fortaſſis apud Romanos ſtatuebatur. Certe hi dicuntur Cabiros in penatum numero habuiſſe. v. *Liu.* 3, 17. Sed ab aliis, vt a *Myrſilo Lesbio* ap. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 23. et *Schol. Theocr.* 2, 12. diſtinguuntur inter ſe Cabiri et Iupiter. Alii, vt Athenienſes (v. *Gruter.* inſcriptt. p. 319, 2.), Pelasgis, vt videtur, auctoribus (v. *Herodot.* 2, 50.), non Cabiros vocabant, ſed Dioſcoros, quo nomine non Tyndaridas intelligere debemus, ſed antiquiores, Tricopatreum, Eubuleum, et Dionyſium, natos Athenis ex Ioue, rege antiquiſſimo, et Proſerpina. v. *Cic.* de N. D. 3, 21. qui eosdem ait etiam Anaces vocari. Ἀνάκων ſ. Ἀνάκτων nomen datum poſtea fuit Caſtori et Polluci. Ita omnia vehementer turbata et confuſa ſunt. Nam hoc nomen Ἄνακες non ſine magna probabilitate deriuatur et ipſum ex Hebraica ſ. Phoenicia lingua, vbi noti ſunt ענקים, homines magni et poten-

potentes. Fortassis hi erant Cabirorum posteri, quorum quidam postea iis associati sunt.

Etiam sacerdotes Cabirorum ab aliis gentibus appellantur aliter. Apud Phoenicios dicebantur Coës, haud dubie ex Hebr. כֹּהֵן; in Samothrace et Phrygia Corybantes, quos *Apollodorus* 1, 3, 4. et *Tzetzes* ad *Lycophr.* 78. faciunt Apollinis et Thaliae filios, quidam ap. *Diodor. Sic.* 3, 55. filios matris deorum, qui quo patre sint vsi, tradi in mysteriis; in Creta Curetes, quorum haec nomina prodit *Pausan.* 5, 7. p. 392: Herculem, Poeonaeum, Epimeden, Iasium, Idam, et qui a *Tzetza* l. l. dicuntur *Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες*; in Rhodo Telchines; in Lemno fortassis Sinties (v. *Hellanic.* fragm. CXXVIIII.); in monte Ida Dactyli Idaei; in Italia Salii. Corybantes, Curetes, Telchines et inprimis Dactyli Idaei, quod iam *Strabo* (10, p. 472. B.) obseruauit, a multis, quos etiam *Astorius* et *Wesseling* ad *Diodor. Sic.* 3, 55. sequuntur, pro iisdem cum Cabiris ipsis habiti sunt. v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Iou. 52. Et videntur sane, quamuis proprie a Cabiris differrent, posterioribus temporibus ipsi affecti fuisse diuinis honoribus, ob mysteriorum, quibus praeerant, sanctitatem. Confunduntur etiam saepe inter se, cum Iouis nutritores et custodes dicuntur. Cuius confusionis caussam praecipuam puto, quod duo montes Idae fuerunt, alter in Phrygia, vbi Rheae cultus solemnis erat, alter in Creta, vbi Iupiter natus vel educatus ferebatur. Ex omnibus autem, quae iam dixi, facile intelligi poterit, ne horum quidem numerum ab omnibus scriptoribus potuisse tradi eundem. Sed haec quoque non opus est vt denuo repetamus. Nobis id agen-

Digitized by Google

agendum est, vt diligentius inspiciamus locum Pherecydis aliquem, qui seruatus est a *Schol. Apollon.* 1, 1129. et *Phauorino* in v. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι· ἓξ καὶ πέντε φασὶν εἶναι. δεξιοὺς μὲν τοὺς ἄρσενας, ἀριστεροὺς δὲ τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι λέγει, τοὺς δὲ εὐωνύμους τριάκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν, καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου. λέγονται πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. ἀριστεροὶ μὲν, ὥς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοὶ, ὡς Ἑλλάνικος.

Prima et simplicissima traditio docuisse videtur haec, fuisse decem eiusmodi sacerdotes Cabirorum, a numero digitorum sic dictos. Quod Pherecydes a dextro latere viginti ponit, id possit a digitis manuum et pedum simul sumtis deriuari. Sed cur a sinistra parte duo et triginta collocet, hoc ego quidem non dixerim. Illa ipsa autem verba δεξιοὺς et ἀριστερούς s. εὐωνύμους explicanda puto *a dextro et sinistro latere Idae.* Probabiliter enim primi incoluerunt montem Idam in Phrygia, in quo cum casu quodam felici artem ferri conflandi et cudendi inuenissent, non solum primi μεταλλεῖς, sed etiam ob rei nouitatem γόητες putati sunt. Vnum ex his Dactylis a nonnullis Titiam et Iouis filium dictum fuisse narrat *Schol. Apollon.* 2, 782. Apud eundem 1, 1129. ex antiquo Phoronidis poemate afferuntur Κέλμις, Δαμναμενεύς, et Ἄκμων, quibus Herculem et Salaminum addit *Strabo* p. 473. C. vbi Κέλμιν legendum docuit *Casaubonus.* cf. de Celmi *Zenob.* prouerbb. 4, 80. Quod matrem dicuntur Idam habuisse, id non a

Phe-

Pherecyde profectum est. Nam idem *Schol. Apollon.* 1, 152.

Φερεκύδης, inquit, τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν, Ἀρήνην φησὶν, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις.

Et mox addit: οὗτοι δὲ συνήκμαζον τοῖς Διοσκούροις. Iam vero cum constet, Arenen fuisse Peloponnesi oppidum, videntur Dactyli, Dardanum fortassis secuti, e Peloponneso se in Idam contulisse. Vltimorum verborum loci e *Schol. Apollon.* prioris: ἀριστεροὶ μὲν --- Ἑλλάνικος, hunc puto sensum esse: Pherecydes et Hellanicus de negotiis et occupationibus Dactylorum eadem tradiderunt. Sensus hic futurus esset facilior, modo ante Ἑλλάν. insertum esset καὶ. Sed quod ad rem ipsam attinet, οἱ γόητες ad sinistram Idae partem videntur proprie ii fuisse, qui effoderent ferrum, sed οἱ ἀναλύοντες, qui illud igni tractarent, conflarent, cuderent.

Haec iam sufficiat ex meo consilio dixisse de Cabiris eorumque sacerdotibus. Qui plura nosse cupit de mysteriis eorum, de Corybantum saltationibus armatis, quibus tantum strepitum ediderunt, vt Saturnus non audire posset vocem vagientis paruuli Iouis, it. de certaminibus Cabiriis, aliisque huc pertinentibus rebus, is adeat scriptores iam supra nominatos. De mysteriis cum Cabirorum tum aliis certiora fortassis sciremus, si ad nostra tempora peruenisset *Icesii* liber περὶ μυστηρίων, cuius memoriam debemus *Clementi Alexandr.* protrept. p. 43. A.

XXXII.

Digitized by Google

XXXII.

Schol. Apollon. 3, 467. et ex eo *Phauorin.* in v. Περσηΐδα :

Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει (*Apollonius*), ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. τινὲς δὲ αὐτήν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. --- Βακχυλίδης δὲ νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα. --- Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός. (cf. ad v. 1034.) Φερεκύδης δὲ, Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.

Pherecydis ſententiam, quamquam mihi quidem conſtet, nemo ſecutus eſt. *Apollodorus* 1, 2, 2. Hecaten vocat filiam Perſis, qui Crium, Titanem, patrem habebat, et Aſteriae, filiae Coei, qui et ipſe erat vnus ex Titanibus. Sane vix concoqui poteſt, qui factum ſit, vt Hecate, quam tamen multi ne diſtinguendam quidem putabant a Diana et Proſerpina (v. *Schol. Theocrit.* 2, 12.) omnes certe pro Dea habebant, et quam *Proclus* in hymno nuper edito (Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt, St. I. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parente vſa mere mortali, tamque obſcuro et ignoto, vt etiam genus lateat plane, niſi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentaui, eſſe contentus, vt *Ariſtaeus* Hecates pater plane dicatur idem eſſe cum Ariſtaeo illo nobiliſſimo, Apollinis et Nymphae Cyrenes filio, Autonoes, quae Cadmi filia erat, marito, patre Actaeonis, qui poſt Libyas, primos Sardiniae colonos, in hanc inſulam migrauit (v. *Pauſan.* 10, 17. p. 837.), et qui, ipſe nympharum diſciplina vſus, primus homines docuit τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν (v. *Diodor. Sic.* 4, 81.),

ob

ob quae et alia in homines merita tandem a Dionyſio Orgiis imbutus in Thracia diſparuit, et vt Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia et Arcadia. Iam *Schol. Apollon.* videri poteſt hic et 1, 230. Παίονος nomen pro nomine Ἀπόλλωνος poſuiſſe, vel quia in poeta aliquo Ariſtaeum vocatum repererat filium Παίονος, quod erat Apollinis cognomen, idem ſignificans quod ἰατρὸς et οὔλιος et σωτὴρ et ἀλέστωρ (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 40. et 46.), vel ſpeciatim quia Ariſtaeus etiam peſtem aliquando pulſiſſe dicitur ap. *Diodor. Sic.* 4, 82. Praeterea idem a Nymphis tripliciter appellatus eſt Νόμιος, Ἀρισταῖος, Ἀγρεύς. v. *Diod. Sic.* 4, 81. ibique *Weſſeling.* et Hecate fortaſſis hanc ipſam ob cauſſam, quia Dea non ex Deo prognata eſt, a *Tzetza* ad *Lycophr.* 77. vocatur ξενοφυής. At haec, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc diſplicet, quia omnes omnino chronologiae leges violat. Niſi diſerte additum eſſet τοῦ Παίονος, intelligerem illum Ariſtaeum, qui fingebatur Coeli ac Terrae filius. v. *Schol. Apollon.* 2, 500. Quia vero ſemel de Ariſtaeo eiusque matre Cyrene dictum fuit, ponam ſtatim aliquam Pherecydis de ea narrationem, ſeruatam a *Schol. Apollon.* l. l.

•

περὶ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις (9, 6. ſqq.), ὡς παρθένος οὖσα, μέχρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι· διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 91. ſq.) ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην τῆς Λιβύης. καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἄρανθος (quod nomen quid ſibi velit, ignoro)

ignoro) ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν, κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν, εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι.

Multas alias easque diuerſas traditiones refert Schol. in ſqq. vbi quoque de parentibus Cyrenes ita exponit, vt eam ab aliis Penei filiam vocari dicat, ab aliis Hypſei, regis Lapitharum, qui Penei filius erat, etiam ſecundum Pherecydem, vt video e *Schol. Pindar.* Pyth. 9, 29. Ναΐδος καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης. Ἀκέσανδρος δὲ, Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα. Iam ſi cum *Schol. Apollon.* l. l. alteram genealogiam Cyrenes, vt ſit Hypſei filia, praeferendam ducimus priori, ſequitur eam fuiſſe ſororem Themiſtus. v. fragm. XXXX. Cur autem Penei filia ficta fuerit, haec affertur ab eodem Schol. cauſſa, quia oues pauerit ad Peneum fluuium. Ceterum ab hac nympha vrbem Cyrenaicae mediterraneae, Cyrenen, de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 65. ſqq. et 94. nomen accepiſſe, dicunt *Pindarus* et *Schol. Apollon.* ll. ll.

XXXIII.

Schol. Apollon. 2, 1235. et ex eo *Phauorin.* in v. Φιλυρίδα νῆσον·

Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων.

Philyram, Chironis matrem (v. *Schol. Apollon.* 4, 813.), in Oceani filiabus non habet *Heſiodus.* Sic nec *Apollodorus* 1, 2, 4. vbi Saturno et Philyra natum dicit Chironem διφυῆ Κένταυρον, de matris parentibus affert aliquid. Ipſa Pherecydis narra-

narratio non admodum diuerſa eſt a vulgari traditione, quam etiam *Apollon.* l. l. exhibet, et ſecundum quam Saturnus in ipſo cum Philyra concubitu deprehenſus a Rhea vxore, pudore commotus ſe in equum mutauit. vnde petita eſt elegans comparatio ap. *Virgil.* Ge. 3, 93.

Alii deinde affinxerunt alia, v. c. de mutatione Philyrae in equam, deinde in tiliam, etc. Inſula autem Philyreis, vt hoc obiter addam, fuit haud dubie in Ponto Euxino. Philyres enim erant Ponti populus, Macronibus et Moſſynis finitimus. v. *Dionyſ. Perieg.* 766.

Chiron valde celebratus fuit ob rei medicae peritiam aeque ac ob inſtituendi alios dexteritatem. Achillis, qui a Peleo traditur alendus Chironi, erat ſimulacrum quoddam a *Pauſania* viſum, qui 3, 18. p. 255. haec addit de Chirone: ὃς καὶ διδάξαι λέγεται, np. ap. *Homer.* Ιλ. λ, 831. Et de Centauro, qui in arca Cypſeli conſpiciebatur, dicebant, ὡς Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς, ῥᾳστώνην τινὰ ἥκοι τοῦ πένθους Ἀχιλλεῖ παρασκευάζων. v. *Pauſ.* 5, 19. p. 426. De Aeſculapio vidimus fragm. IIII. Sic Iaſon fratri Peliae traditus erat a patre tanquam tutori. Sed mater Alcimede, verita ne male tractaretur vel adeo interficeretur a Pelia, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. Scil. Iaſon ab *Heſiodo* vocatur filius Aeſonis, quem poſt Neleum et Peliam Cretheo pepererat Tyro, Salmonei filia, e Polymila. Ita ſaltem *Schol. Homer.* Odyſſ. μ, 70.

Τυρὼ

Digitized by Google

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ τρεῖς, Αἴσονα, καὶ Φέρητα, καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσονος δὲ καὶ Πολυμίλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων, κατὰ δὲ Φερεκύδην ἐξ Ἀλκιμέδης. τελευτῶν δὲ οὗτος καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπίτροπον τὸν ἀδελφὸν Πελίαν, ἐγχειρίσας αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν, ἵνα αὐξηθέντι τῷ υἱῷ παράσχῃ. ἡ δὲ τοῦ Ἰάσονος μήτηρ Ἀλκιμέδη δείσασα, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ.

Alcimedam, Phylaci filiam, a Pherecyde putatam fuiſſe matrem Iaſonis, dicit etiam *Schol. Apollon.* 1, 45.

Φερεκύδης συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ, λέγοντι Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα. et 1, 230.

Sed Πολυμήλας ſ. Πολυμίλας nomen, quod e *Schol. Hom.* paullo ante attuli, videtur ex *Apollod.* 1, 9, 16. ſcribendum eſſe Πολυμήδας, vel Πολυμήδης e *Tzetza* ad *Lycophr.* 175. qui eam vocat Autolyci filiam.

XXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 761. et ex eo *Phauorin.* in v. Ἐλάρη· Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς, ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν. καὶ ἀνεδόθη τῆς γῆς Τιτυός. διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 160. ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε τοξευθεὶς (ὁ Τιτυὸς), Φερεκύδης φησίν. ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι τοξευ-

ϱεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀϱτέμιδος καὶ φονευθεὶς, παϱάδ γμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν· ὅπως ἂν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀϱέγηται.

Fere eadem tradunt *Apollod.* 1, 4, 1. et *Euſtath.* ad *Homer.* Odyſſ. η, p. 1581, 54. vbi tamen male edi Ἐλάϱας τῆς Μίνωος ἢ Ὀϱχομενοῦ, et Μινύου legendum eſſe, iam *Heyn.* ad *Apollod.* p. 44. animaduertit. Fuit hic Orchomenus non ille Lycaonis Arcadum regis filius (ap. *Apollod.* 3, 8, 1.), qui a *Pauſan.* 8, 3. p. 602. dicitur οἰκιστὴς Μεθυδϱίου τε καλουμένης καὶ Ὀϱχομενίων. cf. init. c. 36. nec ille notiſſimus filius Minyae in Boeotia, de quo *Pauſ.* 9, 36. p. 783. exponit, ſed Phocenſis, vt ex *Apollod.* 1, 4, 1. poteſt intelligi. Non vero, quod hic idem *Apollodorus* tradit, ſolum Apollinem fuiſſe Tityi interfectorem, ſed etiam Dianam, et Latonam adeo, demonſtrant ſtatuae, quas commemorat *Pauſan.* 3, 18. p. 256. et 10, 11. in. De gigantea Tityi ſtatura tum notus ille locus *Homeri* (Odyſſ. λ, 576.) teſtatur: Τιτυὸν εἶδον --- κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ᾽ ἐπ᾽ ἐννέα κεῖτο πέλεθϱα, tum etiam *Pauſan.* 10, 4. p. 806. ἐνταῦθα (in agro Panopeae in Phocide) ἐπὶ τῇ χαϱάδϱᾳ Τιτυοῦ μνῆμά ἐστι, πεϱίοδος μὲν τοῦ χώματος τϱίτον μάλιστά που σταδίου. Idem tamen locum *Homeri*, quem attuli, oſtendit non ab omnibus proprie intelligi: οὐκ ἐπὶ μεγέθει πεποιῆσθαι τοῦ Τιτυοῦ φασιν, ἀλλ᾽ ἔνθα ὁ Τιτυὸς ἐτέθη, πλέθϱα ἐννέα εἶναι τῷ χωϱίῳ. Cleonem Magnetem contra dixiſſe, narrationem de Tityi proceritate non ſibi miram videri, quia Gadibus quoque viderit cadauer hominis marini in littus eiectum, quinque iugera longum. Ceterum in *Schol. Pind.* poſt ὅπως ἂν inſerendam eſſe particulam μὴ, quilibet facile intelligit, et cauſſa inter-

terfecti Tityi fuit haec, quod Latonam ad ſtuprum ſolicitauit.

XXXV.

Apollod. 1, 4, 3. Ὠρίωνα Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ· τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα· Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει.

Eratoſthenes cataſter. 32. Euryalen vocat Minois filiam.

XXXVI.

Apollodor. 1, 5, 2. extr. de Triptolemo: Φερεκύδης φησὶν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

De magno circa Triptolemi parentes ſcriptorum veterum diſſenſu vid. quos laudat *Heyn.* p. 65. qui ipſe erudite ſenſit, quam incommode Triptolemi parentes dicantur Oceanus atque Terra. Vnde plane aſſentirer eius coniecturae, qua Οὐρανοῦ potius legendum exiſtimat, niſi et per ſe explicari ſic fabula quodammodo poſſet --- aqua enim et terra inprimis opus eſt ad fruges edendas --- et *Pauſanias* 1, 14. p. 34. e carminibus, quae ſub *Muſaei* nomine circumferebantur, eandem Triptolemi ex Oceano et Terra genealogiam attuliſſet.

XXXVII.

Schol. Apollon. 2, 1214. ὅτι ἐπὶ τὸν Καύκασον κατέφυγεν ὁ Τυφὼς διωκόμενος, καὶ ὅτι καιομένου τοῦ ὄρους ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τὴν Πιθηκοῦσαν αὐτῷ περιῤῥιφῆναι νῆσον, Φερεκύδης ἐν τῇ Θεογονίᾳ ἱστορεῖ.

Digitized by Google

Quod iam ex *Etymol. M.* constat, nomen Τυφὼς non diuersum esse a nomine Τυφὼν, cognosci quoque potest e *Pausan.* 3, 18. p. 255. vbi iunguntur Ἔχιδνα καὶ Τυφὼς, coll. fragm. VIIII. De Caucaso quaedam dixi ad fragm. XXX. *Apollodorus* vero 1, 6, 3. non Caucasum commemorat, sed τὸ Κάσιον ὄρος. qua de re vid. *Heyn.* p. 83. qui Caucasum etiam ab *Apollodoro* scriptum arbitratur. *Pithecusa* s. *Pithecusae* erat insula Italica, versus Cumas sita, quae videtur eadem esse cum illa, quam Aenariae nomine quidam veterum vocant. v. *Appian.* ciuill. 5, p. 1130. ed. *Toll.* De Typhone vid. *Iablonsky* panth. Aegypt. 5, 2. vbi §. 18-21. satis probabiliter ostendit, Typhonis numen proprie significasse ventum vrentem, exsiccantem, et quouis modo noxium. Add. *Heyn.* l. l. p. 78. et quos laudaui ad *Hellanic.* p. 45. Quod vero h. l. Pherecydes de Typhone ἱστορῆσαι dicitur ἐν τῇ Θεογονίᾳ, ex eo non puto colligi posse, Syrium Pherecydem hic intelligi. Potuit enim Scholiastes recte hoc nomine appellare primam operis Pherecydei, ἱστορίαι inscripti, partem, in qua non minus quam *Apollodorus* theogoniam tractauerat.

XXXVIII.

Schol. Apollon. 4, 57. et ex eo *Phauorin.* in v. Λάτμιον· τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλίκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι (*Phau.* μέλοι) ὀλέσθαι. καὶ τὰ αὐτά φησιν Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης.

Aethlius erat filius Iouis e Protogenia, Deucalionis et Pyrrhae filia. v. *Apollod.* 1, 7, 2. et *Pausan.* 5, 1. p. 375. qui addit, eum primum Elidis regem

Digitized by Google

regem putari. Videtur tamen non totam Elidem ſibi potuiſſe ſubiicere. Nam quinquaginta fere annos poſt Deucalioneum diluuium Clymenus quidam, Cardis filius, e Creta veniſſe dicitur Olympiam, ibique certamina inſtituiſſe in honorem Herculis Idaei, a quo ipſe genus ducebat. Hunc vero Clymenum Endymion demum regno ſpoliauit (ἔπαυσε τῆς ἀρχῆς). v. *Pauſ.* 5, 8. poſt init. a quo etiam Amythaon, Crethei filius, de quo v. fragm. XXVI. dicitur Ἐνδυμίωνι ἀνεψιὸς πρὸς πατρός. εἶναι γάρ φασι καὶ Ἀέθλιον Αἰόλου, Διὸς δὲ ἐπίκλησιν. Certe in hoc fere conueniunt ſcriptores, Calicen, quae Calyce ſcribitur ab *Apollod.* 1, 7, 3. 5. fuiſſe filiam Aeoli. Endymionem a Luna adamatum fuiſſe, res eſt ſatis nota. v. *Apollod.* §. 5. *Pauſan.* 5, 1. p. 375. qui etiam p. 376. in Latmo monte Cariae (v. *Cic.* Tuſc. 1, 38.) dicit eſſe ἄδυτον Ἐνδυμίωνος, in quo fortaſſis Luna dormientem offendit iuuenem. Hinc videtur a nonnullis ficta eſſe fabula illa, quam *Apollodorus* l. l. aliique habent, eum a Ioue impetraſſe hoc, vt ſemper dormiret, immortalis tamen maneret. Hanc enim fabulam eſſe recentioris aetatis, colligi ex eo poteſt, quod Elei, teſte *Pauſania* l. l. oſtendebant eius monumentum, et quidem, vt idem narrat 6, 20. p. 503. in extremo ſtadio Olympico. Satis tamen vulgatam fuiſſe hanc fabulam, docet locus *Platonis* in Phaedone T. I. p. 72. B. et prouerbium a *Schol. Apollon.* l. l. commemoratum: Ἐνδυμίωνος ὕπνος, qui ſcholiaſtes omnino de diuerſis, quae ferebantur de Endymione, narrationibus conferendus eſt. Nempe prouerbium illud dici ſolebat de iis, qui multum dormirent, vel negligenter ſuam rem agerent. Laudat Scholiaſtes hanc in rem *Theocrit.* idyll. 3, 49. ſq. vbi cf. Schol. Eodem autem

tem prouerbio *Aristotelem* quoque et *Ciceronem* vsos esse, iam *Erasmus* annotauit Chiliadd. 1, 9, 63.

XXXVIIII.

Apollod. 1, 8, 5. Τυδεὺς ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, --- ὡς Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον.

De hoc Olenia non facile quicquam reperias. Sed de Tydei ad Adrastum, Talai filium, fuga, nota res est, v. *Apollod.* l. l. et 3, 6, 1. quibus in locis etiam mentio fit matrimonii Deipylae cum Tydeo, de qua, vt de aliis ad Tydeum spectantibus rebus has reperimus Pherecydeae narrationis reliquias: *Schol.* Homer. Il. ξ, 120. Τυδεὺς ὁ Οἰνέως, Αἰτωλὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀνδρειότατος δὲ τῶν κατ' αὐτὸν (*Villois.* καθ' αὐτὸν) γενόμενος. Ἔτι νέος ὢν, ἐθεάσατο τὸν πατέρα, διὰ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων τῆς βασιλείας ἐκβαλλόμενον. Διόπερ ἀναιρεῖ τούς τε ἀνεψιοὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκουσίως ἀδελφόν. Φεύγων δ' (*Villois.* ἀκουσ. τὸν ἀνεψιόν. φυγὼν δὲ) εἰς Ἄργος, πρὸς Ἄδραστον, βασιλέα τῆς χώρας, καθαρσίων τε τυγχάνει πρὸς αὐτοῦ, καὶ γαμεῖ (*Villois.* λαμβάνει) τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δηϊπύλην. (*Villois.* Δηϊπύλην.) Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villois.* Φερεκύδει.)

Oeneum esse Tydei patrem, constans traditio est. Oeneus ipse ap. *Homer.* Il. ξ, 115. dicitur Porthei, ap. *Apollod.* 1, 7, 10. (cf. *Paus.* 4, 35. p. 367. ibique *Sylburg.*) Porthaonis filius ex Euryta, filia Hippodamantis. Sed de matre Tydei dissentiri ostendit *Apollod.* 1, 8, 4- 6. Ipse eam Periboeam vocat, Hipponoi filiam, sed *Pisander* Gorgen, quae fuerit ipsa Oenei filia; quacum pater

ter concumbere a Ioue iuſſus ſit. *Agrius*, cuius filii regno eiecerunt Oeneum, fuit Oenei frater (v. *Homer.* Il. ξ, 117.). *Pauſanias* 2, 25. init. vt *Apollod.* 1, 8, 6. meminit loci alicuius in Argi vicinitate, qui Οἰνόη dicebatur nomine impoſito ab Oeneo, vt quidem Argiuorum fama ferebat. Tum pergit: *Οἰνέα γὰρ τὸν βασιλεύσαντα ἐν Αἰτωλίᾳ λέγουσιν ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, παρὰ Διομήδην ἐς Ἄργος ἀφικέσθαι.* Hic Diomedes, Oenei nepos, et aliis modis auum coluit, et mortuum illo in loco ſepeliuit. Ab *Apollodoro* 3, 6, 3. vt a *Pauſ.* 10, 10. p. 821. vbi ſtatua eius commemoratur, Tydeus ponitur in ſeptem aduerſus Thebas. Nec alia videtur Pherecydis fuiſſe ſententia. Nam *Schol. Homer.* codicis Lipſienſis ad Il. ε, 126. fol. 53. b. *φασὶν*, inquit, *ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ Τυδέα τρωθέντα ὑπὸ Μενίππου τοῦ Ἀστακοῦ σφόδρα ἀγανακτῆσαι. Ἀμφιάρεων* (*Villoiſ.* *Ἀμφιαρέα*) *δὲ φονεύσαντα αὐτὸν δοῦναι τὴν κεφαλὴν Τυδεῖ. τὸν δὲ δίκην θηρὸς ἀναπτύξαντα ῥοφεῖν τὸν ἐγκέφαλον. κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ καιροῦ παρεῖναι Ἀθηνᾶν, ἀθανασίαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ φέρουσαν, καὶ διὰ τὸ μῦσος ἀπεστράφθαι. τὸν δὲ θεασάμενον, παρακαλέσαι κἂν τῷ παιδὶ αὐτοῦ* (*Villoiſ.* *αὐτὴν*) *χαρίσασθαι, οὕτως* (*Villoiſ.* *χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν. ἱστορεῖ Φερ.*) *ἱστορεῖ Φερεκύδης.*

Pro *Μενίππου* reſcribendum cum *Villoiſono* videtur *Μελανίππου.* Saltem ita vocatur homo in ſcholiis ad *Homer.* l. l. editis, et ap. *Apollod.* 1, 8, 5. et 3, 6, 8. ac ab aliis, quos *Heyn.* laudauit p. 630. ſq. cf. *Sext. Empir.* Pyrrh. hypotyp. 3, 24. Librarius codicis Lipſienſis vſus eſt fortaſſis compendiaria ſcribendi ratione, vtpote in hiſtoria notiſſima.

Digitized by Google

In Agrii filiis praeter Melanippum valde nobilitatus eſt Therſites. Fuit enim valde deformis, et inimiciſſimus Achilli atque Vlyſſi. Alia praeterea de eo tradiderat Pherecydes.

Schol. Homer. cod. Lipſ. ad Il. β, 212. fol. 17. b. Φερεκύδης δὲ (*Villoiſ.* καὶ) τοῦτον ἕνα τῶν περὶ (*Villoiſ.* ἐπὶ) τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησὶ, ἐκκλίνοντα τὴν τοῦ συὸς μάχην, (*Villoiſ.* φησίν· ὑποδείσαντα δὲ, καὶ τὴν τοῦ συὸς ἐκκλίνοντα μάχην) ὑπὸ Μελεάγρου κατακρημνισθῆναι. διὸ καὶ λελωβῆσαι (*Villoiſ.* λελωβῆσθαι) τὸ σῶμα.

XXXX.

Schol. Pind. Pyth. 4, 288. ταύτην (matrem Phrixi) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις, Δημωτικήν φησιν· Ἱππίας δὲ, Γοργῶπιν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι, Νεφέλην· Φερεκύδης, Θεμιστώ· ὃς καὶ φησὶ τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταυτομάτου, ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὴν εἰς σφαγήν.

Cum Pherecyde conſentit *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1147. Sophoclem ſequitur *Apollodorus* 1, 9, 1. vbi pater Phrixi, Athamas, Aeoli filius, rex Orchomeni in Boeotia (cf. *Apollon. Rhod.* 3, 265.), poſt Nephelen etiam Ino dicitur vxorem duxiſſe, e qua genuerit Learchum ſ. Clearchum et Melicerten ſ. Palaemonem. Ino illa, libidinoſiſſima femina, cum Phrixum ſaepius de ſtupro ſolicitaſſet, nec tamen quae voluerat conſecuta eſſet, vltionis cupida perſuaſit feminis ruſticis, vt ſemina, antequam ſpargerentur, clam maritis torrerent. Hinc terra nullas ſegetes tulit. Athamas miſit, qui Delphicum oraculum conſulerent. Hos corrupit Ino et iuſſit nunciare, Apollinem ſterilitatis ceſſa-

cessationem promisisse hac lege, vt Phrixus Ioui immolaretur. Quod facinus cum a rusticis coactus Athamas patraturus esset, mater pueri, siue Nephele siue Themisto siue alio nomine vocanda sit, filium cum filia Helle subtrahit, et arieti, cui vellus aureum esset, imponit, quo vecti per aerem ferebantur atque adeo maria quoque traiicere poterant. Et Phrixus quidem feliciter in Colchidem traiecit, quanquam pater, qui quid factum esset nesciret, Inus technis eum periisse credebat. (v. *Pauſ.* 1, 44. p. 108. 9, 34. p. 779.) Sed Helle insolito vecturae genere territa, in Pontum delapsa est, qui inde appellatus fuit Hellespontus. Haec quidem est vulgaris narratio, quam tradiderunt praeter alios *Apollodorus* l. l. et *Hyginus* fab. 3. vbi v. interpp. cf. *Hellanic.* fragm. CXXVII. Apud *Pauſ.* 9, 34. p. 778. aries ille, *ἔχων τὸ ἔρι-ον χρυσοῦν*, dicitur ab ipso Ioue missus esse Phrixo et Hellae. Ex his omnibus potest intelligi, quod *Apollon.* 1, 257. sq. tradit, arietem illum etiam loqui potuisse, id ingeniis poetarum deberi, nisi velis, per traditionem aliquid ad Graecos peruenisse ex historia asini Bileami.

Eratosthenes catater. 19. *οὗτος (κριὸς) ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἕλλην. ἄφθιτος δὲ ὢν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός. εἶχε δὲ χρυσῆν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασι.* Ex iis, quae supra dicta sunt, patet vltima tantum huius loci verba: *εἶχε -- δορὰν*, ad Pherecydem pertinere, a quo non *Νεφέλην* sed *Θεμιστὼ* matrem Phrixi appellatam vidimus. Idem etiam magis perspici potest ex loco *Hygini* poet. astron. 2, 20.

aries

Digitized by Google

aries, qui Phrixum transtulisse et Hellen *dictus est per* Hellespontum *: quem* Hesiodus *et Pherecydes ait habuisse auream pellem.*

Cum Athamas plures vxores habuerit, facile potuerunt illae a poetis aliisque scriptoribus inter se confundi. Hinc *Apollod.* 1, 9, 2. etiam Themisto, Hypsei filiam, ponit in eius vxoribus, quam vero demum post Inus interitum duxerit. cf. *Hygin.* fab. 1. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 22. Ceterum statuam fuisse olim positam Phrixo, discimus e *Paus.* 1, 24. init. quo loco simul incertum esse dicit, cui deo arietem Phrixus immolauerit, probabiliter tamen eum immolatum fuisse *τῷ Λαφυστίῳ καλουμένῳ παρὰ Ὀρχομενίοις* (cf. *Schol. Apollon.* 2, 655.), h. e. Ioui *Φυξίῳ*, vt est ap. *Apollod.* 1, 9, 1. deo tutelari fugientium. v. *Schol. Apollon.* 4, 699. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 288. *Λαφύσσειν* enim etiam idem esse quod *σπεύδειν*, *Hesychius* docet. Et haec quidem Laphystii Iouis appellatio videtur Orchomeniis inprimis vsitata fuisse, cum Thessali magis vterentur nomine Phyxii, teste *Schol. Apollon.* 2, 1151.

E Phrixi filiis duo commemorantur in Pherecydeis reliquiis, Argus et Melas.

Schol. Apollon. 1, 4. et ex eo *Phauorin.* in v. *Ἀργώ· ὁ Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ, ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου* (*Phau. Φρύξου*) *υἱοῦ.*

Ille Argus, qui fabricauerat nauem Argo, videtur esse is, qui ab *Asclepiade* vocabatur filius Arestoris, a *Pherecyde* vero filius Inachi.

Apol-

Digitized by Google

Apollod. 2, 1, 3. Ἄργον τὸν πανόπτην Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει.

Hic transponenda esse Asclepiadis et Pherecydis nomina, et alii iam obseruarunt, et patebit ex iis quae iam dicturus sum. Quantopere autem de Argi genealogia dissentiant scriptores, dici vix potest. *Apollodorus* ipse §. 2. vocat eum Agenoris filium, quod potest vitium scripturae putari pro *Arestoris*. Iam Pherecydem audiamus.

Schol. Eurip. Phoenn. 1123. Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν (Ἄργον) ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως·

Ἄργος, ὁ Διὸς, γαμεῖ Πειθὼ, τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα. τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων [ἀφ' οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει] καὶ Φόρβας. τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, καὶ ὑφίσταται καὶ φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει.

Πειθὼ, Oceani et Thetyos filia, commemoratur etiam ab *Hesiodo* theog. 349. Sed an illa eadem sit cum Veneris comite, quae in numis reperitur, et quam *Hermesianax*, elegiacorum scriptor, ap. *Pauf.* 9, 35. p. 781. in Gratiarum numero habebat, non ego definiuerim. Ap. *Schol. Eurip.* Oreſt. 1247. etiam Phoronei vxor dicitur Πειθώ. *Apollodorus* contra (2, 1, 2.) plane non eam agnoscit, sed Euadnen pro ea nominat, Strymonis et Neaerae filiam. Argus, qui terrae Argiuae nomen dedit, a *Pausania* 2, 16. init. dicitur Pho-

Digitized by Google

Phoronei e filia nepos. Sed eum putatum fuisse filium Iouis e Niobe, scimus ex eodem *Pauſ.* 2, 25. p. 169. et c. 34. p. 191. Caussa vero, cur *Apollodorus* dixerit, ab *Asclepiade* Argum vocari filium Inachi, videtur inde esse repetenda; quod Niobe illa Argiua ab aliis ferebatur Phoronei mater, vxor Inachi. v. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 243. De Criaso consentit *Apollodorus* 2, 1, 2. Diuersitatem aliquam attuli ad *Hellanic.* p. 48. vbi in *Schol. Eurip.* Orest. 930. manifestum est confundi Argum antiquiorem et recentiorem. De Ereuthalione et Ereuthalia nil mihi constat. Dubito enim, an sit ille Ereuthalion, de quo *Homer.* Il. η, 136. sqq. Phorbantem *Pausanias* 2, 16. p. 145. non, vt Noster, Criasi filium vocat, sed ipsius Argi. *Arestor* non Phorbantis, sed Ecbasi filius dicitur a *Charace* ap. *Steph. Byz.* in v. Παῤῥασία, Iasi filius a *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Possunt hae diuersitates tribui scribentium vel pronunciantium erroribus. Quo eodem refero, quod ap. *Apollod.* l. l. non Arestor, sed Agenor, appellatur Iasi filius. Ius historia vel ex *Apollodoro* (§. 3.) nota est. vbi Io, vt a *Pausania*, dicitur Iasi filia, quanquam hic quidem Iasum ipsum patre vsum dicit Triopa. Hunc vero Argum πανόπτην, quem *Ouidius* quoque (metamm. 1, 624.) Arestoridem vocat, *Tzetzes* ad *Lycophr.* 883. Ἔστορος (leg. Ἀρέστορος) ἢ Ἀλέκτορος filium, *Scaliger* ad *Catull.* epigr. LXV. distingui iubet ab Argo, filio Agenoris, et duo hos Argos male ab Ouidio confusos esse dicit, ita vt nauis fabricator pro Arestoris filio habendus sit, Ius vero custos pro Agenorida. Quae omnia quam infirmis argumentis nitantur, facile apparet cuique. Immo distinguendi videntur Argus πανόπτης et Argus filius Phrixi,

quan-

quanquam id non fecit *Apollodorus* 1, 9, 16. Hunc Argum, ſi *Apollodorum* ſequamur §. 1. peperit Phrixo Chalciope, Aeetae filia, de qua cf. fragm. XVII. Eodem nomine matrem Argi appellabat *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1125. Sed *Acuſilaus* et *Heſiodus* ἐν ταῖς μεγάλαις ἠοίαις vocabant eam Ἰοφῶσσαν, ipſam quoque Aeetae filiam, teſte eodem Schol. l. l. Quod nomen ego quidem verius puto quam nomen Chalciopes.

Heſych: Ἰοφῶσσα· ἡ χάλκειος, ὥς φησι Φερεκύδης.

Fortaſſis enim Ἰοφῶσσα in Colchorum lingua idem erat quod χάλκειος, vnde Graeci deinde, quo forma nominis propius accederet ad nominis proprii formam, Χαλκιόπην eam vocarunt. Ipſe *Schol. Apollon.* 2, 390. ſequitur appellationem vulgarem.

Hunc igitur Argum cum diſerte Pherecydes a nauis exſtructore diſtinxerit, videtur tantum in numero Argonautarum poſuiſſe.

Alter Phrixi filius eſt Μέλας.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 220. Ὑπερεία δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς. --- φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. φησὶ γὰρ οὕτω· Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν. τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείᾳ.

Pherae erat Theſſaliae oppidum in Pelasgiotidis finibus (v. *Strab.* 9, p. 436. A.), e quo Athenienſes, qui aeque ac Sicyonii Dianam Pheraeam colebant, ad ſe perlatum dicebant illius deae ſimulacrum.

lacrum. v. *Pauſ.* 2, 23. p. 164. In hoc igitur oppido erat illa κρήνη Ὑπερεία (v. *Strab.* p. 439. C.), quae diſtinguenda eſt ab Hyperia, Troezeniorum oppido, quod et ipſum ab Hyperete quodam nomen habere dicebatur, qui fuerit Neptuni et Alcyones Atlantidis filius. v. *Pauſ.* 2, 30. p. 182. Noſter Hyperes ferebatur Phrixi e Melane filio nepos, qui Melas etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 1. et *Hygino* fab. 14. vocatur filius Phrixi e Chalciope, ſed ab *Acuſilao* et *Heſiodo* ex Iophoſſa, vt paullo ante vidimus. Apud *Schol. Apollon.* 1, 922. Melas pontus ſ. ſinus in Thracia, ad petram Sarpedoniam (v. *Strab.* 2, p. 92. D.), ab hoc Phrixi filio dicitur nomen accepiſſe. Quae fortaſſis ipſius Pherecydis erat traditio. Nam idem *Schol. Apollon.* 1, 211. habet haec:

περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει ἐστὶ, Φερεκύδης φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠριθυίας.

Orithyia erat Erechthei, qui Pandionem et Zeuxippen parentes habebat, e Praxithea filia. v. *Apollod.* 3, 14, 8. 3, 15, 1. Huius Orithyiae a Borea raptae valde crebra eſt mentio apud antiquos ſcriptores. *Simonides* v. c. ap. *Schol. Apollon.* l. l. *ἀπὸ Βριλισσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν, ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης.* In his legendum eſſe Ἰλισσοῦ, multi aliorum veterum loci demonſtrant. Satis enim conſtat, Iliſſum fuiſſe Atticae fluuium, prope ipſam vrbem. Ap. *Pauſ.* tamen (1, 19. p. 45.), vbi haec ipſa hiſtoria narratur, ſcribitur Εἰλισσός. Ludentem Orithyiam raptam fuiſſe plerique dicunt. (v. *Heyn.* ad *Apollod.*

lod. p. 854.) *Choerilus* tamen ap. *Schol. Apollon.* l. l. ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. vbi an fortaſſis reponendum ſit Ἰλισσοῦ, non definiam. Cephiſſus ſane fuit ipſe quoque Atticae fluuius, ſed Athenis ab Occidente, vt Iliſſus ab Oriente (v. *Strab.* 9, p. 400. A.), omninoque horum nominum iſta inter ſe confuſio videtur ſolemnis eſſe. v. *Brunck* appendix notarum in *Apollon. Rhod.* 1, 215. Iliſſus et aliis diis ſacer putabatur, et in ripis habebat Muſarum Iliſſiadum aram, teſte *Pauſ.* l. l. Raptus ille ab artificibus quoque celebrabatur. In arca Cypſeli, teſte *Pauſ.* 5, 19. init. Βορέας ἐστὶν ἡρπακὼς Ὠρείθυιαν. οὐραὶ δὲ ὄφεων ἀντὶ ποδῶν εἰσὶν αὐτῷ. Nonnulli item explicatione ſtuduerunt probabiliorem efficere fabulam. *Hegeſagoras* ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ap. *Schol. Apollon.* l. l. non ventum fuiſſe putabat hunc Boream, ſed virum, Strymonis filium. E qua ratione melius certe ſibi conſtare videntur, quae de filiis Zete et Calai, e Borea et Orithyia natis, de quibus v. fragm. XX. narrantur. Socrates contra (ap. *Platon.* Phaedr. T. III. p. 229. C.), rogatus a Phaedro, num hoc μυθολόγημα verum eſſe crederet, reſpondet: ἀλλ' εἰ ἀπιστοίην, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, οὐκ ἂν ἄτοπος εἴην· εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου. (qui erat locus editus. v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 56.) λέγεται γὰρ αὖ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκεῖθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε ἡρπάσθη. ἐγὼ δὲ ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι, --- ἐμοὶ δὲ πρὸς ταῦτα οὐδαμῶς ἐστι σχολή. In praecedentibus etiam βωμὸς Βορέου commemoratur.

XXXXI.

XXXXI.

Schol. Homer. Il. ζ, 153. Διὸς τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν ἀπὸ Φλιοῦντος εἰς Οἰνώνην διὰ τῆς Κορίνθου μεταβιβάσαντος, Σίσυφος ζητοῦντι τῷ Ἀσωπῷ τὴν ἁρπαγὴν ἐπιδεικνύει. (*Villoiſ.* V. C. edidit τὴν ἁρπ. ἐπιδείκνυται τέχνη) καὶ διὰ τοῦτο ἐπεσπάσατο εἰς ὀργὴν καθ' ἑαυτοῦ τὸν Δία. ἐπιπέμπει οὖν αὐτῷ τὸν Θάνατον. τοῦτον δὲ κρατεροῖς δεσμοῖς δήσαντος τοῦ Σισύφου, συνέβαινεν οὐδένα ἀποθνήσκειν, ἕως λύει τὸν Θάνατον ὁ Ἄρης, καὶ αὐτῷ τὸν Σίσυφον παραδίδωσιν. ὁ δὲ πρὶν ἢ ἀποθανεῖν (*Villoiſ.* Θάνατον. ὁ δὲ Σίσυφος αἰσθόμενος τὴν ἔφοδον, δεσμοῖς κρατεροῖς ἀποδεσμοῖ τὸν Θάνατον. διὰ τοῦτο οὖν συνέβ. οὐδ. τῶν ἀνθρώπων ἀποθν. ἕως ἂν αὐτὸν Ἅδης τῷ Θανάτῳ παρέδωκε, καὶ τὸν Θάνατον τῶν δεσμῶν ἀπέλυσε· πρινεὶ δὲ ἀποθανεῖν τὸν Σίσυφον, ἐντέλ.) ἐντέλλεται τῇ γυναικὶ Μερόπῃ, τὰ νενομισμένα αὐτῷ (*Villoiſ.* αὐτὴν) πέμπειν εἰς Ἅδου. καὶ μετὰ τὸν χρόνον (*Villoiſ.* μετὰ χρόνον) οὐκ ἀποδιδούσης τῷ Σισύφῳ τῆς γυναικὸς, ὁ Ἅδης πυθόμενος, μεθίησιν (*Villoiſ.* μεθίστησιν) αὐτὸν, ὡς τῇ γυναικὶ μεμψόμενον. (*Villoiſ.* male πεμψόμενον.) ὁ δὲ εἰς Κόρινθον ἀφικόμενος, οὐκ ἔτι ὀπίσω ἄγει. καὶ (*Villoiſ.* πρὶν ἢ) γηραιὸν αὐτὸν ἀποθανόντα κυλινδεῖν ἠνάγκασεν εἰς Ἅδου λίθον, πρὸς τὸ μὴ πάλιν ἀποδράναι. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoiſ.* Φερεκύδει.)

De Aſopo eiusque filia Aegina dixi ad *Hellanic.* p. 50. ſq. vbi addere debebam, *Pythaenetum* ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. tradidiſſe haec: ἡ Αἴγινα (inſula) πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης, τῆς Βουδίωνος θυγατρός. (*Villoiſ.* male edidit εἰς Βιώνην.) De Siſyphi nomine *Euſtathius* ad Odyſſ. λ, p. 1702, 1. ita ſtatu-

ſtatuit: Δωρικὸν ἅμα καὶ Αἰολικὸν ὄνομα τὸ Σίσυφος. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ Δωριεῖς (Lacedaemones maxime) φασὶ τοὺς θεούς. --- σύφος δὲ, ὁ σοφὸς παρὰ Αἰολεῦσιν. ὅθεν Σίσυφος, ὁ θεόσοφος. καὶ εἰκὸς Κορινθίων διαλέκτου εἶναι τὴν λέξιν, παρ' οἷς δωρίζουσιν ἦρχεν ὁ Σίσυφος. Fuit enim Aeoli filius, et condidit Corinthum. (v. *Apollod.* 1, 9, 3.) *Eumelus* ap. *Pauſ.* 2, 3. extr. tradit, Medeam Siſypho regnum tradidiſſe. Sed haec ſententia cum ſententia Apollodori facile ita poteſt conciliari, vt non prima Corinthi initia poſuiſſe dicatur Siſyphus, ſed eam magis amplificaſſe et exornaſſe. Saltem *Eumelo* videatur magis credi poſſe ideo, quia ille in ſuis carminibus diligentiſſime tractauerat res Corinthiacas, quod colligo e *Pauſ.* 2, 2. init. vbi etiam commemoratur fama, Siſyphum ſepultum eſſe in Iſthmo, ſed ſepulcrum eius nec aequalibus eius multis notum fuiſſe. Ex his intelligitur, cur Siſyphus potiſſimum prodiderit raptum Aeginae. Ferebatur enim illa ab Ioue per Corinthum, cui Siſyphus imperabat. Sed videtur quoque inde explicari poſſe origo fabulae de poena Siſyphi apud inferos. Quia enim paucis notum erat eius ſepulcrum, facile fuit fingere, eum nunquam ſepultum ſed in Tartarum detruſum eſſe. Ceterum Siſyphum ab Aſopo mercedem proditionis poſtulaſſe et impetraſſe illum fontem, qui erat in ipſa Acrocorintho, e vulgari fama narrat *Pauſ.* 2, 5. init. E quo facto non minus quam ex ante allatis cognoſci quodammodo eius verſutia poteſt, de qua vid. *Euſtath.* l. l. p. 1701, 58. qui etiam ſequentia huc trahit. De Merope vid. *Hellanic.* fragm. XXIIII. et *Apollod.* 3, 10, 1. τὰ νενομισμένα videntur eſſe inferiae, h. e. ſacrificia quae diis Manibus inferebant, *Feſto* interprete, quaeque maxime conſta-

M bant

bant aqua, vino, lacte, ſanguine, vnguento. ἠνάγκασεν, np. ὁ Ἅδης vel Ζεύς. εἰς Ἅδου, quod ſtatim ſequitur poſt ἠνάγκ. poſitum eſt pro ἐν Ἅδου, quod legitur in edit. *Villoiſ.* Poenam enim luebat apud inferos, (v. *Homer.* Odyſſ. λ, 592-99. *Ouid.* metamm. 4, 459.) etiam picturis celebratam poſthac, auctore *Pauſ.* 10, 31. p. 876. εἰς autem ſaepe poni pro ἐν, tralatitium eſt. v. *Sylburg* ad *Pauſan.* p. 932. et *Kuhn.* index ad Aelian. V. H. in v. εἰς. Ita quoque in hac ipſa formula legitur infr. fragm. LXXIII. Ceterum Aegina illa Actori peperit Menoetium, patrem Patrocli, qui Patroclus ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθεὶς interfecit filium Amphidamantis. v. *Homer.* Il. ψ, 87. ſq. Nomen interfecti ab *Hellanico* p. 126. effertur Κλησώνυμος, ſed paullo aliter a Pherecyde.

Schol. Hom. ed. *Villoiſ.* ad l. l. τοῦτον Κλεισώνυμον Φερεκύδης ἱστορεῖ.

XXXXII.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 133. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. ἔθυε τῷ Ποσειδῶνι, φησὶν, ὁ Πελίας, καὶ προεῖπε πᾶσι παρεῖναι. οἱ δὲ ἦσαν οἵ τε ἄλλοι πολῖται, καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ. ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν ποταμόν· διαβὰς δὲ, τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα· τὸν δὲ ἀριστερὸν, ἐπιλήθεται. καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δεῖπνον. ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας, συμβάλλει τὸ μαντήϊον. καὶ τότε μὲν ἡσύχασε. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ μεταπεμψάμενος ἤρετο ὅ τι ποιοίη, εἰ αὐτῷ χρησθείη ὑπό του τῶν πολιτῶν ἀποθανεῖν. ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἂν εἰς Αἶαν αὐτὸν, ἐπὶ τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλλον, ἄξοντα ἂν ἀπὸ Αἰήτου. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι Ἥρη ἐς νόον βάλλει, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν.

Digitized by Google

κακόν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ μόγις τὸ πέδιλον ἔσωσεν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος (1, 7.).

Scilicet Pelias a fratre Aefone, Iolci rege, morituro regnum acceperat, ea quidem conditione, vt regnum Iafoni, Aefonis filio, donec adoleuiffet, adminiftraret. (v. *Schol. Hom.* Odyff. μ, 70. fupra ad fragm. XXXIII.) Propofitam Pherecydis narrationem fere plane fecutus eft *Apollodorus* 1, 9, 16. Ἄναυρος videtur effe nomen fluuii proprium, etfi *Schol. Apollon.* 1, 9. pro appellatiuo accepit, quod χείμαῤῥον fignificet, quo fenfu eft apud *Lycophr.* 1421. vbi *Tzetzes*, ἄναυρος, inquit, κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός. vid. omnino *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Dian. 101. Cauffa vel occafio, qua factum fit, vt in vadando fluuio alterutrum foccum perderet, ab aliis, vt ab *Hygino* fab. 13. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. traditur haec: voluiffe eum facrificiis anniuerfariis intereffe, quae Pelias in honorem Neptuni celebraret. Cumque iam in eo effet, vt per fluuium Euenum tranfiret, Iunonem, vetulae forma affumta, ab eo petiiffe, vt ipfam traduceret. Iafonem igitur humeris eam impofitam transtuliffe, ita vt crepidam in luto defixam extrahere non potuerit. Sed quanquam hic traditur fluuii nomen proprium Euenus, tamen ex hac ipfa cauffa recentiorem aetatem fapere haec hiftoriola mihi videtur. Euenus enim erat Aetoliae fluuius, quem Iolcum in Theffalia ituris traiicere plane non neceffarium erat. Oraculum illud, quod Peliae datum fuerat, iufferat eum τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι, vt verbis *Apollodori* vtar. Poft verba: ὁ δὲ Ἰάσων, intelligi debet verbum εἶπε, vel fimile. Αἶα, inquit *Schol. Apollon.* 2, 419. πόλις τῆς Κολχίδος. αὕτη ἐπ' ἰσχά-

ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης. ἄλλοι δὲ τὴν γῆν τῆς Κολχίδος ἰδίως αἶαν καλεῖσθαι λέγουσιν. np. quia *αἶα* apud poetas ponitur pro *γαῖα*. Pertinet huc locus *Eurip*. Med. 2. Κόλχων ἐς αἶαν, vbi v. Schol. Ex *Apollon. Rhod.* 2, 423. ſq. et 1096. ſq. colligi poteſt, hanc vrbem ad mare ſitam fuiſſe. Erant autem Colchi Aegyptiorum colonia, teſte *Herodoto* 2, 104. ſq. et *Scymno* ap. *Schol. Apollon.* 4, 277. *τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλον* (leg. *χρυσόμαλλον*) ab *Apollonio* (1, 4. 4, 1142.) et *Theocrito* (idyll. 13, 16.) dicitur *χρύσειον κῶας*, ab *Euripide* Med. 5. *τὸ πάγχρυσον δέρας*, ab *Apollodoro* l. l. *τὸ χρυσόμαλλον δέρας*, ab *Apollonio* 4, 1319. etc. *χρύσεον δέρας*. Sed *Acuſilaus* ap. *Schol. Apollon.* 4, 1142. *πορφυρευθῆναι* dicit *ἀπὸ τῆς θαλάσσης. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι --- βάλλει.* Haec dubitanter tantum dicit *Apollodorus*. Ceterum et haec et ſequentia verba: *ὡς ἔλθοι --- κακὸν*, videri poſſunt ex aliquo poeta deſumta. Sed fortaſſis pro ipſis verbis Pherecydis habenda ſunt, cuius ratio ſcribendi non longe abfuiſſe videtur a poetica ratione. Malum illud, quod Medea allatura erat Peliae, erat in eo, quod illa per Iaſonem e Colchide in Theſſaliam adducta Peliam mala fraude interfecit. v. *Apollod.* 1, 9, 27. et quos ibi laudat *Heyn.* p. 228. Add. *Schol. Eurip.* Med. 9.

XXXXIII.

Schol. Apollon. 1, 1290. *Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. τούτῳ καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης.*

Apol-

Apollod. 1, 9, 19. Φερεκύδης αὐτὸν (Herculem, qui erat in Argonautis) ἐν Ἀφέταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τούτου βάρος.

Cum Pherecyde consentientem *Antimachi* locum non praetermisit Clar. *Schellenberg* in collectione reliquiarum Antimachi Colophonii (Hal. 1786. 8.) p. 84. sq. qui etiam bene et apte nobis in mentem reuocat vulgarem illam temporis antiquioris opinionem de deorum et heroum maiori pondere, laudatis eam in rem locis *Homer.* Il. ε, 838. sq. et *Statii* Theb. 5, 401. De Aphetis dixi ad *Hellanic.* fragm. CXXII. Argo nauis etiam alia occasione dicitur φθέγξασθαι. v. *Apollod.* 1, 9, 24.

XXXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 139. ὁ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, παῖς ἦν Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος, οὗ καὶ Λαοθόης, Θέστωρ· τοῦ δὲ Κάλχας. ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου.

Idmon iste, qui fuit in Argonautis et vates, etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 23. dicitur occisus a capro. De eius parentibus et arte vaticinandi vid. *Burman.* catalog. Argonaut. Add. *Schol. Apollon.* 2, 817. vbi Abantis filius vocatur. Calchas --- nam de Corono non admodum est quod post *Burmannum* dicatur --- notus est eo, quod sine Achille Troiam negauit capi posse. v. *Apollod.* 3, 13, 8. Habitabat ille Megaris ante bellum Troianum (v. *Pauſ.* 1, 43.). Sed Agamemnonis persuasione factum est, vt Graecos sequeretur in expeditionem illam Troianam, quos ipse rexit sua sapientia. v. *Homer.* Il. α, 69. sqq. vbi vocatur Θεστορίδης.

 The-

Digitized by Google

Theſtor autem vocatur Apollinis ex Aglaia filius ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 427. Exciſo Ilio Calchas terreſtri itinere in Graeciam rediit cum aliis multis, inprimis cum Pamphyliis, qui Erythris manſerunt. v. *Pauſ.* 7, 3. p. 529. In illo itinere prope Colophonem incidit in Mopſum, Apollinis et Mantus filium, vatem aeque clarum, de cuius fato v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 440. et cum eo certauit artis vaticinandi peritia, victusque mortuus eſt prae moerore.

Strabo 14, p. 643. A. *Φερεκύδης φησὶν ὗν προβαλεῖν ἔγκυον τὸν Χάλχαντα, καὶ ἐρωτῆσαι πόσους ἔχει χοίρους· τὸν* (Mopſum) *δ' εἰπεῖν, ὅτι τρεῖς, ὧν ἕνα θῆλυν· ἀληθεύσαντος δ' ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης.*

Eadem leguntur in chreſtomathia e Strabone ap. *Hudſon.* in ſcriptorib. geographiae minorib. Vol. II. p. 186. Sed ſcribitur ibi *σῦν* pro *ὗν*, et verba *ὑπὸ λύπης* omiſſa ſunt.

XXXXV.

Schol. Eurip. Med. argument. *Φερεκύδης καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.*

Schol. Ariſtoph. equitt. 1318. *ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, --- Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.*

Aeſonem, patrem Iaſonis, qui vt Peliae inſidias effugeret, ipſe ſe interfecerat (v. *Apollod.* 1,

9, 27.

9, 27.), per Medeae artes iterum iuuenem factum esse, narrat etiam *Ouidius* metamm. 7, 162. sqq. qui tamen morti tantum propinquum, sed nondum mortuum fuisse auctor est. Eodem modo dii Pelopem, a patre ipsis epulandum appositum, *ἀφεψῶσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιῆ καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν*, quae sunt verba *Tzetzis* ad *Lycophr.* 152. De Iasone Medeam promisisse tantum dicit *Apollodorus* l. l.

Ab Aesone illo nomen accepisse legitur quoddam Thessaliae oppidum.

Schol. Apollon. 1, 411. *Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεκύδης.*

Paullo aliter *Steph. Byz.* *Αἴσων, πόλις Θεσσαλίας. --- καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰσωνίαν φησί.*

De pluribus Magnesiis vid. ad *Hellanic.* p. 143.

XXXXVI.

Schol. Homer. Odyss. φ, 23. *Ἴφιτος, Εὐρύτου μὲν παῖς, Οἰχαλιεὺς δὲ τὸ γένος, ἀπολομένων αὐτῷ τῶν ἵππων, περιήει τὰς πέριξ ἐρευνῶν πόλεις, εἴ που φανεῖεν. Πολυίδου δὲ τοῦ μάντεως εἰπόντος αὐτῷ μὴ παραγίνεσθαι εἰς Τίρυνθα χάριν ζητήσεως· οὐ γὰρ εἶναι συμφέρον· λέγεται παρακούσαντα παραγενέσθαι. τὸν δὲ Ἡρακλέα μηχανῇ τινι καὶ στρατηγίᾳ συνεφελκυσάμενον αὐτὸν ἄγειν εἰς ἐπίκρημνον τεῖχος. καὶ καταστρέψαι διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἔγκλημα, καὶ τὸν πατέρα, ὅτι τελευτήσαντι αὐτῷ τὸν ἆθλον, τὴν Ἰόλην γαμεῖν οὐκ ἔδωκαν, ἀλλ' ἀτιμάσαντες ἀπέπεμψαν. λέγεται δὲ ὡς ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξενοκτονίᾳ, προσέταξεν Ἑρμῇ*

λαβόντα τὸν Ἡρακλέα πωλῆσαι δίκην τοῦ φόνου. τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγαγόντα τῇ τῶν τόπων βασιλευούσῃ Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τίμηθέντα ταλάντων. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Eurytus, pater Iphiti, diſtinguendus eſt ab Euryto Actoris filio, de quo fragm. XXXXVII. et ab alio, de quo fragm. III. it. a gigante ap. *Apollod.* 1, 6, 2. Noſter fuit rex Oechaliae, non illius oppidi, quod in Meſſenia erat, et poſthac dictum eſt Carnaſium vel Καρνάσιον ἄλσος. v. *Pauſ.* 4, 2. p. 283. et c. 33. p. 362. Etſi enim, vt priori loco legitur, Pauſaniae aetate in illo loco, vbi olim Oechalia fuerat, ſupererat vicus quidam pene deſertus, Eurytion dictus: tamen haec appellatio non a noſtro Euryto deriuanda eſt, ſed ab alio, Melanei filio, a cuius vxore hoc oppidum antea Oechaliae nomen acceperat. v. *Pauſ.* 4, 3. extr. Porro neque Oechaliam Theſſaliae poſſumus intelligere cum *Euſtathio* ad *Homer.* l. l. p. 1899, 35. qui prouocat ad Il. β, 729. ſq. qui locus affertur a *Schol. Apollon.* 1, 87. ideo, vt oſtendat, Oechaliam poſitam fuiſſe ab Homero in Pelasgico Argo. cf. *Strab.* 8, p. 339.

Sed illa Oechalia intelligenda eſt, quam *Hecataeus Mileſius* ap. *Pauſ.* 4, 2. p. 283. dixerat eſſe partem Eretriae, h. e. Eretriae, vrbi Euboeae, vicinam. Huius ſententiae veritas cognoſci poteſt e locis *Apollodori* 2, 6, 2. 2, 7, 7. et multo magis e *Tzetzae* loco ad *Lycophr.* 50. Eurytus, qui hic commemoratur, poteſt idem eſſe videri qui ille ap. *Homer.* Odyſſ. ϑ, 224. vbi eius peritia iaculandi laudatur; poteſtque hoc eo verius putari, quia cum Hercule ibi iungitur. Herculem autem in

in arte iaculandi magiſtro vſum eſſe Euryto aliquo, tradunt *Theocritus* idyll. 24, 105. ſq. et *Apollod.* 2, 4, 9. quanquam alii hoc tribuunt cuidam Goryto, filio Teutari, alii Rhadamantho. v. *Tzetz* ad *Lycophr.* 458. Sed tamen an Eurytus noſter non diuerſus ſit ab Euryto Herculis praeceptore, valde dubito propterea, quoniam apud *Homerum* dicitur ab Apolline, quem ad certamen in iaculando prouocauerat, interfectus fuiſſe. Qua fictione nil niſi repentinum genus mortis indicari putat *Euſtathius* p. 1593, 26. qui ſimul animaduertit, ab *Homero* tam caedem Euryti per Herculem factam ignorari, cuius praeter alios meminit *Scythinus Teius* ap. *Athenae.* 11, p. 461. extr. quam Iolen filiam. E quo ipſo videtur apparere horum Eurytorum diuerſitas. Pater noſtri Euryti ignotus eſt. Matrem et reliquos, praeter Iphitum, filios cognoſcere licet e loco *Heſiod.* ap. *Schol. Sophocl.* Trachin. 266.

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηίων, Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος ἠδ' Ἴφιτος ὄζος Ἄρηος.
Τούσδε μεθ' ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυολίδαο.

In quo loco *Bentleius* epiſt. ad Mill. p. 503. ed. Lipſ. pro Ἀντιόχη reſcribi iubet Ἀντιόπη, propter locum *Schol. Apollon.* 1, 87. Verba παλαιὸν γένος *Hygini* auctoritate mutat in Πύλωνος, vt Antiopes pater fuerit Pylon. Denique pro Ναυολίδαο vel Αὐβολίδαο legit Ναυβολίδαο, laudato eam in rem *Apollonii* loco 1, 134. Recte. Poterat ipſum *Homerum* laudare Il. β, 518. cf. *Weſſeling.* ad *Diodor.*

Digitized by Google

dor. Sic. 4, 37. Iphitum equas duodecim amiſſas quaeſiuiſſe, narrat *Homer.* Odyſſ. φ, 22. ſq. Pro *περιήει* vulgo male legitur *περιῇ*. Πολύϊδος erat Coerani filius, vates ſatis nobilis. v. *Homer.* Il. ν, 666. et *Apollod.* 3, 3, 1. quos tamen de diuerſis Polyidis agere ſtatuit *Caſaub.* ad *Athenae.* 11, 1. p. 773, 34. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 545. ſq.

Coeranus autem fuit filius Abantis, nepos Melampodis, teſte *Pauſ.* 1, 43. p. 104. Ad ſequentia cf. *Apollod.* 2, 6, 2. ſq. qui inſaniae Herculis tribuit Iphiti caedem. *Scythinus* vero l. l. hanc dicit eius cauſſam fuiſſe, quod Eurytus et Iphitus vectigalia exegiſſent ab Euboeenſibus. Certe ſic explicauit non ſolum *Athenaei* interpres, ſed etiam *Burmannus* in catal. argonaut. in v. Eurytus. Quid vero ſi verba: Ἡρακλῆς λαβὼν Εὔρυτον καὶ τὸν υἱὸν (np. non Iphitum, ſed alium. Fortaſſis enim *Scythinus* duo tantum filios Euryto tribuebat. Certe idem fecit *Creophylus* ap. *Schol. Sophocl.* l. l.) ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ̕ Εὐβοέων, ſi verba haec, inquam, non de cauſſa caedis, ſed de tempore accipiamus? Tum ſane nouum argumentum haberemus ſententiae illi, quae ſtatuit, Oechaliam Euboeae eſſe intelligendam. Ex hac ſimul explicari poteſt repugnantia, quae, ſi Theſſaliae tribueremus Oechaliam, neceſſario exiſteret inter hunc Pherecydis locum, a quo non admodum disſentit *Homer.* Od. φ, 27. qui ipſe quoque Iphitum ab Hercule dicit occiſum eſſe ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, h. e. Tirynthe. cf. *Diod. Sic.* 4, 31. et inter alium, quem ex eodem Pherecyde affert *Schol. Sophocl.* Trach. 354.

Φερε-

Φερεκύδης φησὶν οὕτω· μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ᾤκεῖτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ᾔτει τὴν θυγατέρα Ὕλλῳ γυναῖκα. τοῦ δὲ μὴ διδόντος, Ἡρακλῆς εἷλε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινεν. Ἴφιτος δὲ ἔφυγεν εἰς Εὔβοιαν.

Melas hic alius eſt, quam quem vidimus fragm. XXXX. alius etiam quam Licymnii filius, qui ap. *Apollod.* 2, 7, 7. dicitur Herculis ſocius fuiſſe in oppugnando Euryto, rege Oechaliae in Euboea, ſed in pugna cecidiſſe. Arceſilaus quis fuerit, non facile dixerim. *Hyginus* fab. 97. in iis, qui ad Troiam expugnandam profecti ſunt, habet Arceſilaum aliquem, Lyci et Theobulae filium, ex Boeotia. Ap. *Diod. Sic.* 4, 67. Arceſilaus eſt Archilyci filius, atque adeo nepos Itoni, Boeoti pronepos, qui idem eſt cum *Hygini* Arceſilao. Alius Arceſilaus a Telegoniae ſcriptore ap. *Euſtath.* ad Od. π, p. 1796, 49. dicebatur filius Vlyſſis et Penelopes, atque adeo frater Telemachi. Illud vero recte mihi videor affirmare poſſe, Eurytum hunc diuerſum fuiſſe ab Euryto paullo ante allato. Neque enim ſibi, ſed filio Hyllo, Hercules vxorem petit filiam Euryti. Iam etſi *Apollod.* l. l. dicit, Herculem capta Oechalia Iolen dediſſe Hyllo, vix tamen dubito quin ille Euryti Euboici filiam, cujus nomen vidimus Iolen fuiſſe, confuderit cum huius Arcadici Euryti filia, quae quo nomine vſa ſit, ignoramus. Hunc ſaltem Eurytum diſtinguendum eſſe ab Euboeenſi, patet etiam ex eo, quod filium eius Iphitum Pherecydes non interfectum fuiſſe dicit ab Hercule, ſed in Euboeam confugiſſe. Fortaſſis igitur cognati erant hi Euryti; cumque Arcadici

dici Euryti filius fugiens exceptus fuiſſet ab Euryto Euboeenſi, potuit haec cauſſa accedere, cur eius interitum Hercules acceleraret, quem iam antea perdere conſtituiſſet ob negatam ſibi Iolen. Ita quidem ego conciliandas exiſtimaui diuerſas de his Eurytis traditiones. Qui meliora nouit, is tradat quaeſo. Ego haereo.

De Θούλη in Arcadia ſita nihil mihi conſtat. Nec magis indicare poſſum, quisnam intelligatur ἀγὼν, quo finito haec fecerit Hercules: niſi quod ſuſpicor, huius quoque obſcuritatis cauſſam eſſe in Eurytorum confuſione. Nam Oechaliam Euboeae petit Hercules μετὰ τοὺς ἄθλους, atque adeo poſt raptum ex inferis Cerberum. v. *Apollod.* 2, 5, extr. 2, 6, 1. Quae deinde narrantur in loco Pherecydis priore, Herculem ob ξενοκτονίαν ab Ioue vendi iuſſum fuiſſe, ea pertinere arbitror ad Iphitum Euboeenſem, cuius patrem non ſimul interfecerat Hercules, quod poſtea demum factum videtur, cum contra alterum Eurytum plane non, ſed tantum filios eius praeter Iphitum, interemerit. Omphale, quod notum eſt, fuit regina Lydorum, et ab *Apollod.* 2, 6, 3. Iardani filia vocatur. Poſt ſeruitium Omphalae praeſtitum Hercules expeditionem Troianam ſuſcepit, qua abſoluta quid acciderit Herculi, quidque ipſe egerit, narrauerat Pherecydes, auctore *Schol. Homer.* ed. *Villoiſ.* Il. ξ, 255. Verba ſunt: Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος μετὰ τὸ πορθῆσαι Τροίαν, γενόμενος κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, βουλήσει Ἥρας σφοδρῷ συνεσχέθη χειμῶνι· καταασυρεὶς δὲ εἰς Κῶ τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς. βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς ληστὴς ἐπιβὰς, ἀνεῖλε τὸν Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ.

μιγεὶς

μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ, Θεσσαλὸν ἐγέννησε. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.

Haec omnia legebantur iam in Scholiis ante Villoisonum editis, sed omissis verbis postremis: ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει, et praeterea aliis paullulum mutatis. Nam post γενόμενος vulgo additur τε, deinde legitur συνεσχέθη ἀνέμῳ. κατασυρθεὶς τε εἰς Κῶν, denique ante Εὐρύπυλον insertum extat τε. Eademque historia traditur ab *Apollod.* 2, 7, 1. *Schol.* Hom. Il. α, 590. aliisque. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 448. Eurypylus Cous non confundendus est cum aliis Eurypylis, v. c. Euaemonis filio ap. *Homer.* Il. η, 167. Herculem e Chalciope, Eurypyli Coi filia, Thessalum genuisse, confirmat ipse *Homerus* Il. β, 679. cf. *Apollod.* 2, 7, 8. Haec ipsa autem Chalciope diuersa est ab illa Chalciope, quae Medeae soror fuit, Aeetae filia, de qua v. fr. XVII. et XXXX. Omnino vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Del. 161.

XXXXVII.

Schol. *Homer.* Il. λ, 708. Κτέατος καὶ Εὔρυτος παῖδες μὲν ἦσαν Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης τοῦ Μόλου, ἐπίκλησιν δὲ Ἄκτορος. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων. διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας (Pro his verbis V. C. *Villois.* mutile edidit tantum καὶ), πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς (*Villois.* πολεμίους) καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. Ἡρακλῆς δὲ πολεμῶν, καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ τοὐμφανὲς αὐτῶν περιγενέσθαι, συμμαχοῦντος Αὐγέου (Haec duo verba postrema non sunt in edit. *Villois.*) λοχήσας ἀνεῖλεν αὐτοὺς, καὶ

οὕτως

οὕτως ἐπόρθησε τὴν Ἦλιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoiſ.* Φερεκύδει.)

Cteatum et Eurytum putatos fuiſſe Actoris filios, cum conſenſu tradunt ſcriptores, v. c. *Apollodorus* 2, 7, 2. cui etiam de eo conuenit cum noſtro, quod reuera pater eorum Neptunus fuerit. vnde Cteatus a *Pindaro* Ol. 10, 32. dicitur Ποσειδάνιος. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 450. ſq. Actor hic a *Pauſ.* 5, 1. extr. vocatur filius Phorbantis, qui Lapitham patrem habebat, et Hyrmines, filiae Epei. Eodem *Pauſania* auctore Actor de matris nomine oppidum Hyrminam condidit in Elea. Confundi non debet cum illo Actore, de quo expoſitum eſt fragm. III. Ab *Apollodoro* l. l. frater Augeae appellatur. Sed videtur hic error eſſe ortus ex eo, quod Augeae matri et ipſi nomen fuit Hyrmine, quanquam non Epei, ſed vel Nelei, vel Nycte i, vel Epochi filiae. v. *Schol. Apollon.* 1, 172. Molione, a qua Cteatum et Eurytum appellari ſolere Molionidas, cum *Heynius* obſeruauit, tum *Pauſanias* innuit (8, 14. p. 629.), quibus parentibus ipſa ſit nata, non ſatis conſtat. Quodſi in noſtro loco legamus τῆς Μέλου, fuerit illa filia Moli, ſiue illius, qui Μῶλος ſcribitur et Martis filius dicitur ap. *Apollod.* 1, 7, 7. ſiue eius, qui Deucalione natus eſſe legitur ap. eund. 3, 3, 1. quem ſaltem alii ſcribunt Μόλον. Fabula de Cteati et Euryti corporibus concretis, qua concretione factum ſit, vt a nemine facile vinci poſſent, videtur mihi illuſtrari poſſe e *Plat.* ſympoſ. T. III. p. 189. ſq. vbi *Ariſtophanes* inducitur ſic: *ἡ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὕτη ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλὰ ἀλλοία. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων· οὐχ, ὥσπερ νῦν, δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ*

τρίτον

τρίτον προσῆν κοινὸν ὂν ἀμφοτέρων τούτων, οὗ νῦν ὄνομα λοιπὸν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται. ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς κύκλῳ ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί· καὶ πρόσωπα δύο ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ, ὅμοια πάντη· κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο· καὶ τἄλλα πάντα ὡς ἀπὸ τούτων ἄν τις εἰκάσειεν. --- ἦν οὖν τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον. Etſi enim ibi de androgynis proprie agitur, quod in noſtram fabulam non cadit et vulgo putatur matrimonii ſymbolum: tamen nec Otus et Ephialtes, quos eodem loco Ariſtophanes ex hoc hominum genere fuiſſe dicit, finguntur, quantum mihi quidem conſtat, in vnum concreti. Saltem in vtraque fictione puto latere hanc ſententiam: neminem ſolum rebus magnis et periculoſis gerendis ſatis parem eſſe; omnia melius procedere, ſi iunctus cum aliis agas. Sic *Tzetzes* ad *Lycophr.* 17. Λέοντα et Δράκοντα, quos proprie dicit Chimaerae fratres fuiſſe, propter eorum cum ſorore concordiam putat occaſionem dediſſe fabulae de tricipiti beſtia. Itaque noſtra fabula oriri ſaltem potuit ex inſigni fratrum illorum inter ſe amore. Cauſſam, cur Hercules hos Actoris filios interfecerit, aliam cognoſcimus e *Pindaro* (Olymp. 10, 39. ſq.), quoniam olim, cum Hercules primum ex vrbe Tirynthe exercitum in Elidem duxiſſet, hunc profligauerant, magna ſtrage edita (v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. c. 15. p. 631. 6, 19. p. 504.), aliam tradit *Pauſanias* 5, 2. init. quia Hercules in bello contra Augeam,

geam, cum ab Actoris filiis semper copiae eius auxiliares in fugam verterentur, nihil splendide gerere poterat. Itaque cum Actoridae ad spectandos ludos Isthmicos Corinthum venissent, ἀπέκτεινε σφᾶς λοχήσας Ἡρακλῆς ἐν Κλεωναῖς (*Pindar.* Ol. 10, 37. ὑπὸ Κλεωνᾶν), quod erat oppidum Argolidis non magnum, inter Corinthum et Argos situm. v. *Pauf.* 2, 15. in. Cuius facinoris auctor cum ignoraretur, Molione operam omnem dedit, vt ille detegeretur. Percussore reperto, Elei ab Argiuis, vt ille puniretur, petierunt. Hi id negarunt. Tum Elei Corinthios adierunt, et postularunt, vt Argolica ciuitas omnis ludorum Isthmicorum solemnitate excluderetur. Sed nec Corinthii fecere postulata. Ibi tum Molione dicitur diris execrata esse ciues, qui non ab Isthmicis ludis abstinere voluerint. Tantas turbas excitauit illa Actoridarum caedes.

XXXXVIII.

Schol. Homer. Il. λ, 671. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος, ἱππικώτατος τῶν καθ' αὐτὸν γενόμενος, ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους ἐς τὸν ὑπὸ Αὐγέου συντελούμενον (*Villoif.* ἵππους εἰς τὸν ὑπ' Αὐγείου κεῖσε συντελ.) ἀγῶνα. νικησάντων δὲ τούτων, φθονήσας Αὐγέας (*Villoif.* Αὐγείας) ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς δὲ γνοὺς, ἡσυχίαν ἦγε. Νέστωρ δὲ, ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος, στρατὸν (*Villoif.* στρατείαν) ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἦλιδι. καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας, ἀπέλαβε τοὺς ἵππους. καὶ οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυραν λείαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoif.* Φερεκύδει.)

Non

Non habet hanc historiam *Apollodorus*. Sed eam hoc potissimum loco ponere volui, quia paullo ante Augeae facta erat mentio, quem non minus quam Neleum et Nestorem aetate Herculis vixisse vel ex *Apollodoro* 2, 7, 2. sq. cognosci potest. De Neleo v. fragm. XXVI.

XXXXVIIII.

Schol. Sophocl. argument. Trachin: Ἀμάλθεια ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ· ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον.

Apollod. 2, 7, 5. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτο τις, παρέχειν ἄφθονον.

De diuersis fabulam de Amalthea tradendi modis, et de probabili ipsius fabulae origine v. *Heyn.* p. 463. sq. Cornu illud ab Acheloo datum fuisse Herculi, cum Deianiram vxorem duceret, narrat *Apollod.* l. l. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 50. vbi pater eius, qui quis fuerit non constat, editur Ἁρμόνιος, quanquam in codd. MSS. habeatur Αἱμένιος vel Αἱμένιος. Capram fuisse hanc Amaltheam, quae Iouem nutriuerit, putarunt multi. v. *Verheyk* ad *Antonin. Lib.* 36. p. 242. sq. et *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Iou. 49. vbi numus excusus extat, in quo infans Iupiter capra illa vehitur, Αἰγίοχος inde dictus. etsi proprie hoc nomen inde videtur accepisse, quia gestabat pellem caprinam, vt Hercules leoninam. v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 355. Amaltheae cornu deinde dictum fuit poculi genus aliquod, vt

 disci-

discimus ex *Athenaei* fragm. ap. *Casaub.* in animaduu. ad 11, 4. p. 783, 37. et idem per prouerbium dici consueuisse de summa rerum omnium abundantia, res nota est vel ex *Erasmi* chill. 1, 6, 2. Idem denique pro symbolo concordiae habet *Werenberg* in peculiari de hoc argumento dissertatione, Leucopetr. 1683. 4. Nondum vero a viris doctis videtur idonea ratio allata fuisse, cur factum sit, vt nomen Ἀμαλθαίας κέρας in versionem V. T. Alexandrinam migraret Iob. 42, 14. vbi pro nomine proprio tertiae Iobi filiae קֶרֶן הַפּוּךְ positum legitur. *Fr. Spanhemio* quidem (de antiquit. et obscuris historiae Iobi c. 15. §. 13-15.) videntur interpretes Alexandrini putasse, ex illa filiae Iobi historia et nomine ortam esse fabulam de Amalthea. Omnino vid. *Dieterici* antiquitt. bibl. ad h. l. cf. *Lamb. Bos* prolegom. ad Iob. 9, 9.

L.

Antonin. Liberal. c. 33. Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν. οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται, Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος, ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη

κατὰ

κατὰ γῆ ας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι. ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ἔθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, κατατίθενται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπερ ἐστιν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Pro *αὐτοὺς τῆς π.* quod sane non habet, quo referatur, *Muncker* legere volebat *τοὺς ἀπογόνους* f. *τοὺς παῖδας αὐτοῦ*, *Verheyk αὐτοὺς*, nisi quis vellet *αὐτοὺς* accipere pro *πολίτας* f. *ἄνδρας*, vt ap. *Thucyd.* 5, 82. Sic *Tzetz.* ad verba *Lycophr.* 81. *τοὶ δὲ*, adscripsit haec: *ἐλλιπῶς*, *ἀντὶ τοῦ*, *οἱ ἄνθρωποι.* cf. *Hom.* Il. α, 51. Sic Iof. 11, 14. in Cod. Alexandr. pro *ἀνθρώπους* legitur *αὐτούς*. Ego vero nil mutandum arbitror. Potuit enim Pherecydes in praecedentibus mentionem fecisse Heraclidarum. Quae tamen ratio si cui non placeat, legat ille: *αὐτοῦ τοὺς παῖδας*, deleat quoque per me verba: *αὐτοὺς τῆς πατρίδος*, quae ex illis nasci potuerunt.

De Eurysthei genere vid. *Verheyk.* ad h. l. Erat ille, quod notum est, rex Mycenarum. vid. *Apollod.* 2, 4, 5. cuius narratio 2, 8. et *Pauf.* 1, 32. p. 79. sq. omnino cum nostra conferenda est. Scilicet Hercules ipse, Eurystheum metuens, Tirynthe fugerat ad Ceycem, regem Trachiniorum. Hercule autem mortuo, cum Eurystheus liberos

eius quaereret, qui vel cum patre viuo, vel post eius mortem soli, ad Ceycem confugerant, et vt traderentur a Ceyce postularet, hic, qui se non parem sentiret bello cum Eurystheo gerendo, misit eos Athenas ad Theseum, pro quo Pherecydes Demophontem nominauit. Tetrapolis Attica quae fuerit, e *Strabone* (8, p. 383. B.) exposuit *Verheyk.* Ἀθηναῖοι --- ἀπολέγονται. *Pausanias* p. 80. dicit, hoc fuisse primum Peloponnesiorum contra Athenienses bellum. De Eurysthei interitu et percussore vid. *Muncker* ad h. l. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 497. sq. Hyllus est notus Herculis e Deianira filius. (v. fragm. XXXXVI. et *Apollod.* 2, 7, 8.) Meliten tamen, Aegaei fluuii filiam, matrem eius facit *Schol. Apollon.* 4, 1149. Nutrix eius a *Pauf.* 4, 30. vocatur Abia. Pro καὶ σὺν αὐτοῖς legendum est cum *Munckero* σὺν αὐτῷ, omisso καί. κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις videtur hunc sensum habere: oppidum aliquod incoluerunt in agro Thebano, ab illa Thebarum parte situm, vbi erant portae Electrae. De his portis v. *Hellanic.* fragm. LXXI. quicum consentit *Pauf.* 9, 8. p. 727. De Alcmena dixi supra ad fragm. XII. *Pausanias* 1, 41. tradit, non consensisse Heraclidas, vtrum Argos esset Alcmenae cadauer reportandum, an Thebis sepeliendum, vbi etiam Herculis e Megara filii et Amphitryon, maritus Alcmenes, sepulti iacerent. Consultum igitur Apollinem Delphicum iussisse Alcmenen in agro Megarico sepeliri. Quod h. l. Rhadamanthus apud inferos dicitur vxorem accepisse Alcmenen, id haud dubie inde effictum est, quia iam tum, cum Cretae rex esset, post Amphitryonis mortem eam duxerat. v. *Apollod.* 2, 4, 11. 3, 1, 2. Per hanc autem fictionem, de Rhadamantho in fortunatis insulis versante, nihil videtur significari,

nisi

nisi eum mortuum quoque virum probum et quauis felicitate dignum iudicatum fuisse. Sic etiam a *Pindaro* Ol. 2, 128- 43. praeter Rhadamanthum illuc translati dicuntur Peleus, Cadmus, Achilles, qui ipse quoque ap. *Apollon. Rhod.* 4, 811- 15. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 174. Medeam dicitur vxorem duxisse *ἐν Μακάρων νήσοις.* Add. de Lyco *Apollod.* 3, 10, 1. Nempe, vt hoc obiter obseruem, Medea potuit fingi in beatorum insulis versans, propter beneficia Iasoni et argonautis praestita. Dicuntur autem hae insulae in extremo Oceano sitae (v. *Hesiod.* εργ. 168. sqq.), vbi etiam *Homerus* Odyss. δ, 563. sqq. campos Elysios collocat, vt indicetur, locum illum esse remotissimum, h. e. neminem illuc posse peruenire, nisi quem dii voluissent. Neque enim impii eo peruenire credebantur. Hanc ipsam autem ob caussam, quia putabantur remotissimae esse, facile erat poetis, multa inaudita et mira de iis fingere. Ceterum ex hac Pherecydis historia possunt intelligi verba *Pausaniae* 9, 16. extr. Ἀλκμήνης δὲ οὐ μνῆμα. γενέσθαι δὲ αὐτὴν ὡς ἀπέθανε λίθον φασὶν (sc. Thebani) ἐξ ἀνθρώπου. καὶ Μεγαρεῦσι τὰ ἐς αὐτὴν (quae paullo ante ex 1, 41. narraui) οὐχ ὁμολογοῦσι.

LI.

Schol. Apollon. 3, 1086. ἔστι καὶ ἄλλος Δευκαλίων, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης.

De pluribus Deucalionibus vid. ad *Hellanic.* p. 69. Huius Deucalionis, quem Minos e Pasiphaë vel e Creta genuit, meminit etiam *Apollodorus* 3, 1, 2. et 3, 3, 1. cf. *Homer.* Od. τ, 180.

LII.

Schol. Eurip. Phoenn. 53. Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος, καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ.

Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ, Ἰοκάστην. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν καὶ Ἐργίνου. ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Ἰοκάστη, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου. τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

Ex his ea tantum, quae minus nota ſunt, attingenda videntur. Phraſtorem et Laonytum non habet in Oedipi filiis *Apollodorus* 3, 5, 8. cuius locum ſi cum *Piſandri* loco contuleris ap. *Schol. Eurip.* ad Phoenn. 1748. videtur nec Piſander eos agnouiſſe. Minyas hic Boeoticos intelligendos eſſe docet nomen adiectum Ἐργίνου. Hic enim Clymeni filius, Phrixi pronepos, patre a Thebanis occiſo, in Orchomeni regno ſucceſſit, et mox cum fratribus collecto exercitu Thebas aggreſſus proelio vicit Thebanos. (v. *Pauſ.* 9, 37.) In hoc proelio neceſſe eſſet filios illos Oedipi cecidiſſe, quia paullo poſt Minyarum potentia per Herculem valde fuit debilitata. Sed omnino Oedipum e matre Iocaſta nullos filios genuiſſe, iam *Pauſ.* 9, 5. p. 721. pro certo habuit ob locum *Homer.* Odyſſ. λ, 270-73.

Εὐρυ-

Digitized by Google

Εὐρυγάνειαν filiam Hyperphantis vocant *Apollod.* et *Pausanias.* Iocasta non est in filiarum Oedipi numero ap. *Apollodorum*, neque *Pisander* et *Pausanias* in vniuersum plures quam quatuor liberos norunt. De Tydeo v. fragm. XXXVIIII. Astymedusa non aliunde nota est. Fortassis est eadem, quae Medusa, quam Sthenelo, Persei filio, e Nicippe, filia Pelopis, filiam fuisse *Apollodorus* (2, 4, 5.) auctor est. De Polynice et Eteocle diuersa tradiderunt Pherecydes et Hellanicus. Huius locus est fragm. CIII. Pherecydis narrationem tradit *Schol. Eurip.* Phoenn. 71.

δεῖ εἰδέναι ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. --- Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου.

Rursus alia exhibet *Paus.* l. l. p. 722. Neque enim vi eiectum Polynicen narrat, sed viuente adhuc Oedipo Thebis excessisse, veritum ne obnoxius esset diris, quibus pater filios deuouerat. Venisse igitur Argos, et Adrasti filia vxore accepta post mortem patris ab Eteocle accersitum rediisse Thebas. Tum vero dissensione de regno inter fratres orta, iterum confugisse ad Adrastum, et cum exercitu soceri Eteoclem fratrem oppugnasse, cumque exercitum perdidisset, fratrem ad singulare certamen prouocasse, in quo ambo perierint. Tum Adrastum bellum intulisse Laodamanti, Eteoclis filio, de quo v. *Hellanic.* fragm. CII.

LIII.

Apollod. 3, 6, 7. de Tiresia: Φερεκύδης (φησὶν), ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ Χαρικλῶ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ . . . . γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν· τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ (τοὺς ὀφθαλμοὺς) αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι· Χαρικλοῦς δὲ δεομένης. ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς ὁράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι, καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον, ὃ φέρων ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐβάδιζεν.

Scil. Argiui, qui Polynicis filiis ducibus Thebas ceperunt, Delphico deo cum reliqua praeda etiam Tiresiam vatem duxerunt. (v. *Pauf.* 9, 33.) Erat enim vir Thebanus, Eueris et nymphae Chariclus filius, genus ducens ab Vdaeo Sparto (de quo v. fragm. XVI.), teste *Apollod.* l. l. cf. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in lau. Pall. 81. *Sostratus* scripserat carmen elegiacum de Tiresia, cuius argumentum nobis seruauit *Eustathius* ad Odyss. κ, p. 1665, 47. Chariclo alia, quanquam ipsa quoque nympha, est ap. *Schol.* Apollon. 4, 813. vxor Chironis. Caussa, cur excoecatus fuerit Tiresias, ab aliis affertur, quod omnia, quae dii celare homines voluissent, effutierit. Sed Pherecydem secutus est *Callimachus* h. in Pall. 57. sqq. ad cuius singulos versus vid. *Spanhem.* qui ad v. 82. nostrum locum vertit: *Siquidem cum Chariclo Mineruae carissima esset, illum nudam per omnia deam vidisse contigit; eamque manibus suis erutis illi oculis, eundem obcoecasse.* *Heynius* vero ad *Apollod.* p. 620. haud dubie rectius haec ita putabat esse refingenda: οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Idem p. 621. recte eiicit verba τοὺς ὀφθαλμούς. Per

Per verba: τὰς ἀκοὰς (i. e. aures, vt antea ὁράσεις pro ὀφθαλμοὺς, vnde fortaſſis gloſſema illud, quod *Heynius* exulare iuſſit, ortum et in contextum tandem male illatum eſt) διακαθάρασαν --- συνιέναι, vix aliud quid indicatur, niſi ſcientia auguralis. cf. ad fragm. XXV. οἰωνοσκοπεῖον Thebis fuiſſe narrat *Pauſ.* 9, 16. σκῆπτρον ſimpliciter eſt ſcipio, quo nixus ire Tireſias tuto poterat. *Callimachus* l. l. v. 127. habet βάκτρον. cf. *Eurip.* Hecub. 281. *Pindar.* Olymp. 2, 146. Color κυάνεος f. κυανοῦς deſcribitur ſic a *Platone* Timae. T. III. p. 68. C. λαμπρὸν, λευκῷ ξυνελθὸν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσὸν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Ceterum ab *Eurip.* Phoenn. 842. filiam Manto oculum Tireſiae dici, atque adeo illi tribui, quod h. l. baculo, iam alii obſeruarunt, in his *Spanhem.* ad l. l.

LIIII.

Dionyſ. Halicarnaſſ. archaeol. 1, p. 10, 44. ed. Sylb. 1, 13. p. 35. ed. *Reisk.* φέρε δὴ καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνώτρων ἀποδείξωμεν, ἕτερον ἄνδρα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παρασχόμενοι μάρτυρα, Φερεκύδην τῶν Ἀθηναίων (*Caſaub.* malebat τὸν Ἀθηναῖον) γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος·

Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας (Cod. Vatic. Δηϊανείρης) γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην, νηΐδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος ἡ Κυλλήνη καλεῖται.

ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιὼν, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν, Οἰνώτρου καὶ Πευκετίου μιμνήσκεται, λέγων ὧδε·

καὶ

καὶ Οἴνωτρος, ἀφ' οὗ Οἴνωτροι καλέονται, οἱ [ἐν Ἰταλίῃ οἰκέοντες· καὶ Πευκέτιος, ἀφ' οὗ Πευκέτιοι καλέονται, οἱ] ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ.

Verba vncinis inclusa desunt in Cod. Venet. et Vatic. sed male haud dubie et librarii peccato. Omnino cum hoc loco cf. *Pauf.* 8, 1. sqq. a quo, secundum Arcadum quidem opinionem, quam ap. *Apollod.* 3, 8. 1. *Hesiodus* sequitur, Pelasgus traditur primus fuisse in Arcadia. quod tamen ipse ita explicat, vt eum proceritate, robore, pulchritudine, consilio praestitisse statuat reliquis, qui cum eo fuerint, et a quibus ei regnum delatum sit. *Acusilai* sententiam, ab *Apollod.* l. l. commemoratam, sequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 481. Scil. Acusilaus Pelasgum vocabat filium Iouis et Niobes, illius quidem, quae Phoronei fuit filia (cf. *Dionys. Halic.* 1, 11.), et Argum peperisse dicitur ap. *Pauf.* 2, 22. p. 161. A Phoroneo *Hellanicus* quoque fragm. LXXVI. deduxisse videtur Pelasgum. Pro Deianira, quae distinguenda est ab illa notissima coniuge Herculis, *Apollodorus* et *Tzetzes* habent Meliboeam, filiam Oceani. Lycaon a *Pausania* etiam sapientius patre instituisse quaedam, de rebus diuinis tamen non aeque recte sensisse dicitur ac Cecrops, rex Atheniensium, cuius aetate ille in Arcadia regnauit. Lycaon enim humano quoque sanguine polluit Iouis aram. Vnde fabula nata est, eum in bestiam mutatum fuisse. Cyllene a nonnullis ap. *Apollod.* et *Tzetz.* vxor tribuitur Pelasgo, vt sit Lycaonis mater. Ab hac Cyllene montis Cyllenes in Arcadia nomen deriuare etiam videtur *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Sed *Pauf.* 8, 4. p. 605. et c. 17. illud non dubitat quin repetendum sit a Cyllene, filio Elati, nepote Arcadis, qui matrem

trem habuit Callisto, quam Lycaonis filiam vocat *Pausan.* 8, 3. p. 603. et *Charon Lampsacenus* ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. it. *Eumelus*, qui cum aliis nonnullis ap. *Apollod.* 3, 8, 2. in Lycaonis progenie posuit filiam Callisto, quae Ioui pepererit Arcadem. Sed *Hesiodus* eam dicebat vnam e Nymphis fuisse, *Asius* filiam Nyctei, Φερεκύδης δὲ Κητέως. Ceteus iste, quod narrat *Schol. Eurip.* Orest. 1646. iam ab *Heynio* p. 667. laudatus, fuit filius Parthinis et Archiloches, et Callisto suscepit e Stilbe. Parthin fuit filius Doriei et Argiae. Dorieus parentes habuit Icadium et Coroneam, et post Nyctimum regnauit. Quodsi Icadius fuit e filiis vel posteris Lycaonis, Callisto quoque ad Lycaonis genus referenda erit. Et sane hanc fuisse Scholiastae mentem, colligi ex eo potest, quod ex illa Iouem narrat Arcadem genuisse. A Ceteo denominati videntur Κήτειοι ap. *Homer.* Odyss. λ, 520. quos οὕστινας δέξασθαι δεῖ, ignorabat *Strabo* 13, p. 616. A. (v. *Heyn.* l. l.) *Schol. Homer.* l. l. τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείους. --- Ἀλκαῖος φησὶ τὸν Κήτειον, ἀντὶ τοῦ Μυσόν. Haec sententia magis placebat *Spanhemio*, qui τοὺς Κητείους pro Pergamenis habebat. v. eius epist. 2. ad Andr. Morellium §. 11. p. 512. sq. ad calcem Gothae numariae a *Liebio* editae. Oenotrus in Lycaonis filiorum numero etiam a *Pausf.* ponitur 8, 3. p. 603. vbi vocatur filius natu minimus, et acceptis a Nyctimo, filio Lycaonis natu maximo, militibus atque pecunia, nauibus in Italiam traiecit, cuius regio illa, in qua consedit, Oenotria inde dicta est. οὗτος, addit ille, ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη. Peucetium, expeditionis huius socium, *Pausanias* non habet,

habet, sed 10, 13. p. 830. populum Peucetiorum barbarum vocat.

LV.

Schol. Hom. Il. η, 9. Ἀρηΐθοος ὁ Βοιωτὸς, ἄριστος τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ἦν διαβὰς εἰς Ἀρκαδίαν. ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσι τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὅρων γῆς. πλείστην ἐντεῦθεν κατεσύρατο λείαν. καταφρόνησιν δὲ αὐτοῦ μεγάλην ἐμβαλόντος τοῖς Ἀρκάσιν, Λυκοῦργος, ὁ τῶν ἐνταῦθα κράτιστος ἀνὴρ, λόχον καθίσας, αὐτόν τε ἀνεῖλε καὶ τὴν πανευχίαν αὐτοῦ μετὰ τῆς κορύνης ἔλαβε, καὶ τὴν λείαν ἐπανεσώσατο. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Ἀρηΐθοος s. Ἄρηθος, quem Ἐρευθαλίωνα vocat *Schol. Apollon.* 1, 164. confundens eum cum famulo Arethi armigero, non iuste, sed dolo a Lycurgo interfectus dicitur ap. *Pauſ.* 8, 4. p. 606. vbi hoc solo facto innotescere coepisse ait Lycurgum, et Arethum vocat ἄνδρα πολεμικόν. cf. Hom. Il. η, 142. Corynetem eum cognominatum fuisse non solum ex *Homer.* (Il. η, 138.) constat, sed etiam e *Pauſ.* 8, 11. p. 621. Vterque hanc affert caussam, quia claua tantum in pugnando vsus sit. Idem cognomen etiam Periphetes habuit, Vulcani et Anticleae filius. v. *Apollod.* 3, 16, 1. Arethi monumentum commemorat *Pauſ.* l. l. Pro ἐμβαλόντος legendum videatur ἐμβαλὼν, vt pertineat ad Lycurgum, de quo vid. ad fragment. XXVII. Sed verba καταφρόνησιν --- Ἀρκάσιν recte possunt ita explicari: cum ille se summo Arcadum contemtu dignum praestitisset.

LVI.

LVI.

Schol. Homer. Odyſſ. ο, 16. Ἰκάριος ὁ Οἰβάλου γαμεῖ Δωροδόχην τὴν Ὀρτιλόχου, ἢ κατὰ Φερεκύδην, Ἀστεροδίαν τὴν Εὐρυπύλου τοῦ Τελέστορος. πυθόμενος δὲ Λαέρτης περὶ τῆς Πενελόπης ὅτι καὶ τῷ κάλλει καὶ ταῖς φρεσὶ διαφέρει πάντων τῶν καθ' ἑαυτὴν γυναικῶν, ἄγεται αὐτὴν τῷ παιδὶ Ὀδυσσεῖ πρὸς γάμον, ἢ τοσαύτην εἶχεν ἀρετὴν, ὥστε καὶ τὴν Ἑλένην τὴν ἐκ Διὸς οὖσαν τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ καὶ Φερεκύδῃ.

Icarius, qui vulgo dicitur Oebali filius, *Steſichoro* auctore ap. *Apollod.* 3, 10, 3. fuit filius Perieris, qui Cynorten, Amyclae filium, Lacedaemonis nepotem, patrem habuerat, e Gorgophona, filia Perſei, ita vt ad Atlantis ſtirpem hic Icarius referendus eſſet. Alii ibid. §. 4. Cynortam vocabant patrem Perieris, et hunc patrem Oebali, qui e nympha Batia genuerit Icarium ſ. Icarionem. v. *Heyn.* p. 710. ſqq. Hic ab *Apollodoro* §. 6. neque e Dorodocha neque ex Aſterodia genuiſſe dicitur filiam Penelopen, ſed e Periboea, nympha Naïde. Scilicet non ſatis illuſtre viſum eſt poetis genus Penelopes. Nam Ortilochus, ſi quidem eſt idem nec diuerſus, ap. *Homerum* (Odyſſ. φ, 16. γ, 488. ſq. coll. *Pauſ.* 4, 1.) legitur paruum tantum in Meſſenia oppidum, Pheras, tenuiſſe, et cum ipſe eſſet Alphei filius, filium habuiſſe Dioclem, qui rurſus genuit Ortilochum. v. *Hom.* Il. ε, 541. ſqq. Poetae igitur ad magis illuſtrandum Penelopes genus etiam Nymphas aduocare potuerunt. Sed fortaſſis tamen haec magna confuſio orta eſt ex Icarii vxorum multitudine. Certe *Euſtathius* ad Odyſſ. α, p. 1417, 27. rurſus alio modo Icarium, cum in Acar-

Acarnania regnaret, genuiſſe narrat Penelopen e Polycaſta. Hanc igitur Penelopen Laertes filio Vlyſſi ἄγεται πρὸς γάμον, h. e. vxorem ducendam curauit, duci a filio iuſſit. Haec eſt medii vis, non obſeruata a *Kuſtero*. Sic *Homer*. Odyſſ. δ, 10. υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. et *Herodot*. 1, 34. ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Antea vero Vlyſſi cum reliquis procis certamen curſus ſubeundum fuiſſe, in quo ille vicerit, tradit *Pauſ*. 3, 12. Helenam hic potiſſimum commemorari puto, quia erat vel ſaltem putabatur filia Tyndarei, cuius frater erat Icarius. v. *Apollod*. 3, 10, 4. 7. Pro ὑπερβάλλει rectius fortaſſis legas ὑπερβάλλειν. Praeſens locum non habet. τῷ τῆς ἀρετῆς videtur dictum eſſe pro τῇ ἀρετῇ, vt ap. *Theophraſt*. charr. 1, 4. τὰ τῶν ἠθῶν pro τὰ ἤθη. cf. 8, 3. τὸ τῆς τύχης. Eadem formula τὸ τῆς ἀρετῆς legitur ſic in *Luciani* encomio Demoſthenis. Ita *Plat*. Polit. T. II. p. 273. E. τὸ τῆς ἡλικίας. p. 274. D. τὸ τοῦ μύθου. Sed plenius p. 281. A. τὸ τῆς τέχνης ἔργον. Ceterum *Philoſtephanus* quo tempore vixerit, ſcimus ex *Athenae*. 8, p. 331. D. vbi Callimachi familiaris vocatur.

LVII.

Etymol. M. Παλλάδια ἐκάλουν, ὥς λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν γὰρ τὸ βάλλειν.

Tzetz. ad *Lycophr*. 355. et ex eo *Phauorin*. in v. Παλλάς· Φερεκύδης παλλάδια λέγει τὰ ἀχειροποίητα (*Phau*. male χειροποίητα) μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν παλλόμενον (*Phau*. minus bene βαλλόμενον).

Sci-

Digitized by Google

Scilicet non a Minerua f. Pallade hoc nomen deriuauit Pherecydes, quae est communis poetarum et vulgaris deriuandi ratio, (v. quos laudauit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 744.) sed a verbo πάλλειν, h. e. βάλλειν. quae sane videtur esse non contemnenda sententia. Sic enim v. c. ὅτι ἐκ τοῦ θέλγειν οἱ τελγῖνες, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, teste *Eustathio* ad Odyss. α, p. 1391, 11. Alia talia collegi in diss. de dialecto Alexandr. p. 22. not. d. Cum vero duo maxime eiusmodi palladia a veteribus celebrentur, alterum Atheniensibus datum (v. *Pauf.* 1, 26. p. 63.), alterum Troianis (v. *Apollod.* 3, 12, 3.), quod post euersam Troiam Argiui ad se translatum esse dicebant, sed *Pausanias* (2, 23. p. 164.) ab Aenea in Italiam portatum pro certo statuit (cf. 1, 28. p. 69. et *Herodian.* 1, 14.): apparet, non definiri posse locum, in quo hanc nominis etymologiam Pherecydes attulerit. Tota autem fabula de simulacris ἀχειροποιήτοις et coelitus delapsis, si coniecturam addere licet, videtur mihi inde nata esse, quod antiquissimis temporibus a Graecis (vt ab aliis gentibus antiquis, v. *Sched.* de diis Germanis, p. 501. sqq.) rudes lapides loco simulacrorum vt dii colebantur, τιμὰς θεῶν ἀντὶ ἀγαλμάτων εἶχον ἀργοὶ λίθοι, inquit *Pauf.* 7, 22. p. 579. Iam cum Minerua f. Pallas diceretur Athenas condidisse (vid. vel *Eurip.* Hecub. 466.); atque adeo ab Atheniensibus statim ab initio culta putari deberet: intelligitur, cur huic potissimum deae tribuantur palladia, ad quorum exemplum deinde similes fabulae videntur efficțae esse, quo maiorem opifex operi suo admirationem conciliaret. Sic Ephesii Dianam suam iactabant διοπετῆ (Act, 19, 35.). Sic Romani sua ancilia, et simulacrum matris deûm, de quo v. *Herodian.* 1, 11.

LVIII.

Digitized by Google

LVIII.

Schol. Sophocl. Oedip. Colon. 463. περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτω·

Μητίω δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόη γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

Daedalum fuisse nepotem Erechthei, regis Atheniensium, apparet e *Pauf.* 7, 4. p. 531. Δαιδάλῳ γένους τε Ἀθήνησιν ὑπῆρχεν εἶναι τοῦ βασιλικοῦ τῶν καλουμένων Μητιονιδῶν, καὶ ὁμοῦ τῇ τέχνῃ τῆς πλάνης τε ἕνεκα καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἐπιφανέστερος ἐγένετο ἐς ἅπαντας ἀνθρώπους. Metionem enim — quod nomen etiam in nostro loco reponendum est, Μητίωνι vel Μητίονι (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 890.) pro Μητίω — Erechthei filium vocat *Pausanias* quoque 2, 5. p. 125. Fortassis tamen Metion rectius dicatur Erechthei nepos, atque adeo auus Daedali. Certe hunc *Apollodorus* 3, 15, 8. dicit filium Eupalami, et Eupalamum filium Metionis ex Alcippe (de qua v. *Hellanic.* fragm. XVI.), ita vt Alcippe fuerit auia Daedali, Iphinoe vero non Metionis, sed Eupalami, vxor fuisse videatur, male deinde confusa cum Eupalami matre. Ceterum Daedalus satis nobilitatus est exstructo in Creta labyrintho, de quo mox plura.

LVIIII.

Schol. Homer. Odyss. λ, 320. Θησεὺς ὁ Αἰγέως λαχὼν μετὰ τῶν ἠϊθέων εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινοταύρῳ παραιτεθησόμενος πρὸς ἀναίρεσιν. ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ ἐρωτικῶς αὐτὸν διατεθεῖσα ἡ τοῦ Μίνωος θυγάτηρ Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου, λαβοῖ-

λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδῆσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. καὶ ἐὰν αὐτὸν καθεύδοντα μάρψῃ, κρατήσαντα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῷ Ποσειδῶνι θῦσαι, καὶ ἀπιέναι ὀπίσω ἀνελίσσοντα τὴν ἀγαθίδα. ὁ δὲ Θησεὺς λαβὼν τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν ναῦν ἐμβάλλεται, καὶ τοὺς ἠϊθέους καὶ παρθένους οὔπω φθάσαντας τῷ Μινοταύρῳ παρατεθῆναι. καὶ ταῦτα ποιήσας, νυκτὸς μέσης ἀποπλεῖ. προσορμήσας δὲ τῇ Δία νήσῳ, ἐκβὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μετακοιμᾶται. καὶ αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ παραστᾶσα, κελεύει τὴν Ἀριάδνην ἐᾷν, καὶ ἀφικνεῖσθαι εἰς Ἀθήνας. συντόμως δὲ διαναστὰς ποιεῖ τοῦτο. κατολοφυρομένης δὲ τῆς Ἀριάδνης ἡ Ἀφροδίτη ἐπιφανεῖσα θαῤῥεῖν αὐτῇ παραινεῖ. Διονύσου γὰρ ἔσεσθαι γυναῖκα, καὶ εὐκλεῆ γενέσθαι. ὅθεν ὁ θεὸς ἐπιφανὴς μίσγεται αὐτῇ. καὶ δωρεῖται στέφανον αὐτῇ χρυσοῦν, ὃν αὖθις οἱ θεοὶ κατηστέρισαν τῇ τοῦ Διονύσου χάριτι. ἀναιρεθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπ' Ἀρτέμιδος, προεμένην τὴν παρθενίαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Haec multis illustrare, plane foret superfluum. Androgeos, Minois e Pasiphaë filius (v. *Apollod.* 3, 1, 2.), e Creta venit Athenas tempore Panathenaeorum, et in certaminibus Athenienses omnes vincit. Cuius rei hi inuidia ducti eum interfecerunt. Minos, comperta filii caede, iratus classe infestat Athenienses, qui oraculo consulto tulerunt hoc responsum, debere ipsos Minoi poenas dare, quas postulaturus esset. Minos autem postulat, vt quotannis in Cretam inermes mitterent septem adolescentes totidemque virgines, a Minotauro deuorandas, quem Pasiphaë tauro mix-

Digitized by Google

ta pepererat (v. *Apollod.* l. l. §. 4.), et qui degebat in labyrintho, h. e. aedificio subterraneo et valde flexuoso, quod tectis et lacunaribus omnibus caruisse, primus ni fallor obseruauit *Valckenarius* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 233. sq. Theseus igitur ipse quoque per sortem ad hoc iter Cretense destinatus, quanquam *Hellanicus* fragm. LXXXVIIII. rem aliter narrauit, ab Ariadne Minois filia adiutus Minotaurum interfecit. v. *Eustath.* ad Odyss. λ, p. 1688, 31. Neque tamen a Theseo pietatem in deos neglectam fuisse, docuit Pherecydes, teste *Macrobio* Saturnn. 1, 17.

Pherecydes refert, Thesea cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vouisse pro salute atque reditu suo Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Οὐλίᾳ.

Οὔλιος ap. eundem paullo ante explicatur *sanitatis auctor.* Nam οὐλεῖν est ὑγιαίνειν. v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Apoll. 40. et 46.

In loco priori post ἐρωτικῶς inserendum est πρὸς, et pro γενέσθαι post εὐκλεῆ legendum γενήσεσθαι. ἀγαθὶς μίλτου est glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in aequandis lignis sequantur. ζυγὸς et h. l. et ap. *Eustath.* l. l. est limen superum, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Vnde ἄνω vel ante ζυγὸν ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet *Eustathius.* Post ὁ δὲ Θησεὺς ante λαβὼν intelligenda sunt ex *Eustathio* verba: πράξας πάντα κατὰ νοῦν. ἀποπλεῖ. Quomodo Theseus impediuerit, quo minus ipsum fugientem persequerentur Cretenses, Pherecydes etiam narrauerat.

Plutarch.

Plutarch. in Theſeo T. I. opp. p. 8. A. ἐπεὶ κατέπλευσεν εἰς Κρήτην, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ γράφουσι καὶ ᾄδουσι, παρὰ τῆς Ἀριάδνης ἐρασθείσης τὸ λίνον λαβὼν, καὶ διδαχθεὶς ὡς ἔστι τοῦ λαβυρίνθου τοὺς ἑλιγμοὺς διεξελθεῖν, ἀπέκτεινε τὸν Μινώταυρον, καὶ ἀπέπλευσε τὴν Ἀριάδνην ἀναλαβὼν καὶ τοὺς ἠϊθέους. Φερεκύδης δὲ καὶ τὰ ἐδάφη τῶν Κρητικῶν νεῶν φησιν ἐκκόψαι τὸν Θησέα, τὴν δίωξιν ἀφαιρούμενον.

Δία erat inſula ante Cretam, Baccho ſacra, quae alio nomine Naxos dicebatur. v. *Euſtath.* l. l. it. *Callimach.* ap. *Schol. Apollon.* 4, 426. et interpp. *Hygin.* fab. 43. συντόμως eſt ſtatim. Sic *Machon.* ap. *Athenae.* 8, p. 349. A.

--- κυάθους πολλοὺς λαβὼν
τῷ δ' ἡλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως
πιὼν ἐκάθευδε.

Coronam Ariadnes in ſidera relatam memorant multi, v. c. *Diodor. Sic.* 4, 61. *Ouid.* faſt. 5, 345. ſq. *Hygin.* Poet. aſtron. 2, 5. etc. Quid vero de talibus fictionibus ſtatuendum ſit, *Achillis Tatii* verbis iam ſupra declaraui ad fragm. XXX.

LX.

Schol. Pindar. Nem. 5, 89. Φερεκύδης ἡνίοχον τὸν Φόρβαντα, φησὶ, Θησέως. σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἁρπάζει.

Alii Phorbantem dixerant Theſei magiſtrum. v. *Schol.* l. l. Quis vero fuerit hic Phorbas, non conſtat. Ap. *Pauſ.* 6, 19. p. 500. eſt Phorbas quidam archon Athenienſium perpetuus. Sed hunc

Digitized by Google

nullo modo intelligi posse, facile quemque docet temporum ratio. Quae autem fuerit illa Amazon ex mente Pherecydis, discimus e *Plutarcho* l. l. p. 12. A. de quo loco iam dictum est in *Hellanico* p. 7. et 117. nempe Antiope.

LXI.

De vxoribus Thesei locus classicus est ap. *Athenaeum* 13, p. 557. A. Ἴστρος ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν, καταλέγων τὰς τοῦ Θησέως γενομένας γυναῖκας, φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ' ἐξ ἁρπαγῆς, ἄλλας δ' ἐκ νομίμων γάμων. ἐξ ἁρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδνην, Ἱππολύτην. καὶ τὰς Κερκύονος, καὶ Σίνιδος θυγατέρας. νομίμως δ' αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν, τὴν Αἴαντος μητέρα, γυναῖκα· Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἵππην καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Φερεκύδης δὲ προστίθησι καὶ Φερέβοιαν.

De hac Phereboea nihil mihi constat.

Iam ponam eas Pherecydeae historiae reliquias, quarum nihil simile habet Apollodorus.

LXII.

Schol. Apollon. 1, 831. et ex eo *Phauorin.* in v. Αἰγαῖον πέλαγος· Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς (Neptunus) προσαγορεύεται, ὥς φησι Φερεκύδης.

Quidam ap. *Cellar.* notit. orb. antiq. T. I. p. 829. πέλαγος Αἰγαῖον interpretantur *mare vndo-*

sum

ſum, quia, auctore *Heſychio*, a Doribus *αἶγες* vocantur fluctus. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 135. *Αἰγαῖον τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦται.* cf. ad v. 402. Ab hac ſententia fortaſſis non alienus fuit Pherecydes. Neptunus enim *Αἰγαῖος* poteſt eſſe fluctuum ſ. vndarum auctor ac dominus. In praecedentibus vero haec ſcripſit *Schol. Apollon. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκλήθη ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης. Ὅμηρος* (Il. ϑ, 203.)· *οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.* v. *Plin.* H. N. 4, 11. Manifeſtum eſt, hic Aegas Achaiae eſſe intelligendas. Et ſane haec ratio non videtur ſpernenda. Certe *Pauſ.* 7, 25. p. 590. eundem *Homeri* locum affert, his verbis adiectis: *δῆλον ὡς γέρα τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἔν τε Ἑλίκῃ καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος.* Sed *Strabo* 8, p. 386. C. laudauit alium poetae locum ex Il. ν, 21. vbi *Αἰγὰς* in Euboea ſitas accipere mauult, *ἀφ' ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον κληθῆναι.*

LXIII.

Euſtath. ad Hom. Il. ζ, p. 648, 36. *Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν, καὶ ἔοικε φησὶν οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια. καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον.*

Daira recte potuit a Pherecyde ſoror Stygis vocari. Vt enim Styx ap. *Heſiodum* (theog. 361.), ita Daira ap. *Pauſ.* 1, 38. p. 93. eſt filia Oceani, quo loco eadem e quorundam ſententia dicitur Mercurio peperiſſe Eleuſinem heroem, a quo vrbs

nomen traxit. Pro φησὶν fortaſſis legi poſſit φύσιν, vt ſenſus ſit: et videtur ſane hoc cum rei natura conſentire. *Valeſius* ad *Harpocrat.* p. 17. legit ſimpliciter: καὶ ἔοικεν οὔτ. ἔχ. Idem vir doctus oſtendit, Dairae nomine ab aliis appellari Proſerpinam, ab aliis Iunonem.

LXIIII.

Heſych. et ex eo *Phau.* Εὐρύμας, Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ· ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Nihil mihi conſtat de hoc Euryma. Videtur idem eſſe qui Eurymnus, de quo in ſtromateo verſuum prouerbialium, quem *Andr. Schottus* collectioni adagiorum ab ipſo editae addidit, v. 255. haec leguntur:

Εὔρυμνος· μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολόν ἐστι. Scilicet, vt recte explicaſſe videtur *Eraſmus* chili. 4, 2, 6. Eurymnus dictus eſt prouerbio, qui per calumniam conaretur fidos amicos inter ſeſe committere. Nam hic cum moliretur ſerere diſſidium inter Caſtorem et Pollucem, alterum apud alterum inſimulans, poſt deprehenſus, vtrique grauiſſimas poenas dedit.

LXV.

Phau. Ἄρυπες, Φερεκύδης· λέγονται δὲ οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ, Ἄρυπες.

Plenius rem tradit *Etymol. M.* Ἄρυπες, Φερεκύδης, ἀντὶ τοῦ Ῥύπες. πρόδηλον τὸ εἰρημένον. Ῥύπες γὰρ λέγονται οἱ Ἀχαιοί. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ, Ἄρυπες.

Scili

Scil. Ῥύπαι, quae eadem Ῥύπες vocabatur (v. *Steph. Byz.* in h. v. et *Strab.* 9. p. 385. D. Ap. *Pauſ.* 7, 6. init. male ſcriptum eſt Ῥίπες), erat vnum ex illis duodecim oppidis, quae poſt Ionum migrationem Achaei ſorte inter ſe diuiſerunt et incoluerunt. cf. *Herodot.* 1, 145. Vrbis huius rudera memorat *Pauſ.* 7, 23. p. 582. Imperator enim Auguſtus Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκ Ῥυπῶν, καταβαλὼν ἐς ἔδαφος Ῥύπας, in oppido Patris habitare iuſſerat. vid. c. 18. p. 569. Rhypes igitur ſ. Rhypenſes erant populus Achaiae, neque ſic, niſi forte a poetis, appellati putandi ſunt omnes Achaei. Pleonaſmum illum litterae ᾱ etiam in aliis vocabulis videmus. Sic *Athenaeus* 2, p. 47. A. τὸ ἄνηστις, inquit, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ὡς στάχυς, ἄσταχυς.

LXVI.

Steph. Byz. Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος, ὡς Φερεκύδης. --- ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου.

De Cercyone, Alopes patre, dixi ad *Hellanic.* fragm. XVII. vbi addere debebam, *Choerili* locum a *Pauſania* 1, 14. p. 34. deſumtum fuiſſe e dramate, quod Alopes nomine inſcripſerat. E quo patet, quam celebris olim illa fuerit. Dicitur pater ipſe filiam interfeciſſe, poſtquam peperiſſet Hippothoontem in agro Eleuſinio. v. *Pauſ.* 1, 39. Vix igitur intelligi poteſt, quomodo ab hac Attica femina denominari potuerit oppidum Theſſaliae, cuius etiam *Strabo* meminit 9, p. 427. B. et p. 432. D. vbi illud ſuis quidem temporibus ad Phthiotidem referri ait, ſed olim ad Locridem pertinuiſſe. cf. *Apollon.* 1, 51. vbi Schol. Magneſiae tribuit.

Digitized by Google

LXVII.

Steph. Byz. Διόπη, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης.

LXVIII.

Steph. Byz. Φρίξα, πόλις. ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ. Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει.

Phrixa nec a *Pauſ.* 6, 21. p. 507. vbi ruderum eius mentionem facit, ponitur in Arcadia, ſed in Elide.

LXVIIII.

Schol. Apollon. 3, 62. Φερεκύδης· Αἴτωνος (υἱὸς Ἰξίων). φησὶ δὲ ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα. ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠϊονεὺς ἀπόλλυται. λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν, τιμωρεῖται.

De parentibus Ixionis quanta ſit ſententiarum diuerſitas, oſtendit locus *Schol. Pindar.* Pyth. 2, 40. τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος. Φερεκύδης δὲ, Πεισίωνος. ἔνιοι δὲ, Ἄρεος. οἱ δὲ, Φλεγύα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν τραγῳδουμένων οὕτω γράφει. προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι, ὡς καὶ μανείη ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης. καὶ τὴν

ἐπὶ

ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν. ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυέλλων αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναί φασιν. in quo quidem loco illud maxime mirum eſt, quod Ixionem Pherecydes dicitur feciſſe Piſionis filium, non, vt ap. *Schol. Apollon.* eſt, Aetonis. Non potuit ipſius Pherecydis hic error eſſe, ſed eſt haud dubie alteriusutrius Scholiaſtae, qui patrem Ixionis cum auo confuderit. Poſſis etiam librariorum negligentiam accuſare, ſaltem de nomine Αἴτωνος ipſo. Et mihi quidem videtur lacuna eſſe in *Schol. Apollon.* cuius librarius ſcribere debebat: οἱ δὲ Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, Φερεκύδης δὲ Πεισίωνος. Phlegyae, Lapitharum regis, filius dicebatur ab *Euripide*, in fabula Ixione, vt videtur. Verba ſunt ap. *Schol. Apollon.* Quae de Dia, Fionei vel potius Deionei (quanquam illud nomen vel ex *Homer.* Il. η, 11. notum eſt. vid. ad fragm. XVIII.) filia narrauit Pherecydes, ea *Hyginus* quoque habet fab. 155. vbi v. interpp.

πυρακτοῦν nil poteſt eſſe niſi igni vel candentibus carbonibus implere. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 63. habet πεπυρακτωμένας δρῦς, et 272. τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον. Proprie eſt in igni verſare, amburere, vt in priori *Tzetzae* loco et ap. *Arrian.* Ind. 4, 14. Amoris Ixionis in Iunonem, et mutatae in Iunonem nubis, e qua Ixion Centauros genuerit, meminere multi, v. c. *Pindarus* Pyth. 2, 49. ſqq. *Palaephatus* c. 1. De rota itidem conſentit *Pindarus* v. 73. ſqq. eiusque *Schol.* ad Olymp. α, 97. Fabulam de hac poena magis deinde exornarunt poetae, dum Ixionem rotae huic anguibus illigatum finxere. v. *Virgil.* Ge. 3, 38. vbi tamen pro *angues* alii legunt *orbes*. Aliter idem Aen. 6, 601. ſqq.

LXX.

LXX.

Schol. Pindar. Isthm. 1, 79. τὸν Μινύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσιν, ὡς Φερεκύδης, ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν, Μινύου. ἔνιοι δὲ ἀμφοτέρους Ἐτεοκλέους γενεαλογοῦσι.

Praeter has diuersitates possent aliae multae afferri, natae e confusis inter se Minyis Boeoticis et Thessalicis, quorum hi ab illis orti erant. Nam *Schol. Apollon.* 3, 1093. Minyam, Orchomeni conditorem, dicit fuisse filium Neptuni e Chrysogone, quam *Pauſ.* 9, 36. p. 783. Chrysogeniam vocat, quae patrem habuit Almum, Sisyphi filium, nepotem Aeoli. Sed idem alio loco (1, 230.) tradit genealogiam hanc: Orchomenus, a quo oppidum Orchomenus nomen habet, natus est Ioue et Hesione, Danai filia. Hic Orchomenus vxorem habuit Hermippen, Boeoti filiam. Cum hac rem habuit Neptunus. Ergo Minyas, quem Hermippe peperit, potuit recte et Neptuni et Orchomeni filius putari. Minyas duas habuit vxores, alteram Clytodoram, e qua suscepit Presbonem, Periclymenen et Eteoclymenen, alteram Phanosyram, Paeonis filiam, quae peperit Orchomenum, Diochthondem et Athamantem. Itaque in priori huius Scholiastae loco de Boeotico Minya agi puto, in altero de Thessalico. cf. ad *Hellanic.* fragm. XLVIII. et *Pauſ.* l. l. qui in eo discedit a *Schol. Apollon.* et a Pherecyde, quod Minyam vocat Chrysis filium, Chrysen autem filium Neptuni e Chrysogenia, filia Almi, qui patre vsus est Sisypho. Sciremus fortassis plura et certiora de rebus Orchomeniorum, si superesset *Callippi Corinthii* συγγραφὴ ἐς Ὀρχομενίους, quam *Pauſ.* laudat 9, 29.

LXXI.

Digitized by Google

LXXI.

Schol. Sophocl. Oedip. Tyr. 785. Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφειοῦ.

Polybus erat rex Corinthiorum (v. *Apollod.* 3, 5, 7.). Mercurii filius e Chthonophyle, Sicyonis filia, dicitur a *Pausan.* 2, 6. p. 125. Vxorem eius *Apollodorus* l. l. vocat Periboeam, *Sophocles* l. l. et *Seneca* Oedip. 802. Meropen. Quae tradendi diuersitas vel ex eo videtur nata esse, quod Polybus plures fortassis vxores habuit, vel inde, quod hoc argumentum valde celebratum est a poetis, qui suam quisque, quam acceperant, famam, suumque ingenium secuti videntur. In eo tamen omnes conueniunt, ad Polybi vxorem perlatum fuisse a bubulcis et ab illa educatum Oedipum infantem, quem Laius pater, rex Thebarum in Boeotia, certior factus ab oraculo, fore vt filius, qui ipsi nasceretur, matrem aliquando occideret, exponi iusserat in monte Cithaerone. Orsilochus fuit frater Polybi, si recte habet lectio ἀδελφειοῦ, nec ἀδελφιδοῦ legendum est.

LXXII.

Schol. Homer. Odyss. λ, 325. Μαῖρα ἡ Προίτου τοῦ Θερσάνδρου θυγάτηρ καὶ Ἀντείας τῆς Ἀμφιάνακτος, ἐγένετο κάλλει διαπρεπεστάτη. ἡγουμένη δὲ περὶ πλείονος τὴν παρθενίαν, εἵπετο τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. ταύτης ἐρασθεὶς Ζεὺς ἀφικνεῖται ὡς αὐτὴν, καὶ λανθάνων διαφθείρει. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη τίκτει Λοκρὸν τὸ ὄνομα παῖδα, ὃς Θήβας μετ' Ἀμφίονος καὶ Ζήθου οἰκίζει. τὴν δὲ Μαῖραν λέγεται τοξευθῆναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ

μηκέτι

Digitized by Google

μηκέτι παραγίνεσθαι εἰς τὰ κυνηγέσια. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Etsi *Apollod.* 2, 2, 1. hunc Proetum dicit non diuersum esse ab Abantis filio, Lyncei nepote, de quo v. fragm. XXVI. qui e quorundam sententia Iobatae, secundum alios Amphianactis filiam vxorem duxerit, quae ab *Homero* (Il. ζ, 160.) Antea, a tragicis Stheneboea vocetur (cf. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 17.): tamen ex hac ipsa narrationis diuersitate intelligitur, hos duo Proetos distinguendos esse et a tragicis ac *Apollodoro* male confusos. *Pauf.* 10, 30. p. 872. clarum facit discrimen. Vbi enim pictum aliquod Maerae simulacrum commemorauit, addit haec: περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστὶν ἐν Νόστοις, ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων (*Eustath.* ad Odyss. λ, p. 1688, 64. ἕτεροι παρθένον φασὶ τὴν Μαῖραν ἀποθανεῖν) θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου. cf. 9, 34. p. 779. it. 2, 4. p. 120. vbi Thersander diserte dicitur frater Glauci, qui genuit Bellerophontem. Hic vero Anteae fraude a Proeto pulsus fuit Argis. v. *Hom.* Il. ζ, 155. sqq. *Horat.* 3, od. 7, 13. sqq. De iis, quae deinde sequuntur, nil compertum habebam.

LXXIII.

Schol. Apollon. 1, 645. Φερεκύδης φησὶν, ὅτι δῶρον εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης, τὸ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι.

Valde celebratus fuit hic Aethalides per narrationem illam, quae traditur a scriptoribus, inprimis Pythagoricis, ita vt nec *Heraclides Ponticus* ap.

ap. *Diog. Laert.* 8, 4. eam reddere dubitaret. Taceo poetas, *Horat.* 1, od. 28, 10. *Ouid.* met. 15, 160. ſqq. et alios. Nempe Pythagoras, vtpote metempſychoſeos dogma amplexus, iam ſaepe ſe in hac terra vixiſſe, et cum aliorum, tum huius quoque Aethalidis perſonam geſſiſſe iactauit. Aethalides autem, vt ex ipſo *Apollonio* videmus, fuit filius Apollinis et praeco, inſigni memoria praeditus, et comes Argonautarum, quos vt Hypſipyle, Thoantis filia, regina Lemni, exciperet, ille inprimis blanda ſua facundia effecit. (v. *Ouid.* heroidd. 6.) *Hyginus* fab. 14. vocat eum filium Mercurii ex Eupolemia, Myrmidonis filia. Tempore belli Troiani reuiuiſcens Aethalides, fiebat Euphorbus, Panthi filius, (v. *Hom.* Il. ϱ, 9. ſqq.) a Menelao deinde occiſus. v. Il. ϱ, 46. ſqq. Vnde *Tatianus* orat. contr. Graec. p. 265. B. Πυθαγόρας, inquit, Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν. Sed *Heraclide* auctore l. l. Pythagoras dicebat, poſt mortem Aethalidis ſe factum fuiſſe Hermotimum, tum Pyrrhum, piſcatorem Delium, tandemque Pythagoram. Alii aliter.

LXXIIII.

Tzetz. ad *Lycophr.* 570. Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει ναυστολῆσαι ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτήν. χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι.

Phauorin. in v. Ῥοιώ· Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἴνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους εἰς αὐτὸν

τὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὴν Ἴλιον.

In *Tzetza* verum nomen eſt, Ἄνιος. Nam Ἴνιος ap. *Phau.* deſcriptoris incuriae debet tribui. Anius, rex inſulae Deli, fuit filius Apollinis ex Rhoeo, Staphyli et Chryſothemidis filia, quae tamen ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 18. dicitur filia Scamandri, mater Tithoni, et in *Tzetzae* chiliadd. 7. 980. vxor Aeſonis, mater Iaſonis. De Anio vid. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 50. p. 125. ed. *Reisk.* *Diodor. Sic.* 5, 62. it. *Virg.* Aen. 3, 80. *Ouid.* metamm. 13, 632. ſqq.

LXXV.

Schol. Pindar. Pyth. 11, 25. de Oreſtis nutrice: Φερεκύδης Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα, εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ.

Pindarus Oreſtis nutricem vocat Arſinoen. *Sophocles* Electr. 12. videtur Electrae, Oreſtis ſorori, tribuere conſeruationem fraterculi. *Seneca* certe id manifeſte facit, Agam. 929. ſqq. Sed haec omnia quam parum inter ſe differant, facile cuique patet. Genus vtriusque nutricis ignoratur.

LXXVI.

Schol. Eurip. Oreſt. 1645. Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, ὑπὸ ὄφεως αὐτὸν (Oreſtem) δηχθέντα ἐν Παῤ-

ῥασίῳ

ῥασίῳ τελευτῆσαι. ὁ δὲ Φερεκύδης, ὅτι καὶ ἔπειτα τὸν Ὀρέστην αἱ Ἐριννύες διώκουσιν. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἵζει ἱκέτης πρὸς τῷ βωμῷ. αἱ δὲ Ἐριννύες ἔρχονται ἐπ' αὐτὸν, θέλουσαι ἀποκτεῖναι, καὶ ἐρύκει αὐτὰς ἡ Ἄρτεμις. ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις αὕτη Ὀρέστειον καλεῖται, ἀπὸ Ὀρέστου.

Orestem post interfectam matrem a furiis vexatum, h. e. insanientem, in Arcadia commoratum esse, et quidem antequam in Areopago iudicaretur, si sequaris sententiam scriptorum Peloponnesiacorum et Euripidis, tradit etiam *Paus.* 8, 34. quanquam multis admixtis, quae seriori aetate ad rem ornandam videntur excogitata. Oppidi Orestei in Arcadia inde nominati meminit idem 8, 3. In quodnam vero Dianae templum Orestes confugerit, non annotatum inueni. Ab Arcadibus inprimis quidem Mineruam cultam fuisse, inde verisimile fit, quod eam apud se natam et educatam putarunt, teste *Pauf.* 8, 26. p. 652. Sed nec Dianam neglexerunt, vt recte colligi potest e supra allato exemplo de Diana Ἡμέρη s. Ἡμερησία. v. ad fragm. XXVI. In huius Dianae templum fortassis Orestes quoque insanus concessit.

LXXVII.

Schol. Homer. Odyss. ο, 223. Πολυφείδης ὁ Μάντίου Σιριοῦσαν γήμας, γίνονται αὐτῷ παῖδες Ἁρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος· ὃς κτείνας ἐμφύλιον ἄνδρα, φεύγει εἰς τὴν Πύλον. συντυχὼν δὲ θύοντι Τηλεμάχῳ, δεῖται αὐτοῦ σῶσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. εἰπόντα δὲ αὐτὸν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς ἀληθῆ μαντεῖα, πολὺ μᾶλλον ἐτίμησεν. ὅθεν καὶ Θεοκλύμενος φιλοφρο-

Digitized by Google

φροντιζόμενος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα δεῦρο τὸν βίον καταστρέφει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Hiſtoria prolixe deſcripta legi poteſt in ipſo *Homeri* loco. Nempe Mantius fuit Melampodis filius, frater Antiphatis, cuius filius erat Oicles, nepos Amphiaraus, vates ſatis nobilis, quo mortuo Mantii filius Polyphides ab Apolline accepit vaticinandi facultatem. Huius filius Theoclymenus, qui ad Telemachum confugit, ipſe quoque ſcientia res futuras praedicendi polluit. Paullo aliter rem tradit *Pauſ.* 6, 17. p. 494. quem locum, cum corruptus eſſet, bene ex *Homero* emendarunt interpretes. De Sariuſa, Theoclymeni et Harmonidis matre, nihil me legere memini, vt nec de his ipſis eius filiis. Alius enim Harmonides ille eſt, quem nonnulli ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 93. dicebant nauem fabricaſſe, qua Paris vectus eſt Lacedaemonem. Et alius Theoclymenus, Protei et Pſamathes filius, eſt ap. *Eurip.* Helen. 4- 9.

LXXVIII.

Schol. Eurip. Oreſt. 1654. Φερεκύδης φησὶ, περὶ παίδων χρησμὸν αἰτοῦντα τὸν Νεοπτόλεμον ἀναιρεθῆναι. ἐπεὶ Νεοπτόλεμος Ἑρμιόνην γαμεῖ τὴν Μενελάου, καὶ ἔρχεται εἰς Δελφοὺς περὶ παίδων χρησόμενος. οὐ γὰρ αὐτῷ ἐγένοντο ἐξ Ἑρμιόνης. καὶ ὁρᾷ κατὰ τὸ χρηστήριον κρέα διαρπάζοντας τοὺς Δελφοὺς, ἀφαιρεῖται τὰ κρέα αὐτοὺς, ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει αὐτὸν ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεῶ.

Neoptolemus, Achillis filius, de cuius matre v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 183. ab *Homero*, vt conſtat, ſemper

semper Neoptolemus vocatur. Sed auctor carminum Cypriorum ap. *Pauf.* 10, 26. p. 863. dicebat, eum a Lycomede Pyrrhum, a Phoenice Neoptolemum dictum fuisse, quoniam Achilles adhuc iuuenis bellare coeperit. Pro ὁρᾷ melius erat ὁρῶν. Sequentia verba: ἑαυτὸν δὲ --- κατορύσσει, *Leopardus* iam (emendatt. 20, 9.) praeclare ita constituit: αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορ. Praeter *Strabonem* enim *Pausanias* quoque 10, 24. p. 858. vbi de Delphis agit, commemorat illum focum (ἑστίαν), ad quem (ἐφ' ἧ) Neoptolemum occidit sacerdos Apollinis. Et Pherecydes in loco Scholiastae non dissentire ab aliis dicitur de mortis genere, sed tantum de caussa, ob quam Delphos venerit. Alii enim, in his *Euripides* l. l. et Androm. 49. sqq. factum id esse dicebant, vt poenas ab Apolline repeteret de interfecto Achille. Quomodo intelligenda sint verba ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεῶ, docet *Pauf.* l. l. ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ, καὶ τραπέντι ἐς ἀριστερὰ, περίβολός ἐστι, καὶ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐν αὐτῷ τάφος.

LXXVIIII.

Schol. Homer. Villoison. Il. β, 585. (Catal. nau. 92.) Οἴτυλον, ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οι, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ ἁμαρτάνων, καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν· εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης·

τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ· τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται.

Digitized by Google

Hic ἐν Σπάρτῃ positum esse pro ἐν τῇ Λακωνικῇ, vix opus est vt moneatur.

LXXX.

Schol. Homer. Villois. Il. β, 592. (Catal. nau. 99.) Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν εὔκτιτον, κύριον ὄνομα παρέλαβεν, τὸ δὲ αἶπυ, ἐπίθετον.

Plerique contra sentiunt.

LXXXI.

Schol. Hom. Villois. Il. η, 135. Φεαὶ δὲ πόλις τῆς Ἤλιδος. οἱ δὲ, τῆς Ἀρκαδίας, παρ᾽ ἣν ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιος ἐστὶ· καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος· Φήρας, Σπάρτη, καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα· οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ.

Pro Δαρδάνου legendum esse Ἰαρδάνου, facile docent reliqua verba.

ACVSI-

Digitized by Google

ACVSILAI FRAGMENTA.

De Acusilai aetate et vita pauca sunt, quae veteres nobis tradiderunt. Apposui singulos locos.

I.

Suidas: Ἀκουσίλαος, Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως, οὔσης Αὐλίδος πλησίον· Ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

II.

Dionys. Halic. περὶ τῶν Θουκυδ. ἰδιωμ. p. 138, 31. ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ, καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. ἐν οἷς ἐστιν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος, καὶ Δηϊόχος ὁ Προικοννήσιος, καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος, καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεὺς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος.

III.

Ioseph. contra Apion. 1, p. 1034. et ex eo *Euseb.* praep. euang. 10, 7. p. 478. A. B. οἱ τὰς

ἱστο-

ἱστορίας ἐπιχειρήσαντες συγγράφειν παρ᾽ αὐτοῖς (τοῖς Ἕλλησι), λέγω δὲ τοὺς περὶ Κάδμον τε τὸν Μιλήσιον, καὶ τὸν Ἀργεῖον Ἀκουσίλαον, καὶ μετὰ τούτων εἴ τινες ἄλλοι λέγονται γενέσθαι, βραχὺ τῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαστρατείας τῷ χρόνῳ προὔλαβον.

Simſonus eum ponit anno mundi 3485. ante Chriſtum 518. V. C. 234. Darii Hyſtaſpis 2. Olymp. 65. Acocha archonte.

IIII.

Clem. Alex. ſtromm. 1, p. 299. D. nonnulli Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς.

V.

Tatian. orat. contra Graecos c. 24. ἐῤῥέτω καὶ τὰ Ἀκουσιλάου μυθολογήματα.

Vulgo legitur Ἡγησιλάου. Sed illam lectionem, quam ſupra poſui, dudum reſtituendam eſſe vidit *Ionſius* de ſcriptorib. philoſoph. 1, 3.

VI.

Clem. Alex. ſtromm. 6, p. 629. A. τὰ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὔμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι.

VII.

Ioſeph. et *Euſeb.* ll. ll. περίεργος δ᾽ ἂν εἴην ἐγὼ, τοὺς ἐμοῦ μᾶλλον ἐπισταμένους διδάσκων, ὅσα μὲν Ἑλλάνικος Ἀκουσιλάῳ περὶ τῶν γενεαλογιῶν διαπεφώνηκεν· ὅσα δὲ διορθοῦται τὸν Ἡσίοδον Ἀκουσίλαος.

Digitized by Google

VIII.

Suidas: Ἑκαταῖος Μιλήσιος --- πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.

Eadem repetit lexicographus in v. ἱστορῆσαι et συγγράφω.

VIIII.

Iam ipſas operis ab Acuſilao ſcripti reliquias ita diſpoſitas afferam, vt primo collocentur illi loci, qui diſerte dicuntur depromti eſſe ex opere γενεαλογιῶν, deinde reliqui ponantur ſecundum chronologiam, praeter eos, quibus poſtremum locum deſtinaui, in quibus vel conſentit cum *Heſiodo* vel ab eo diſſentit.

Schol. Apollon. 4, 1147. vellus illud aureum, de quo v. *Pherecyd.* fragm. XLII. Ἀκουσίλαος ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναι φησὶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

X.

Schol. Apollon. 4, 992. Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς· ἐξ ὧν γεννηθῆναι τοὺς Φαίακας. οἱ δὲ, τοὺς γίγαντας. καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.

XI.

Harpocratio: Ὁμηρίδαι· γένος ἐν Χίῳ, ὥσπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ.

v. *Hellanic.* fragm. XXIII.

XII.

Strabo 10, p. 472. D. Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας.

v. *Pherecyd.* fragm. XXXI.

XIII.

Etymol. M. Κοῖος· ὁ πατὴρ Λητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν καὶ συνιέναι, ὅ ἐστι συνετός. Κοῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε: (Est locus *Hesiodi* theog. 134.) --- οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π (leg. ν) κέχρηνται. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος.

XIIII.

Tzetzes ad *Lycophr.* 177. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, Ἴναχος· Ἰνάχου καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεὺς, καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια ἡ χώρα. Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου, ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἄπιν καὶ Νιόβην. Ἄπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία, ἡ τῆς Πελοποννήσου. Νιόβης, τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ Διὸς, Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον, καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ Πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης, Πελασγία ἐκλήθη.

XV.

Ge. Syncellus chronograph. p. 64. B. C. οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον Ἕλλησιν ἱστορεῖται πρὸ Ὠγύγου, πλὴν τοῦ Φορωνέως τοῦ συγχρονίσαντος αὐτῷ, καὶ Ἰνά

Ἰνάχου τοῦ Φορωνέως πατρὸς, ὃς πρῶτος Ἄργους ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ.

XVI.

Clemens Alexandr. ſtromm. 1, p. 321. A. et ex eo *Euſeb.* praep. euang. 10, 12. p. 497. D. Ἀκουσίλαος Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον (*Euſeb.* ἀνθρώπων) γενέσθαι λέγει. --- ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (T. III. p. 22. A.), κατακολουθήσας Ἀκουσιλάῳ, γράφει· καί ποτε προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τῶν τῇδε, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης.

cf. ad *Hellanic.* p. 103. Addendus eſt alius eiusd. *Euſeb.* locus praep. eu. 10, 10. p. 489. A. ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ παρ' ἐκείνοις (Ἀττικοῖς) αὐτόχθονος πιστευθέντος, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς, Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος --- ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν. qui locus petitus eſt ex *Iulio Africano.*

XVII.

Apollod. 2, 1, 3. Ἄργον τὸν πανόπτην --- Ἀκουσίλαος γηγενῆ λέγει.

XVIII.

Schol. Homer. Odyſſ. ξ, 533. Ἐρεχθεὺς ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς ἴσχει θυγατέρα τοὔνομα Ὠρίθυιαν κάλλει διαπρεπεστάτην. κοσμήσας ταύτην ποτὲ, πέμπει κανηφόρον θύσουσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾷ. ταύτης δὲ ὁ Βορέας ἄνεμος ἐρασθεὶς λαθὼν τοὺς βλέποντας καὶ φυλάσσοντας τὴν κόρην ἥρπασεν. καὶ διακομίσας (Ita lego pro

διακομήσας) εἰς Θράκην, ποιεῖται γυναῖκα. γίνονται δὲ αὐτῷ παῖδες ἐξ αὐτῆς Ζῆτος καὶ Κάλαϊς. οἱ καὶ δὶ ἀρετὴν μετὰ τῶν ἡμιθέων (leg. ἠϊθέων) εἰς Κόλχους ἐπὶ τὸ ἄκος (leg. κῶας) ἔπλευσαν ἐν τῇ Ἀργῷ. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XVIIII.

Apollodor. 3, 15, 2. de Zete et Calai: ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἀπώλοντο.

XX.

Apollod. 3, 12, 6. ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς --- ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος.

XXI.

Apollod. 3, 4, 4. Ἀκταίων τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον (np. a canibus laceratus), ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, μηνίσαντος τοῦ Διὸς, ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην.

XXII.

Schol. Hom. Odyſſ. ρ, 207. Περελάου παῖδες, Ἴθακος καὶ Νήριτος, ἀπὸ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος, ᾤκουν τὴν Κεφαληνίαν. ἀρέσαν δὲ αὐτοῖς τοῦτο, καταλιπόντες τὰ σφέτερα ἤθη, παραγίνονται εἰς τὴν Ἰθάκην. καὶ τόπον ἰδόντες εὖ πεποιημένον εἰς συνοικισμὸν, διὰ τὸ τῶν παρατεθειμένων ὑψηλότερον εἶναι, καὶ κατοικήσαντες δεῦρο τὴν Ἰθάκην ἔκτισαν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰθάκου ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη Ἰθάκη. τὸ δὲ παρακείμενον ὄρος ἐκ τοῦ Νηρίτου Νήριτον. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXIII.

XXIII.

Apollod. 2, 5, 7. taurum Cretenſem, Herculis hiſtoria nobilitatum, Ἀκουσίλαος εἶναί φησι τὸν διαπορθμεύσαντα Εὐρώπην Διΐ.

XXIIII.

Schol. Hom. Odyſſ. λ, 519. Εὐρύπυλος ὁ Ἀστυόχης καὶ Τηλέφου τοῦ Ἡρακλέους παῖς, λαχὼν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, τῆς Μυσίας ἀρχῆς προΐσταται. πυθόμενος δὲ Πρίαμος τῆς περὶ τούτου δυνάμεως, ἔπεμψεν ὡς αὐτὸν, ἵνα παραγένηται σύμμαχος. εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ὡς οὐκ ἐξὸν αὐτῷ διὰ τὴν μητέρα, ἔπεμψεν ὁ Πρίαμος τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀστυόχῃ δῶρον χρυσῆν ἄμπελον. ἡ δὲ λαβοῦσα τὴν ἄμπελον, ἔπεμψεν τὸν υἱὸν ἐπὶ στρατείαν. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Ἀχιλλέως παῖς τοῦτον ἀναιρεῖ. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXV.

Apollod. 3, 11, 1. Μενέλαος ἐγέννησεν --- ἐκ δούλης Πιερίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἢ, καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη.

XXVI.

Schol. Hom. Il. υ, 307. Ἀφροδίτη χρησμοῦ ἐκπεσόντος, ὅτι τῆς Πριαμιδῶν (*Villoiſ.* ἐμπεσόντος ὅτι τῆς τῶν Πριαμ.) ἀρχῆς καταλυθείσης, οἱ ἀπ' Ἀγχίσου Τρώων βασιλεύσουσιν, Ἀγχίσῃ ἤδη παρηκμακότι συνῆλθεν. τεκοῦσα δ' Αἰνείαν, καὶ βουλομένη πρόφασιν κατασκευάσαι τῆς τῶν Πριαμιδῶν καταλύσεως, Ἀλεξάνδρῳ πόθον Ἑλένης ἐνέβαλε, καὶ μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῷ μὲν δοκεῖν συνεμάχει τοῖς Τρωσί· ταῖς δὲ ἀληθείαις παρηγόρει τὴν ἧτταν αὐτῶν,

τῶν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπελπίσαντες ἀποδῶσι τὴν Ἑλένην. ἱστορεῖ Ἀκουσίλαος.

XXVII.

Plato ſympoſ. T. III. p. 178. B. quem locum *Stobaeus* excerpſit in eclog. phyſ. 1, p. 23. Ἡσίοδος πρῶτον μὲν χάος γενέσθαι φησὶν (*Stob.* φησὶ γίγνεσθαι) --- μετὰ τὸ χάος δύω τούτω γενέσθαι, γῆν τε καὶ Ἔρωτα. --- Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι. (*Stob.* Ἀκουσ. ξύμφησιν, ἐν τοῖς πρεσβ. εἶναι,) πρεσβύτατος δὲ (*Stob.* τε) ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιος ἐστί.

XXVIII.

Schol. Heſiod. theog. 870. p. 269. a. Ἀκουσίλαος τρεῖς ἀνέμους εἶναι φησὶ κατὰ Ἡσίοδον, βορρᾶν, ζέφυρον, καὶ νότον. τοῦ γὰρ ζεφίρου ἐπίθετον τὸ ἀργέστην φησίν.

XXVIIII.

Schol. Apollon. 2, 1125. Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου Phrixum genuiſſe Argum.

v. *Pherecyd.* fragm. XXXX.

XXX.

Schol. Apollon. 4, 57. τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλίκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτά φησι, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης (fragm. XXXVIII.)

XXXI.

Apollod. 2, 1, 3. Ἡσίοδος καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος τὴν Ἰώ φασιν εἶναι.

XXXII.

Ioseph. archaeol. 1, 4. extr. Ἡσίοδός τε καὶ — Ἀκουσίλαος --- ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.

v. *Hellanic.* p. 101. et 141. cf. *Fothergill.* über das ungewöhnlich hohe Alter der Menſchen, ad calcem libri *Whitehurſtii* über den urſprüngl. Zuſtand und die Bildung der Erde, Lipſ. 1788. 8.

XXXIII.

Schol. Nicandri theriac. p. 6. περὶ τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν· Ἀκουσίλαος δέ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ δάκνοντα γενέσθαι.

XXXIIII.

Schol. Apollon. 4, 828. Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει. --- ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης ἡ Σκύλλα.

XXXV.

Apollod. 2, 1, 1. Νιόβης καὶ Διὸς --- παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι.

Idem

Idem 3, 8, 1. τὸν Πελασγὸν Ἀκουσίλαος Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, --- Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα.

cf. fragm. XIIII.

XXXVI.

Apollod. 2, 2, 2. Proeti filiae ἐμάνησαν· ὡς μὲν Ἡσίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν.

F I N I S.

---

p. 210. pro Μυτίωνι leg. Μητίωνι.

Digitized by Google

INDEX

RERVM ET VERBORVM

Digitized by Google

An-

Ar-

Cad-

Digitized by Google

Har-

Digitized by Google

Digitized by Google

Ne-

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Semele,

R Θεο-

Digitized by Google

INDEX SCRIPTORVM

IN NOTIS EMENDATORVM.

Scho-

Digitized by Google

INDEX.

Digitized by Google

Digitized by Google

3
11
2524

Digitized by Google

Digitized by Google